SAN-ANTONIO

LICHIDĂM ȘI NE LUĂM VALEA

Editura FORUM

Lui Gil
și dragului meu Lucien SAILLET,
atît de plin de viață adevărată.

San-Antonio

POVESTIRE PRECURVÎNTĂTOARE

Începe într-un colț din Montmartre. Versantul nord.

Lume care hoinărește în noaptea fremătătoare. Sînt turiști.

Dl. Prinț se apropie de un mic grup, fofilîndu-se.

Are o moacă dubioasă, și mersul legănat ; are aerul că mai posedă încă multe altele, de schimb.

E un tip la vreo cincizeci de ani blestemați. Pe mutra de șobolan are un semn din naștere în formă de stea. Zone pleșuve îi găuresc părul plin de mătreață.

Șoptește, foarte repede, pe un ton furișat, care reține atenția :

— Doașidomnilor, dacă vreți să asistați la o reprezentanț' absolut inedită, urmați-mă pînă la fundătura pe care o zăriți alăturat : dl. Adolf și maam Eva vor face amor în public, exhibiție de mare clasă, figuri absolut noi. Fiecare dă ce-o vrea.

Și, cum ne găsim în plin centru turistic, traduce imediat în engleză, ca în anunțurile de la bordul avioanelor Air France :

— Ladies and gentlemen, if you want to assisted...

Bun, lumea îl contemplă. Derutată. Derumamă, cînd e vorba de doamne singure. Unii ridică din umeri și hoinăresc mai departe, dar sînt și unii care îl urmează, intrigați.

Dl. Prinț îi conduce atunci pînă la fundătura vecină, un loc mohorît ziua, aglomerat de cărucioarele unui cîrciumar și de vechi butoaie dogite. Odată cu venirea nopții, fundătura începe să trăiască în forță. Dl. Prinț și cei doi

acoliți ai săi, (cuplul Adolf-Eva), au întins o pînză veche pe o sfoară, pentru a izola capătul fundăturii de stradă. În spațiul închis, au așezat o saltea subțire. De ambele părți ale acesteia, au plasat două lanterne mari cu fascicol puternic, prevăzute cu o mască rotativă ce permite transformarea luminii în verde sau roșie. Le manevrează dl. Prinț, în funcție de peripețiile a ceea ce el însuși califică drept exhibiție.

În seara asta, a putut să strîngă vreo cincisprezece persoane, foarte disparate, dintre care masculii dețin o puternică majoritate.

Bun, spectatorii stau în picioare, în arc de cerc. Dl. Prinț acționează cele două proiectoare. Lumină albă pentru început.

— Doașidomnilor, atacă el, permiteți-mi să am marea plăcere de a vă prezenta pe dl. Adolf și pe maam Eva.

Apare atunci din umbră o pereche mortală. Ea — la vreo cincizeci de ani grăsani. Neîngrijită, părul roșu striat cu alb. Are ochelari rotunzi, cu ramă din imitație de baga. Un nas cîrn, ochi ofiliți, în tonuri de gri caca. Gura fardată țipător, în formă de violetă stilizată. El, aceeași vîrstă, pricăjit. Și-a compus stîngaci chipul lui Hitler : mește neagră lipită pe frunte, mustață veritabilă, vopsită. Aduce a contopist oarecare de sub-prefectură.

Semn distinctiv : ține un scaun ca pe o poșetă, cu antebrațul trecut pe sub arcul spătarului.

El depune scaunul în fața saltelei și execută salutul hitlerist. Auditoriul rămîne mut, jenat de toată această lăbăreală.

— Doașidomnilor, reia dl. Prinț, pentru început, maam Eva aici prezentă o s-o ia puțin sus de la domnu' Adolf. Ladies and gentlemen, mistress Eva go to make a little cioc at mister Adolf. Please, mistress Eva, if you want well take the susula of mister Adolf... Dacă ați vrea să degajați scula dlui Adolf, vă rog...

Dl. Adolf a luat loc pe scaun, cu picioarele foarte îndepărtate. Partenera sa îngenunchează paralel cu el și manevrează fermoarul ce închide prohabul omului. Mîna istovită i se scurge prin breșă, explorează profunzimi întunecate și aduce în lumina reflectoarelor un ștuț molatec, fără viață, pămîntiu, care evocă degetarele de piele

ce se trăgeau pe vremuri peste un pansament pentru a-l proteja. Unic semn distinctiv, penisul, deși în repaos, are dimensiuni destul de mari.

Donșoara îl degajează în totalitate și începe să-l flateze. Ca să-i grăbească resurecția, ea îl freacă cu latul ambelor mîini, așa cum faci cu plastelina pentru a o întinde.

Dlui Adolf începe să i se scoale ușurel. Membrul său dobîndește o consistență sănătoasă. Nu-i chiar super mătărîngă gen bulan de polițist, dar începe să fie un lucru valabil.

Chestia fiind dobîndită, dna Eva îngenunchează între picioarele partenerului său și-i meșterește o mică ședință de fellatio care nici nu scade fericirea falsului Hitler, nici nu o sporește cu nimic.

După puțin, morcovul dlui Adolf a devenit de-a dreptul un paloș. Partenera sa poate să-l abandoneze pentru un moment : el va rămîne ațintit, bîțiitor, ca gîtul broscuțelor țestoase articulate ce stau atît de bine sub parbrizul automobilelor.

— Doașidomnilor, declară dl. Prinț, reieșind din umbra în care se ținea cu o exemplară discreție, maam Eva va fi străpunsă de dl. Adolf. Pentru început, ea îl va călări pe scaunul său, astfel încît să puteți privi în voie modul agreabil în care se face joncțiunea. Țin să vă semnalez că maam Eva are o păsărică foarte drăguță. Dacă ar fi un efect al bunătății dumneavoastră, maam Eva, să vă ridicați puțin fusta, ca domnii-doamnele să-și poată clăti ochiul...

Docilă, indiferentă, cu gesturi stîngace, doamna subscrie cererii dlui Prinț. Iat-o că se suflecă foarte sus. Nu poartă chiloți, ca să faciliteze numărul. Burta îi face o ieșitură peste Venus. Floci fără veselie, atît de triști încît se smotocesc fără a se obosi să se încrețească.

— Depărtați fără frică, maam Eva ! recomandă dl. Prinț, să vă poată admira spectatorii farmecele. Și dacă chiar ați dori să vă faceți un degețel de curte, să le-arătați cît de lubrică-mi sînteți...

Babeta-și ghidighidilă clito-ul, așa cum îți treci degetul peste un desen în cărbune pentru a-l întinde și-a forma umbre.

— Ar fi de bon ton să ne anunțați plăcerea dumneavoastră, maam Eva, insistă prezentatorul.

Nefericita trage niște „ahh ahhh !" care seamănă cu o gargarisire.

— Perfect ! mulțumește dl. Prinț. Și acum, doașidomnilor, voi trece printre dumneavoastră pentru a vă recolta participarea la cheltuieli. Fiecare dă după posibilități. E după cum vă lasă inima.

Înșfacă un coș de pîine și se apucă să stoarcă asistența. Este momentul informării pentru dl. Prinț. Puțin importă (ar trebui să spun „puțin îl importă", dar mă pupi) mărimea donațiilor. Ce-l interesează este să depisteze locul în care acești bravi gură-cască vicioși își adăpostesc mălaiul.

Cheta e repede terminată ; rezultatele ei sînt modeste.

— Vă mulțumesc la toți și la toate, lansează dl. Prinț. Acum dl. Adolf și maam Eva vor trece la lucruri serioase. Dragele mele vedete, cînd veți dori...

Terminînd de vorbit, se duce să regleze cele două luminatoare : un fascicol roșu, altul verde. E feeric, fundul grăsan și morocănos al Dnei Eva în apoteoza asta luminoasă ! Nu te-ai mai sătura privindu-l !

Ea își încalecă partenerul, cum ar face-o cu un biciclu fără șea și și-l plantează cu ușurință. Sula dlui Adolf devine de-a dreptul tumultoasă.

I se scoală la cerere, dlui Adolf. Și această inestimabilă particularitate este cea care a dat ideea trioului de a pune la punct acest „număr".

Muma Pădurii întreprinde o mișcare veche de cînd lumea. Surmenatul scăun scîrție și oscilează puțin. Dl. Adolf se cramponează de stinghii.

Asistenții, hipnotizați, înghit cu greutate. Nimănui nu-i trece prin cap să lanseze măscării care să destindă atmosfera.

Scena e mult prea dramatică. Dna Eva îl călărește conștiincios pe puturosul de Hitler, al cărui cap aiurit se zărește pe deasupra umărului ei stîng. În acest timp dl. Prinț s-a topit în umbră și inspectează buzunarele și gențile. E un prinț în materie, dl. Prinț. Hoț de buzunare de talie internațională. Luni de zile s-a exersat pe un manechin articulat acoperit de clopoței, pînă să reușească

să sustragă obiectele cele mai insolite din strîmtele lui buzunare, fără ca nici un clopoțel să freamete.

Sub haină are fixat un buzunar mare, de grădinar, din pînză neagră, în care-și strecoară recolta. Culege, culege, cu o digitație infernală. Este un Mozart al ciordelii.

După ce a jefuit banda asta de perverși, aleargă să-și ascundă prada într-o falsă cutie de scrisori, pe care o atîrnase în colțul fundăturii înainte de ședință. Cine oare, în caz de ceva, l-ar suspecta pe acest inocent colector de corespondență patronat de P.T.T. ?

Iată, în cinci minute, totul e absorbit.

Atunci reapare.

— Doașidomnilor, artiștii vor trece acum la o altă fază operațională. Astfel, dl. Adolf o va pune capră pe maam Eva. Ladies and gentlemen, mister Adolf do take mistress Eva in dog's levrette.

Efectiv, partenerii se desfac. Dna Eva se reazemă cu coatele de spătarul scaunului, în timp ce Hitlerul ei de baftă (chioară) o îndeasă precum fusese anunțat.

— Vă puteți apropia, doașidomnilor, asigură dl. Prinț : nu mușcă !

Rîde.

Dl. Adolf se aferează cu puternice bușituri burdușite, scoțînd niște „han !", niște „ține !", niște „ahhhrrr !" very excitingești. Bravul fund al maamei Eva îndură vijelia, stoic în fluxul și refluxul virilei furtuni.

— Doașidomnilor, totul mă face să cred că dl. Adolf se va slobozi în curînd. Dacă printre dumneavoastră se găsește vreun amator sau vreo amatoare ce ar dori să-l savureze pe dl. Adolf, să nu se jeneze ; aici sîntem între cunoscători.

Repetă în engleza-i șchioapă ; dar nimeni nu se sinchisește să primească sămînța lui Adolf Hitler.

— Fie, face dl. Prinț. În acest caz, pentru ca tot omul să poată profita de atracția numărului, îl vom ruga pe dl. Adolf să aibă bunăvoința să descalece, ca madam Eva să ni-l termine cu mîna în luminile rampei... Iată ! Mulțumesc, dragi artiști. Persoanele din rîndul întîi, dacă vreți să vă retrageți : dl. Adolf dejaculează în trombă, io vă previn. Acestea fiind spuse, ținem șervețele la dispoziția

aceluia sau aceleia care va avea parte de țișnirile dlui Adolf.

Ceea ce urmează se derulează conform precizărilor furnizate de dl. Prinț. Dl. Adolf se plasează cu fața la public. Dama-i înhață penisul lubrefiat și-l supune unei mișcări de piston, păstrîndu-l în același timp ațintit asupra asistenței. Și apoi, bun, iată : Hitler se revarsă în cele patru zări, cu o impetuozitate superioară celei anunțate de acolitul său. Dispune de o presiune rarisimă, dl. Adolf, de-ai crede că azvîrle serpentine cu scula. Doamnele din rîndul întîi scot un țipăt de spaimă aproape și se retrag ca să n-o încaseze. Descendența compromisă a omulețului se prăvălește pe pavajul desfundat.

— Doașidomnilor, zbiară dl. Prinț, reprezentația s-a terminat. Vă mulțumim pentru prezență și vă dorim la toți și la toate un sfîrșit de seară agreabil. Dacă ați dori să ne alăturăm pentru un mic bravo dragilor noștri artiști, cred că îl merită.

Aplaudă.

Doi sau trei golani fac la fel, mașinal.

Ceilalți, rușinați, o șterg fără să mai insiste, și se duc să caute un fel de purificare în luminile bătrînului Montmartre.

Cît ai clipi, cei trei glumeți au stins luminile, culeș proiectoarele, desprins pînza și-nșfăcat scaunul. Mașiniști exersați, fiecare-și are repartizată treaba și o execută alert. Dna Eva pleacă ultima. Ea e cea însărcinată cu delicata misiune : se duce să desprindă cutia de scrisori galbenă cu inițiale albastre, servind de receptacol prăzii, o pitește într-un landou de copil și o tulește în direcția locuinței lor, situată la poalele Colinei Montmartre, versant Saint-Ouen.

***

În prezent, cei trei cumetri se găsesc *at home*.

Locuiesc într-un F3 dintr-o construcție nouă, a naibii de sinistră, dar pe care ei o găsesc plăcută și ăsta-i esențialul, nu ?

Dna Eva prepară gustarea. Ca aproape toți artiștii, ei se hrănesc după reprezentație. În seara asta, e tocătură de porc prăjită, omletă Parmentier, cremă de zahăr ars. Totul stropit cu un molan agreabil, pe care dl. Adolf îl primește de la producător.

Au branșat teleul ca să se benocleze la ultimele știri. Dar privesc și ascultă distrați.

Dl. Prinț își umple pipa pentru după masă. Fumează Amsterdamer, ceea ce inmiresmează tot apartamentul. Dl. Prinț (ăsta-i numele său veritabil) e fratele dnei Eva. Viața lui sexuală e nulă și neavenită. În zilele de sărbătoare se masturbează, doar așa, ca să fie, dar simțurile îi sînt somnolente. El, ca pasiune, are cuvintele încrucișate. În camera lui sînt stive de fascicole de specialitate, ale căror căsuțe sînt toate conștiincios completate.

Cînd haleala-i gata, se pun la masă. Sînt oameni extrem de cumpătați. Nicidecum niște febrili care, abia ajunși la adăpost, se aruncă asupra prăzii pentru a-i face inventarul. Fiecare lucru la timpul său.

Halesc, deci, flecărind de una și de alta.

După crema de zahăr ars (aromată cu lămîie), dl. Prinț își aprinde luleaua, în timp de dl. Adolf pîrțîe în surdină, iar dna Eva strînge masa.

Se aud vecinii de deasupra care se beștelesc, ca în toate serile la ora asta. El, bărbatul, lucrează-n ture și se-ntoarce cînd sună de unșpe. De fiecare dată, găsește la el acasă pe unul din colegi și, gelos foc, face o scenă. Țipă că muierea lui este o sub-otreapă, o scîrnăvie de cea mai joasă speță, o tîrîtură ordinară.

Acest limbaj îl face să ofteze pe dl. Prinț, care detestă grosolăniile.

Își reaprinde pipa. Nimic mai capricios decît o lulea. Ce de-a mai chibrite se duc, nepoate !

În timp ce-și suge țeava, se sună la ușă.

Cei trei se măsoară, deloc mulțumiți.

— Cine oare poa' să fie ? interoghează dna Eva.

Frățiorul ei și bărbatu-său clatină din cap.

Cum un nou apel de sonerie răsună, mai imperativ, dl. Adolf decide să se ducă să deschidă.

Găseşte pe preşul său un tip înalt, înţolit în culori închise, foarte elegant, cu cravată albastră. O moacă de străin, îşi spune. Bărbatul e brunet, are pielea deschisă la culoare, o privire extrem de calmă.

— Aş dori să vă vorbesc o clipă, declară el, cu un accent într-adevăr ciudat.

— Despre ce ? se neliniştește dl. Adolf.

— Despre spectacolul dumneavoastră.

Hitler se întunecă la faţă. Nu-i place aluzia asta directă. Odată ajuns acasă, trio-ul înţelege să regăsească liniştea. Nici o interferenţă între locul de muncă şi bîrlog, tihna vieţii există cu această condiţie.

— Nu înţeleg despre ce vreţi să vorbiţi, încearcă el.

Celălalt însă, zîmbeşte strict cu dinţii şi intră autoritar. Nu cu forţa : autoritar, adică nu-l îmbrînceşte pe dl. Adolf şi nici măcar nu-l atinge. Înaintează, iar cel din faţa lui, subjugat, dă înapoi.

Noul sosit îi salută pe ceilalţi doi cu o înclinare a capului.

Priveşte în jurul lui, observă un fotoliu plușat şi îl alege. Odată instalat îşi încrucişează picioarele, îşi trage dunga nădragilor şi spune :

— Vin să recuperez ce mi-aţi furat în fundătură în timp ce vă făceaţi porcăriile.

Dl. Prinţ îl ia de sus :

— Ei, dar ia ascultaţi, ce vreţi să insinuaţi ?

— Oh ! auziţi, n-am timp, am pierdut destul ca să vă regăsesc, oftează vizitatorul.

Îşi descheie haina şi arată un toc de piele agăţat la subţioara stîngă. Patul unui pistol depăşeşte marginea. Scoate apoi din buzunar un obiect negru şi rotund, bizar.

— Acesta este un amortizor, explică el.

Îşi îndeasă obiectul negru înapoi în buzunar. Apoi spune :

— Grăbiţi-vă !

Cei trei schimbă priviri.

Dl. Adolf şi dl. Prinţ sînt terorizaţi, dar dnei Eva i se zbîrleşte blana. Tipul ăsta păcătos, cu păcătoasele lui de ifose, o calcă pe sistem. Ce-şi închipuie ? Şi cei doi ciumeţi ai ei se pleoştesc ca nişte larve numai pentru că li se

arată patul unui pistol. Mai întîi, oamenii cinstiţi nu folosesc genul ăsta de intimidare. De fapt, un pungaş le-a prins manevra şi-ncearcă să le stoarcă mălaiul. Are de gînd să scoată castanele din foc ! Bazează-te pe asta, iepurașule ! Nu şi-a făcut ea fundul să fumege în public şi nici nu şi-a stors gagiul ca pe o lămîie, ca un şmecher să încaseze apoi totul. Oh ! ba bine că nu ! Ţărancă de origine, dna Eva. Ce spun eu : Bretonă ! Pricepi ? Inimă bună, dar căpoasă. Atunci ia lucrurile-n mînă, vajnica. Explodează, tună şi fulgeră. Spune pe şleau că nici nu poate fi vorba să vii să regulezi la cap o familie cinstită la ora asta cu palavre. Şi că, deşi neavînd o adoraţie pentru caralii, ea o să-i cheme, bine mersi, dacă jalnicul personaj nu se cărăbăneşte urgent, s-a-nţeles ?

Drept dovadă, înhaţă telefonul. Citeşte cadranului numărul caraliilor *mezza voce*. Un deget vîrît în prima gaură.

Bun, tipul îşi extrage arma, îşi scoate din nou amortizorul, pe care-l adaptează ţevii cu gesturi foarte precise, de clinician.

— Femeile au darul de a complica totul, murmură el.

Şi-atunci, bun, iată, asta se petrece aşa. Dna Eva, tîmpita asta încăpăţînată, formează cu toată viteza numărul caraliilor.

Chiar cînd spune „Alo !“, două sub-detonaţii se produc. Deloc puternice, aşa cum te amuzi să le faci cu limba, sau din fund dacă, precum Bérurier, eşti un superdotat al pîrţului.

În plin în pieptul opulent al dnei Eva. Care nu mai insistă şi moare fără măcar să lase receptorul. Bărbatul întrerupe legătura, aplicînd extremitatea armei pe furca zbîrnitoarei.

Cei doi gagii, extrem de larvari, gîlgîie golindu-se de ceea ce le-a servit drept energie pînă-n seara asta păcătoasă. Crăciun fericit !

— Acum să-i dăm zor, spune vizitatorul.

Fii sigur că dl. Prinţ *absolutely* descompus, îşi mişcă fundul ca să aducă cutia de scrisori.

Tipul are un zîmbet.

— Ingenios, apreciază el, și felicitări pentru îndemînarea dumitale, dragul meu, nu credeam că ar fi fost posibilă o asemenea performanță. Dacă aș povesti-o prietenilor mei, aș pierde orice credit în ochii lor.

Da, așa zice, în timp ce dl. Prinț deschide cutia cu coțcării.

Străinul îi ordonă să întindă conținutul pe masă.

Portofele, portmonee, ceasuri, brățări, pandantive și alte prostii din aur adevărat sau fals se acumulează pe mușamaua cu carouri mici albastre și albe. Bărbatul le dă deoparte cu amortizorul care pare să fi devenit prelungirea simțului său tactil. Are o ușoară înclinare satisfăcută a capului regăsindu-și bunurile, adică un porthart de croco uzat și un obiect curios, de dimensiunea unei pudriere, dar care conține cadrane minuscule cu cifre de diferite culori și potențiometre. Vizitatorul se aruncă pur și simplu pe el. După modul în care-l ține și-l examinează, te prinzi că face mare caz de el. Murmură arătîndu-l :

— Pentru voi, e un lucru fără valoare, dar pentru mine, asta n-are preț. Dacă nu mi-ați fi furat decît porthartul, nici nu m-aș fi deranjat măcar.

Cu toate acestea, își recuperează amîndouă lucrurile. Și apoi dă dezolat din cap.

— Nu-mi purtați pică, spune el, dar ce vreți : cînd mergi prea departe, trebuie să mergi pînă la capăt !

Începe cu dl. Prinț : două gloanțe în țeastă. Acționează numai prin duble, fiind înclinat spre prudență.

Mutra coțcarului se dispersează. Și apoi imediat cea pseudohitleriană a domnului Adolf își face valiza. Bum ! Bum !

Treaba e netă, aproape curată.

Oaspetele de seară suflă îndelung peste amortizor, îl deșurubează și-și pune materialul la loc.

Se duce să deschidă ușa palierului și ascultă.

În afară de telemiorlăieli, totul este calm în clădire.

Bărbatul stinge lumina, iese și fără să ia în seama liftul, o ia pe scară. O coboară tacticos, ca un vizitator retrăgîndu-se după cină.

Jos, nu e nimeni...

Doar un bătrînel care plimbă un cîine morocănos, dar departe în dreapta.

Bărbatul o ia la stînga, decide să ocolească blocul pentru a-și regăsi mașina, oprită chiar în apropiere.

Este un profesionist care-și cumpănește fiecare mișcare.

N-a avut niciodată cea mai mică problemă.

Neînsemnata expediție din seara asta i-o va crea pe prima.

Din cauza unui amănunt cît se poate de stupid.

Scroafa aia de dna Eva, cînd s-a instalat el în fotoliu, a declanșat înregistrarea casetofonului casetofag de care se folosea de obicei pentru a prelua gîngurelile anumitor cîntăreți de la tembelizor.

Era o maniacă a captării sonore. Acționa de plăcerea jafului, căci nu-și reasculta niciodată casetele.

CAPITOLUL PRIMAR (1)

Jean-Louis mă întreabă.

— Nu vă deranjează dacă mă pregătesc în timp ce vorbim ? Curînd vine vremea numărului meu.

Îi răspund sigur-că-nu-dă-i-drumul-bătrîne şi începe să-şi tragă ciorapii de plasă pe care şi-i prinde apoi cu jartiere aţiţătoare.

— O să vă cer să vă întoarceţi cu spatele, se sclifoseşte Jean-Louis, dacă am un sex extrem de normal, din moment ce măsoară cinci centimetri, posed din nefericire testicole puţin cam mari pe care trebuie să mi le fixez între picioare cu leucoplast.

— Toţi avem neplăcerile noastre, îl consolez eu.

Sînt cu spatele la el, pe riscul meu. Deci nu-l văd direct, ci în marea oglindă din cabină, cum şi le lipeşte, presîndu-le de bine de rău, cu ajutorul benzii adezive.

E agreabil, Jean-Louis. Ca fată, e frumuşică. Blond decolorat, cu ochi de căprioară sodomizată. Natura a luat puţintel plasă în emisfera lui sud, dar el îşi mişcă fundul şi se împacă vitejeşte cu erorile ei de macaz.

— Bun, deci bărbatul te-a abordat pe cînd ieşeai pe din dos, dacă pot să zic aşa ?

— Exact. Personaj tulburător. Prin ochii săi, mai ales ; atît de teribil de incisivi şi de masculini.

— Îmi rezumi conversaţia voastră, scumpo ?

[1] *Dedicat consilierilor municipali* (n.a.)

— Mi-a spus : „Din moment ce-ţi arăţi fundul jegos în spelunca asta, ar trebui să-i cunoşti pe cei trei gorobeţi care şi-l arată pe-al lor în fundătura de alături".

— Hm, nu prea galant, remarc eu.

Jean-Louis înalţă din umeri pe de-a-ntregul fataliști, cu tot cu clavicule.

— Avea un accent străin care estompa asprimea vorbelor. O voce atît de caldă, atît de joasă şi de vibrantă...

— Asta, puştiule ?

Scot din buzunar un casetofon minuscul şi-l pornesc.

Răsună un organ corespunzînd la fix descrierii făcută de travestit :

„Vin să recuperez ce mi-aţi furat în fundătură în timp ce vă făceaţi porcăriile", anunţă vocea cu inflexiuni puţin metalice pe la colţuri.

Jean-Louis exclamă :

— Chiar el e ! Radiogenic, nu ?

— Ar putea să declame un editorial la radio despre mutilaţii din Kurlanda, recunosc eu. Bun, el te-a întrebat dacă îi cunoşti pe cioflingarii în chestiune şi ai răspuns că da, pentru că efectiv, îi cunoşti ?

— Relaţii de vecinătate, face poponarul cu testicolelipite ; nişte amărîţi pitoreşti care se dedau la o parodie pornografică :

Îi face amatori, el profesionistul cu paiete şi pană-n tîrtiţă. Normal. Ierarhia este o scară care îi serveşte omului drept şira a spinării, cum n-ar fi ratat s-o scrie Paul Bourget, dacă ar fi ştiut să scrie. Farmecul vieţii sociale este să ai gorobeţi deasupra, şi mai ales gorobeţi dedesubtul tău. A domina şi a escalada sînt cele două mamele ale societăţii.

— Apoi ? revinlaoilemele — eu.

— I-am răspuns că da, cunoşteam acest curios trio. Atunci, a avut un rîs vrăjit şi mi-a băgat mîna între picioare, uşurel, ca un amic poznaş. O mînă de căpcăun ! Mă trec fiorii gîndindu-mă... Pe scurt, puşlamaua asta m-a întrebat unde locuiau cele trei cartoafe în chestiune. Ce să-ţi zic... Ca şi cum lumea cu care te-ntîlneşti şi-ar purta adresa pe spate, ca sportivii numărul.

„I-am atras atenţia. Atunci, banditul ăsta cu ochi de oţel mi-a declarat pe şleau : „Va trebui totuşi să-i găsesc înainte de miezul nopţii, am un tren la miezul nopţii patruzeci." Am luat-o drept o poantă, asta m-a amuzat — şi nu zici că se supără dintr-o dată. Imediat o mutră ca o mască de luptător japonez ! O expresie de ucigaş — şi nu exagerez."

— Nu, păpuşico, admit eu, nu exagerezi.

— Aşa stînd lucrurile, l-am sfătuit să se ducă să caute la capătul străzii, la *Barul Frăţînilor*, pentru că în curtea lui îşi depozitează materialul cei trei glumeţi.

Jean-Louis îşi trage rochia de mireasă, apoi îşi pune minunata lui perucă. Rochia are nasturi, care nu servesc însă decît la împodobire, căci se ajustează cu ajutorul închizătorilor adezive, ceea ce este mai propice pentru *strip-tease*.

În picioare în faţa marii sale oglinzi pivotante, travestitul îmi ciripeşte :

— Nu vă inspir, comisare ?

— Ba da, zic eu, dar prefer să nu-ţi spun ce.

***

La *Barul Frăţînilor* se află Puica, patroana, un soi de pahiderm transformat în femeie de către o sfînta Vineri în stare de ebrietate. Stil „casieră la Grand Café". În privinţa coafurii, s-a oprit la Toulouse-Lautrec. Este lăbărţată pe casa ei de marcaj, Puica. De fiecare dată cînd o openeşte *, trebuie să deplaseze, la dreapta, apoi la stînga, cei doi saci de făină care-i servesc drept piept. Privirea ei leşioasă este la fel de profundă ca două ouă prăjite cu gălbenuşurile sparte, şi o foloseşte ca să mă privească apropiindu-mă, cu expresia promiţătoare a unui şef al vămilor căruia i se aduce un tomobilist al cărui portbagaj e plin ochi cu heroină pură.

La tejghea, un bătrîn ciumete boşorogit, în ţoale de ospătar, clăteşte pahare într-un lighean a cărui apă n-a mai fost schimbată de la moartea generalului de Gaulle.

* To open (engl) = a deschide (n. tr.)

Mă prind din prima, uite-așa, că dna Puica e văduvă de ceva vreme, lipită binișor cu amicul ei de crîșmă, care o meșterește probabil strașnic, la iuțeală, după socoteala de seară, cînd a terminat de răsturnat scaunele pe mese. Mă îndrept spre casa de marcaj, cu surîsul însufleţit al unui manechin lăudînd pe un afiș meritele unei loțiuni solare sau ale țigărilor mentolate Cutare. Dar mutra mea promițătoare o lasă la fel de rece ca și descoperirea lui Dumont d'Urville în 1840*. Înțelegînd că nu voi obține nimic de la ea de bună voie, îi arăt țidula mea, ca s-o fac să vorbească de nevoie.

Trio susula ? Păi da, cunoaște. Mai ales pe cumnat, dl. Prinț, care a fost contabil pe vremuri și care o ajută în declarațiile ei de impozit. Ce fac ei, toți trei, în fundătura Paștebuci, n-o privește. Da : le permite să-și parcheze în curtea ei materialele, care nu ocupă prea mult loc, din moment ce e vorba de un cărucior de copil conținînd două proiectoare, o pînză mare și un scaun pliant.

Și ce, poliția n-o să înceapă să le facă mizerii acestor oameni cumsecade, nu ? Vremurile sînt grele, fiecare se descurcă cum poate, nu ? Poți să vezi chestii și mai jegoase, în cinemaurile porcoase, nu ? Cu scule în grosplan și țîșniri de sloboz în chip de foc de artificii, pe ecran lat, Vistavision, color. Și de efectele de sunet, ce ziceți ? Ați auzit efectul sonor clipocit ? Ei, fir-ar a dracului !

Și e tolerat, nu ? Mai mult : statul încasează impozite pe scîrboșeniile astea. Ea, personal, a vizionat una, din pură curiozitate, ca să-și dea seama pînă unde se poate ajunge, și degradarea completă a moravurilor, toate astea... Nu-și credea ochilor înspăimîntați, nu mai mult decît urechilor, așa o pădure de sule ațintite clasa-n-tîi și păsăricile astea asemenea unor [illegible] metrou, drăcia dracului ! Și acum venim să căutăm noduri în papură pe chestia zbînțuielilor drăguțului trio ? Ce alta face, mă rog, dl. Adolf, decît să-și reguleze propria nevastă ? E datorie conjugală sau nu, ai, ce mama naibii ? Exagerează cumva ?

* Ținutul Adélie din Antarctica (n. tr.)

Oare cu muierea sau cu cardinalul Marty și-o trage el, artistul ? Și la scena finală, cine-l face să se slobozească elegant : propria-i soție sau Alteța Sa Rarissimă Contesa de Paris ? Unde se poate dovedi atentatul la pudoare ? Hai ?

O las să se golească de ofurile ei inexplicabile.

După care scot un suspin puternic care face să palpite o meșă rebelă din cocul ei în formă de tiară.

— Descărcați prea multă adrenalină, dragă doamnă, zic eu, ceea ce vă accelerează ritmul cardiac, vă dilată bronhiile, vă ridică presiunea arterială și vă încetinește digestia ; în ritmul ăsta, veți carboniza porțiunea medulară centrală a suprarenalelor dumneavoastră și, cine știe ? ne veți meșteri un infarct, între două degustări de calvados. Felul în care vă ambalați îmi pare a fi la dumneavoastră o marotă. De ce să vă fi străbătut menopauza cu capul sus, dacă trebuie apoi să vă expuneți deliberat altor riscuri ? Ce-ar gîndi fidela dumneavoastră clientelă dacă, într-o dimineață, s-ar izbi de oblonul tras purtînd inscripția „Închis pe motiv de deces"... Gîndiți-vă cel puțin la ea, dacă nu vă gîndiți la dumneavoastră, micuță temerară.

Pe măsură și în timp ce debitez, ochii săi, gura sa, se dilată și pariez tot ce vrei pe ce nu vreau eu, că anusul ei face la fel.

Îmi pun la loc țidula curcănească.

— Aseară, tîrziu, a venit un tip să ceară adresa scumpilor dumneavoastră protejați și i-ați dat-o, exact ?

Ea își mișcă încet frumoasa tărtăcuță de casieră cu melancolii bovine.

— Am ghicit, atunci continui : tipul s-a dus imediat la dragii noștri artiști de gen și i-a curățat cu focuri de pistol, pe toți trei. Șase gloanțe în total, veți avea toate precizările în ziarele de mîine dimineață ; pe mine personal să mă scuzați, n-am timp să mă lungesc cu detaliile, căci sînt însărcinat să găsesc asasinul.

Cumătra o încasează drept în bot ! Mă fixează așa cum privește o stridie lămîia pe un platou garnisit cu gheață pisată. Șovăie încă să respire, se decide pentru, adună trei metri cubi de oxigen cu plămînii și îi restituie sub formă de gaz carbonic.

— Ai auzit, Aldo ? gîjîie ea cu joasele coardelor sale vocale.

Bătrînul chelner care n-a auzit nimic spune ce anume doamnă, ea îi behăie cu o voce sarahbernhardiană asasinatul în triplu exemplar cu figuri libere la sol al amicilor lor, ceea ce aflînd, bătrînul ospătar își scapă paharul, care absolvise școala ligheanului în mod strălucit.

El adaugă din proteză, că Dumnezeul meu nu-i posibil ! Deși a fost de-a dreptul, afurisită de căzătură bătrînă imbecilă, ramolită, confuză și anacronică.

— Ascultați-mă bine amîndoi, fac eu, sînteți singurele două persoane care l-au văzut pe omul ăsta în plină lumină. Așa că o să veniți cu mine pînă la laboratorul poliției unde, ca-n minunatele foiletoane televizate, se va stabili după indicațiile dumneavoastră, un portret robot al ucigașului.

— Dar nu e ora închiderii ! obiectează amazoana casei de marcaj, deja răgușită niței.

— Dacă ați refuza să colaborați cu poliția, ați risca să nu mai fie cea a deschiderii timp de mai multe zile, drăguță doamnă.

— Aș vrea s-o văd și p-asta ! se răscoală Puica.

— Nu depinde decît de dumneavoastră ! contrez eu.

În cele din urmă, ochii mei îi abat privirea.

Ea se ridică gîfîind, coboară de pe tronu-i crîșmăresc.

Se dovedește că odată deșurubată, măsoară un metru cincizeci cu tot cu tocuri înalte.

CAPITOLUL JOI (1)

„Pentru voi e un lucru fără valoare, dar pentru mine asta n-are preț. Dacă nu mi-ați fi furat decît porthartul, nici nu m-aș fi deranjat măcar !"

Cu un gest clic, opresc micul casetofon.

Bătrînul rămîne impenetrabil îndărătul dublului ecran al biroului său și al ochelarilor lui Porsche cu ramă pliantă. Aceștia din urmă sînt justificați de apariția unui ulcior pe care n-ar accepta să-l arate inferiorilor săi, de altfel nici superiorilor. E ursuz nevoie mare din cauza acestui ulcior, ulcaraliu. A fost supranumit Amar Nicu, în acea perioadă, Ahile cel iute de picior.

Și-a pus deja de zece ori textul cuvintelor pronunțate de ucigaș acasă la expozanții de dosuri.

Culege portretul robot așezat pe mapa sa de birou și se-ntoarce pentru a-și putea ridica bicicletele negre fără să-mi arate furunculul în formă de grăunte. Studiază rezultatul asociației Puica-Aldo-Mathias. Fotografia trucată ar fi cea a unui bărbat în jur de treizeci și cinci de ani, cu privire egală și rece, cu pometi înalți, cu frunte îngustă, cu nas drept, cu gura ușor strîmbată. Fascinant, dur și vag seducător, acesta mi-ar fi rezumatul personajului fictiv obținut prin tatonări. I se citește pe față cruzimea liniștită, un calm de neînfrînt și o senzualitate nestăvilită.

Șeful își coboară ochelarii și aruncă imaginea pe birou.

[1] *Dedicat lui Vineri*

— Bun, avem de-a face cu un ucigaş profesionist. A riscat anchetînd el însuşi pentru a avea adresa celor trei indivizi. De ce a riscat, San-Antonio ? Răspunde.

— Pentru că trebuia să recupereze rapid obiectul ce nu putea să folosească altora dar care, pentru el, prezenta o importanţă capitală.

— Foarte bine. Deci, s-a dus să-şi caute bunul. Şi de ce a ucis trei persoane, trei : două şi una, din moment ce-şi regăsise obiectul ?

— Pentru că nu trebuia ca vreunul din cei trei pehlivani să poată descrie chestia.

— Ei bine ! Bravo ! Da : bravo, o spun deschis. Iată un raţionament excelent : parcă mă aud. Acum, spune-mi, San-Antonio, o întrebare marginală, în afara concursului : ce mi-a venit să-ţi încredinţez o banală chestiune de asasinat, dumitale, specialistul afacerilor echivoce ?

Îl privesc. Dar tîrfele lui de sticle sînt vopsite într-aşa un hal încît e imposibil să-i ghiceşti privirea. Ahile fără ochii lui decoloraţi, e aproape altcineva. Din fericire îi rămîne calviţia sa arătoasă, frumosul său costum albastru la două rînduri, rozeta onoratei Legiuni şi mai ales vocea sa de extrem şef.

— M-am întrebat deja, domnule director.

— Şi ţi-ai dat răspunsul ? ironizează el.

— Ei bine, am crezut că e din cauza faimosului obiect misterios la care se face aluzie. Şi apoi mi-am spus că motivaţia dumneavoastră venea din altă parte. Am operat o rapidă anchetă care mi-a revelat ceea ce dumneavoastră aţi ştiut imediat, graţie perspicacităţii ce vă caracterizează.

Un mic lins în trecere nu e de neglijat.

Limbă express. E umezit din start, directorelul. Prin surprindere, el care salivează atît de uşor din momiţe.

— Am aflat că gloanţele care-i seceraseră pe cei trei pîrliţi au fost trase cu arma ce l-a ucis pe Armando Calamita, ministrul italian.

Mă caţăr în stima Bătrînului ca un taifun jamaican pe scara lui Beaufort. Cît pe-aci să-şi scoată ochelarii, atît îi e de vie surpriza.

— Perfect, spune el.

Îmi întinde mîna.

Caută ceva definitiv de zis.

Găseşte.

— Încîntat să te cunosc, San-Antonio.

* * *

— Pleci în navigare ? se nelinişteşte Master Béru, văzîndu-mă că examinez Mersul trenurilor.

— Nu încă, mormăi eu, dar chestia nu-i imposibilă.

Tot udîndu-mi degetul arătător şi întorcînd pagini, termin prin a depista ceea ce căutam.

Aminteşte-ţi, idiot blazat, Jean-Louis, drăgălaşul travestit, mi-a relatat o remarcă a ucigaşului cum că trebuia să-i regăsească într-o viteză pe cei trei muşchetari ai coitului urban, avînd în vedere că trebuia să ia un tren la miezul nopţii patruzeci.

Pe moment crezusem că aruncase asta ca o poantă. Şi apoi am cugetat... Şi ştii de ce ? Pentru că ziarele anunţă pe *first page* că greva acarilor cerului continuă. Deci, în prezent, Franţa este lipsită de avioane, deci e inevitabil, cînd se poate, să te mulţumeşti cu trenul. Şi atunci, în plăcutul meu cap confortabil, super echipat, se efectuează o gimnastică. Îmi spun : „Dacă există un tren care pleacă la miezul nopţii patruzeci, sînt mari şanse ca omul să fi spus adevărul şi să-l fi luat.".

Ori, există un tren care o-ntinde din Gara de Nord la ora zero patruzeci, ceea ce corespunde cu acel miezul nopţii patruzeci anunţat de ucigaş. Acest tren este Paris-Londra.

Închid Mersul trenurilor, gînditor. Claudette bate la maşină cu o energie crîncenă care îmi dă de înţeles că munceşte în beneficiul propriu.

Mă duc să mă aplec peste claviatură ei zisă universală.

— Despre ce e vorba ? întreb eu, desemnînd textul care se deapănă sub degetele ei de zînă şi care spune strălucit aceasta : „Un crepuscul de catifea, deja presărat cu stele scînteietoare, se întindea peste cîmpia adormită..."

Ea dă din cap.

— Dactilografiez romanul unui tînăr scriitor cu care am făcut cunoştinţă recent şi care n-are posibilitatea de a-şi plăti o secretară...

Termin de citit pagina în lucru.

— N-aş vrea să-ţi dobor în flăcări idolul, copila mea, dar nu-i un Victor Hugo geniul ăsta al tău !

Claudette murmură fără a se întrerupe din bătut :

— Avea o rangă mare, Victor Hugo ?

— Habar n-am, frumoasa mea.

Cu o mişcare a bărbiei, ea indică foaia care se înnegreşte :

— Fiindcă el are. Aşa că pentru mine, talentul lui e, cinstit vorbind, o problemă secundară.

O las să-şi aducă piatra la edificiul unei cariere şi îl înhaţ pe Bérurier de-o aripă.

— Vino, Grasule, să dăm o tură la Gara de Nord.

— Bună idee, apreciază Mamutul, ştiu o braserie la doi paşi unde se haleşte cea mai bună varză călită din Paris.

Răsună un zgomot îndepărtat de apă trasă. După puţin timp, se vede ieşind din closet taica Pinaud, mai înverzit şi mai complet dărîmat ca niciodată.

— Nu se rezolvă, ne spune minunatul bărbat. Am comis o nebunie, ieri pe seară, la nişte prieteni : am mîncat pepene galben ca să nu-i refuz. Şi la mine, pepenele galben nu iartă. Adaugă la asta că au servit apoi o omletă mexicană cu mult ardei iute şi o să-nţelegi dezastrul meu intestinal din dimineaţa asta.

— Trebuie c-o să haleşti mult orez, preconizează doctorul Bérurier.

— Urmează-ne, Băbătie ! comandai eu.

— Dar-r-unde ? Dar-r-unde oare ? se lamentează din start fosila.

— Gara de Nord.

— Aşa dărîmat cum sînt ?

Bérurier îi taie scurt obiecţiile.

— Nu-ţi fă probleme, e plină Gara de Nord de closete, amice !

***

Şi deci, iată-ne plecaţi, trio faimos, nu prea ferches, dar niţel cam ilustru, într-o escapadă despre care, la naiba, o să-mi spui dacă ţi-a plăcut.

Cu condiţia să te-ntorci !

***

La gara *of the North*, îmi dispersez cei doi excelentissimi copoi, echipaţi fiecare cu poza robot a ucigaşului, pe un peron de gară, respectiv cu *the same* prilej, pe un drum de seară. Au drept misiune să dibuiască pe cineva susceptibil de a-l fi reperat pe omul nostru în trenul de Londra, în noaptea asta.

Cît despre mine, mă îndrept spre rezervări, făcînd următorul raţionament : „în acest moment : avion nu, deci iureş pe trenuri". E mai sigur să reţii ! Deci, mergi la rezervări. „Simplu, fără cusur." Îţi place ?

Funcţionarul este o doamnă agreabil de privit, fie şi printr-un ghişeu. Tip meridional. Mustaţă fină, păsărică creaţă, peri pe craci — aceste ultime două rubrici aparţin departamentului „presupuneri", surîsul curtenitor al persoanei căreia i se înfundă un vătrai înroşit în rectum după ce a fost făcută să absoarbă o ceaşcă de ulei clocotit (şi de ricin).

Îi arăt ţidula mea. Ea încearcă să se descreţească, adică face grosul operaţiei, rezervînd restul scalpelului unui chirurg estetic. Profitînd de această pregătire, îi produc poza „omului". Ea o contemplă o bucată de timp, înălţîndu-şi sprîncenele, apoi coborîndu-le pentru a le ridica din nou, şi tot aşa, ca nişte mici aripi însărcinate să-i conducă frumosul cap păros în nori.

— Este un portret robot, remarcă ea cu tonul cuiva cu care „nu-ţi merge", sau atunci doar pe la spate şi cu consimţămîntul său şi cu vaselină.

— Exact.

— Vreţi să ştiţi dacă l-am văzut pe tipul ăsta ?

— Hiper-exact.

Ea bălăngăne din țeastă.

— Da, îl recunosc.

Începe un ciripit în inima mea, ca dimineața, în grădina hotelului, în timpul vacanțelor tale pe Coasta de Azur.

— A reținut un *single* pentru zero patruzeci și opt de Londra, care a plecat azi noapte.

Are un delicios accent *foot-black* *, damicela, care cîrlionțează în urechi și îți melodizează sufletul. Cu asta și un chilot curat, ea ți-ar aprinde orice gagiu normal constituit.

— I-ați dori probabil numele ?

Farmecul number uan, al încîntătoarei, este că e inutil să-i pui întrebări ca s-o faci să vorbească. Trăncănește din start ; știe dinainte ce aștept de la ea și-i dă drumul cu o bunăvoință care se apropie de sublim și chiar îl depășește fără să semnalizeze.

Iat-o că înhață un registru cu copertă verde, lăcuită. Îl deschide la pagina care trebuie și arătătorul ei n-are de scotocit mult pentru a indica numele așteptat.

— Jan Stromberg, spune ea.

Și-apoi, scumpa și amabila persoană, își ferecă frumosul ei caiet, își încrucișează mîinile durdulii deasupra și mă săgetează cu o privire modest triumfătoare.

— Ah ! drăguță doamnă, îi spun eu, dacă toată lumea s-ar arăta atît de cooperantă și de eficace, meseria de polițai ar fi accesibilă chiar și intelectualilor. Omul ăsta a venit personal să-și facă rezervarea ?

— Nu : a făcut-o prin telefon, dar a trecut s-o ridice.

— Descrieți-mi-l, vă rog.

Ea mi-l personifică pe numitul Stromberg cu un lux de amănunte încă necolectate, care mi-l fac prezent într-așa o măsură, încît aș putea să-l tutuiesc.

Îmi reîngrop documentele și mulțumesc cît cuprinde, atît de vie, profundă, inoxidabilă, îmi e recunoștința. Și-ți declar că la prima ocazie, odată ancheta mea încoronată de succes, o să vin s-o aștept într-o seară la ieșire și o să mergem să sărbătorim asta la „Marele Duce", cu

* Foot-black (engl) = pied-noir (franc) = francezi instalați în țările Africii de Nord pînă la independența acestora (n. tr.)

ajutorul unei verze călite, deoarece cartierul este propice, și că apoi o s-o duc să-mi viziteze peste poate demisolul în stil renascentin, acolo unde sînt adunate cele mai bune stampe japoneze din Paris și de la periferia lui.

Ea ghite, înghite, se încurcă, se descurcă, îmi flutură un zîmbet-șef, se fandosește, mă inundă (hertziană) și își transformă, după toate probabilitățile, slipul în Spontex pentru veselă. Cît e de feeric.

În ăst timp, o femeie tînără se prezintă la ghișeu. Bine înțolită cu un compleu Leonard, blondă, sau prefăcîndu-se admirabil, machiaj de vis, privire greu de descris, verde sau căprui deschis, în funcție de culoarea cerului și starea ta sufletească.

— Arabella Stone, am o rezervare pentru Londra, la clasa întîi.

Funcționara deszîmbește, redevine profesională, scotocește acolo unde trebuie și scoate o chitanță de rezervare al cărei cost îl percepe pe loc ; bum ! Vedeți la casă !

Și chiar atunci frumoasa blondă spune foarte exact și inexorabil lucrul ăsta pe care îl las meditației tale depline și întregi :

— Pot să-mi permit să vă cer o informație ?

Și cerînd-o, strecoară prin ghișeu o hîrtie de cincizeci de puncte pliată în patru.

— Despre ce-îi-e vorba ? întrebă rezervatoarea.

Aș vrea să știu dacă un prieten de-al meu a putut să ia trenul, azi noapte ; Dl. Jan Stromberg.

Auzind asta, eu, mă cunoșteți, închid ochii ca să nu fiu distrat cînd recit cele cinci *Pater* și cele trei *Ave* pe care trebuie să le achit Providenței, T.V.A. * inclusiv, ca să-i mulțumesc pentru acest dar fabulos pe care mi-l face în fața și sub nasul meu.

Funcționara mă privește ca și cum un senegalez i-ar oferi sula prin ghișeu spunîndu-i că e ciocolată elvețiană. Te asigur că o cerere ca asta, într-un asfel de moment, o lasă mască. Eu aici, anchetînd, și această Arabella Stone care...

* Taxă pe valoarea adăugată (n. tr.)

Fatalitatea nu așteaptă, ignoră orice discriminare, orice spirit de castă.

Pinaud își dă drumul pe coridor, sub ochii incredulí ai controlorului, ai unei doamne bătrîne înarmată cu un pechinez, ai unui general în retragere, ai unei adolescente cu coșuri, ai un negustor de vinuri și spirtoase. Tunurile din Navaronne !

Mă grăbesc să mă înapoiez la compartimentul meu, lăsîndu-l să iasă singur din rahat. Vrrum, vrrum ! Făcînd pe moto extrem de cicletă cu bătrînul lui anus boțit, devastat, ieșit din uz comun, Pinuche. Draga Băbătie, relieva foarte scumpă, deliciosul omuleț, chaplinesc un pic, vă spun eu. Vrrum ! Fleoșc ! Racheta zburătoare ! Uiteașa, în plin tren, în fața oamenilor de oroare, mai oribili decît dejecțiile lui. Și fleoooșc ! Și încă una, cu neputință de oprit, dizenterică dincolo de orice criteriu, care i-ar lăsa neputincioși pe doctorii cei mai calificați, diplomați de peste tot, supradecorați, așa cred eu. Și rap, rap, rap ! De cîte trei ori, de zece, de o sută ! Bum badabum ! Nesecat ! Lampă de sudură, așa cred eu. Compresor ! Vopsire cu pompa ! Noul designer al Seneceef. Pictor anal, hiper-supra-realist. Fleoooșc, fleooșc ! Bun așa ! Nădragi lăsați. Chilot deja evacuat în urma unui precedent accident de parcurs. Înaltă scatologie, fiul meu ! Și cine n-a visat, într-o noapte, că defeca în public ? Cine nu s-a văzut în mare căcare, în timpul unei slujbe ? Cine oare n-a fost constrîns, într-o zi, în fața semenilor adunați, să comită funcția eliberatoare cea mai intimă ? Mulți se regulează în grup, dar să se cace ? În afara cîtorva actori pe care îi cunosc ? Că eu, cu proprii mei ochi, am avut priveliștea unei doamne, la muzeul Ermitaj din Leningrad. Jur, am martori de depus la dosar. În plin muzeu, mătăraia în pierzanie ! Ffffleosc ! Și chiar, să-ți spun : bărba-tusău îi ținea poșeta în timp ce ea se murdărea, psalmodiind scuze de jur împrejur ! El, cel mai căcat dintre ei doi. O încasa pe cipici, foarte nefericitul soț. Acasă la Ecaterina cea Mare, Petru cel Mare, Brejnev cel Mare. Pe parchetele ceruite. Capodopere în pericol în locuință. Bum ! În sănătatea Sfintei Rusii ! Un sărman fund francez, din Aubervilliers, sau din Toussou-le-Noble, Concarneau, La

Verpilliere, sau alte locuri mai mult sau mai puțin comune. Ținea geanta căcăcioasei lui, Moș Tolomac. Că-l revăd : păr cărunt, cămașă verde cu mîneci scurte. Consternat de-a fi venit de atît de departe ca să căcăteze un loc atît de august, August, prin cotoroanță interpusă.

Și toate acestea, sînt fapte de viață, vezi tu... Degeaba îndrugă ei : „Mda, Santantonio, gură ne-nfrînată, duhnitor, grosolan personaj, oficiant al rahatului" și altele încă pe care le ghicesc, cum ghicesc tot ce este spus și declarabil, făcut și realizabil ; degeaba zic ei, pîrliții cu fețele jalnice, degeaba, nimic nu mă va împiedica să am cruntă dreptate, eu, Antonio aflat în trecere. Motiv să înșir astfel, de-a lungul scurtului meu drum de la un punct la altul, să înșir aceste fapte de viață abjecte ale vieților noastre plictisitoare, fără orizont, puerile, prostești și slabe de înger. Motiv să văd și să declar ceea ce văd, fără ură și fără teamă de oameni sau de cuvinte care mă așteaptă totuși la cotitură.

În compartimentul nostru, Béru sforăie în trombă, în trompă deasemenea, și chiar cu surle și trîmbițe, incomodînd un cleric ocupat să citească *„Lui"*, sub o învelitoare neagră și o mamă de familie îndopîndu-și cu bomboane plodul ; care aduce cu un oarecare pitic mare căzut dintr-un gigantic baobab.

Sfîrșesc prin a-l imita, scufundîndu-mă într-o dulce somnolență feroviară propice erecției ; care-mi aduce un vis splendid. cu gagici frumoase la nesfîrșit, goale și dezmățate la maximum.

Vacarmul fierătaniei mă smulge.

Redeschid ochii asupra unui cotidian prăfos și care pute. Trebuie spus, pentru a susține această ultimă afirmație, că alături de mine se află un Scoțian prost șters la fund, a cărui fustanelă răspîndește un miros tonic de pompă de hazna. Uitîndu-mă de două-trei ori, îmi dau seama că Scoțianul în chestiune nu e altul decît Cezar Pinaud. Băbătia îmi adresează o înclinare jalnică a capului.

— Pantalonul meu e *kaputt*, am fost nevoit să-l arunc pe geam.

— Și asta ? întreb eu indicînd fustanela imprimată cu emblema S.N.C.F.

— O pătură pe care mi-a împrumutat-o controlorul, după ce m-a pus să semnez o chitanță și să plătesc o garanție. Întrucît ne aflăm pe o cale ferată care deservește insulele britanice, un bărbat în fustanelă trece neobservat.

Încrezător, își reaprinde chiștocul.

Preotul cere doamnei permisiunea de a coborî geamul, pe chestia mirosului.

Doamna spune că mda și că asemenea oameni n-ar trebui să călătorească.

Pinaud, imun în materie (fecală), se străduie să-i nareze gastrita lui și cum degenerează ea cînd comite fatala eroare de a consuma produse inadecvate. Asta sfîrșește prin a interesa persoana. Cu blajinătatea lui, Hodoroaga Doagă reușește să-și facă uitat mirosul.

În scurt timp, după ce s-a vorbit mult despre pepene și despre omletă mexicană, ajungem la Victoria Station. Scumpă bătrînă gară, atît de intens englezească !

Edificiul cel mai britiș, fără îndoială, după Buckingham Palace.

Îmi adun auxiliarii (unul se numește Avea și altul Afi) pentru o conferință în cerc (deci o circonferință) la vîrf.

— Atenție, iezii mei, ați reținut-o pe gagică, nu-i așa ? Fiecare dintre noi va începe s-o fileze separat pentru a ne multiplica șansele de a nu o pierde. Am cumpărat lire înainte de plecare, o să vi le pasez.

— Dacă tu crezi c-o să avem timp să cîntăm ! mormăie Umflătura.

Scot bancnota cu efigia dnei Edimburg născută Windsor și demonstrez Majestății Sale Béru I-ul că există lire și lire.

Și aici, convoiul stopează în scrîșnete de fierărie și un difuzor fonfăne în engleză că am ajuns.

Călători fără bagaje, ne deșurubăm pe peron. Londra are un miros specific, care este cel al cartofilor prăjiți reci și al hîrtiei de ziar mucegăite, strîns împletite.

Dar iubesc mirosul ăsta. Acest oraș este pentru mine o continuă încîntare, fără să știu să explic de ce. Aici mă simt bine, cu îmbătătorul sentiment de a regăsi în

fine o țară pe care ai părăsit-o de foarte multă vreme, sau chiar înainte de a te fi născut.

Mă apropii de Arabella Stone ca să nu o pierd în mulțime. Asta îmi permite să-ți afirm un lucru : are un fund nemaipomenit, fabulos de-a dreptul. Contemplîndu-l, înțelegi în mod formal că ăsta e într-adevăr un fund, ăsta și nu altceva. Celelalte nu sînt decît tentative avortate, rebuturi soldate, schițe neterminate. Ce comoară ! Ai urma-o pînă la capătul lumii, sau mai bine : pînă la Hotelul celor „Două Emisfere".

Puhoiul se scurge greoi, ca întotdeauna în gări. Îi ai pe cei care au puține bagaje și sînt grăbiți, cei care au multe și se organizează pentru a le transporta, cei care găsesc altele, plus un purcoi de categorii mai puțin definite.

Arabella merge cu un pas susținut, nefiind înarmată decît cu o geantă și o valiză de mici dimensiuni. Se pregătește să părăsească peronul, cînd e brusc stopată. Atît de brutal, încît aproape c-o tamponez din spate, mai-mai s-o bag în ghips. Fac un pas în lături și o depășesc, cu un aer nepăsător. Dintr-o ocheadă determin situația : fata a fost abordată de doi bărbați și conversează cu o voce *very* joasă. Unul dintre ei ține ceva în căușul enormei sale palme și-l arată Arabellei. Continui molcom, încetinindu-mi pasul. Béru se ține în dreptul meu.

— Ai văzut mișmașul, omule ? șoptește fără să mă privească.

— Fugi la ieșire să rețiu un taxi !

El.

În acest moment, un bătrîn Scoțian cu picioarele musculoase ca niște bețișoare chinezești mă depășește strigînd :

— Repede ! repede, *the lavatories, please !* Pepenele ! Pepenele ! Oh ! Doamne ! *Where are the lavatories, please?*

Scoțianul se pierde în mulțime pentru a se duce să-și savureze destinul.

Escortatorii Arabellei ies din gară. Unul dintre ei adresează un semn discret unei mașini în staționare, care avansează lent, sub privirea flegmatică a unui *policeman* imperturbabil. Trio-ul ia loc în spate.

Mă beneclez cu disperare, căutîndu-l pe Gras din ochi, chemîndu-l din tot sufletul, strigîndu-l cu undele mele intrinsece.

E în conversă cu un taximetrist nemulţumit. Care neagă din ţeastă.

Mă precipit.

— Poliţia ! latru eu, urmăriţi Austinul negru care demarează.

Şoferul, un tip grizonat, cu figura de culoare cărămizie, mă măsoară cu ajutorul unei priviri cvasi-albe de bleu ce este.

— Hei ! uşurel, *gentleman !* mi-o întoarce el. Drept cine mă luaţi ?

— Drept un om care n-ar fi nemulţumit să încaseze zece lire ca bacşiş, răspund eu cu o prezenţă de spirit feroce, prezentîndu-i bancnota incriminată.

Tipul continuă să imperturbeze, totuşi ia *bank*-nota şi oftează :

— Prefer genul ăsta de argument, *gentleman.*

— O să-i pierdem ! mă impacientez eu, constatînd că nu demarează val-vîrtej, aşa cum s-ar potrivi ocaziei.

Dar taximetristul nu-şi pierde controlul tăraboanţei sale.

— M-ar mira, spune el, un regiment din garda călare e pe cale să defileze şi blochează momentan circulaţia.

Şi iată că rîşniţa sa rîşneşte şi ne hurducăie în fundul maşinii de urmărit.

— Crezi că aştia care au săltat-o sînt curcănei ? murmură Béru, arătînd cu degetul ţeava de eşapament a Austinului, stopată efectiv la cîteva cabluri *.

— După modul în care s-au petrecut lucrurile, s-ar putea crede, într-adevăr.

— Dar ?

— Nu, nimic...

Mamutul nu se lasă dus de laconismul meu, dacă pot să spun aşa.

— Ai o alt' idee în cerebel, omule. Dă-i drumul, naşte !

— Asta seamănă cu o arestare, cei doi bărbaţi aduc a copoi, dar nu aduc a englezi. În afară de asta marea

* Cablu = 1/10 dintr-o milă nautică (n. tr.)

este albastră, cerul este verde închis, nu-ţi lăsa şliţul deschis.

— Seamăn' cu ce, dacă nu sînt nişte rosbifi ?

— Cu altceva, Grasu'. În viaţă, eşti britiş sau altceva. Ei par să fie altceva.

În acest moment, şoferul îmbogăţit cu zece lire, cît se poate de sterling, declară cu frumoasa sa voce de bas constipat :

— S-ar zice că viaţa nu e pe de-a-ntregul roz în Austinul care vă interesează, *gentlemen.*

Scrutez. Efectiv, o portieră tocmai s-a întredeschis, şi cineva încearcă să o închidă. Ea se redeschide, este trîntită iar. Asta durează un timp şi apoi, cel care vrea s-o păstreze închisă are cîştig de cauză şi totul redevine O.K.

— Ea a-ncercat s-o şteargă, nu ? remarcă Béru.

— Aşa s-ar spune.

Nu se poate vedea nimic prin geamul din spate, căci e prevăzut cu un fel de stor, zis veneţian, ale cărui lamele sînt pe verticală.

— Poate că am putea să-i dăm o mînă d'ajutor, nu ? Fiindcă dacă nu-i arestare, e kidnappaj, exact ?

— Să vedem întîi unde o duc. Pot să mă înşel. Dacă din întîmplare ar fi vorba de copoi englezi, ne-ar sta bine să facem pe *commando*-ul sinucigaş în plin London.

Dobitocii cu coame şi cuirase termină de defilat pe mîrţoagele lor şi circulaţiunea se reia.

Puţin rapidă, din cauza densităţii traficului.

Să filezi o maşină, e floare la ureche. Ajunge să o ai în colimator şi să nu te laşi belit la un stop roşu. Taximetristul nostru este un expert. Evoluează în şuvoiul pestilenţial ca un pederast într-un pisoar din Montmartre. Trebuie să vezi cu ce brio merge, Johnny al nostru. Modul în care nu se lasă buşit, băgînd mare cînd alţii riscă să ne beleaască, avînd grijă în acelaşi timp să nu ajungă paraşoc lîngă paraşoc. Are filajul dezinvolt. Am nimerit un as.

Bérurier aruncă frecvente ocheade în spatele nostru, aşa că, în timp, manevrele lui ajung să mă calce pe nervi.

— În faţă se întîmplă chestia, Grasule, nu în spate !

— Mă întreb dacă Pinuche face parte din cortegiu, murmură el.

Şi suşoteala lui miroase a melc gătit cu usturoi.

— Gîndeşte-te : în momentul în care ne luam clienţi la plimbare, el căuta closetele din Victoria Station.

— Sper că le va fi găsit, conchide minunatul bărbat.

Presentimentul mă ciuguleşte de la capătul străzii.

— Pariez că ei acolo merg !

Mister Grăsan se apleacă să benocleze perspectiva. Zăreşte atunci ceea ce văd eu, adică o clădire opulentă, încununată de drapelul sovietic.

— A fost găbjită de ruskii ? întreabă el.

Austinul trece de un portic păzit de militari. Stopează în faţa unei porţi care sfîrşeşte prin a se deschide. Dispare în străfundurile ambasadei URSS.

— Asta este tot ce doreaţi să aflaţi, *gentlemen* ? întreabă şoferul, flegmatic ca o poză oficială a Elisabethei Doi.

N-a încetinit şi-şi continuă drumul nonşalant.

— Da, oftez eu, asta-i tot.

— Vez' bine că ar fi trebuit să atacăm afurisita lor d'diligenţă în momentul în care piţipoanca a încercat s-o şteargă, îmi reproşează Enormul.

Nu răspund nimic, simţindu-mă prea culpabilizat pentru. Şi totuşi, nu ne-am pierdut timpul. Ştim că afacerea triplului asasinat are ramificaţii internaţionale. Ne-am băgat cracii într-o drăguţă poveste de spionaj, ce mai. Asta-i şi părerea ta ?

— Fiţi amabil şi duceţi-ne înapoi la Victoria Station, spun eu pilotului nostru.

CAPITOLUL TROIA (1)

— Pen' ce ne-ntoarcem de unde am plecat ? întrebă Bérurier coborînd din taximetru.

— Trebuie recuperat Pinuche,nu ? Şi apoi vom încerca să-i luăm din nou urma ucigaşului, din moment ce a debarcat aici.

— Tu crez' că au pus Popovii mîna şi pe el ?

— Nu cred nimic, Grasule. Ca adeseori, acţionez înainte de a gîndi, ca să-mi încălzesc circuitele. Te poţi preface că reflectezi, dar nu te poţi preface că acţionezi, iată de ce omul de acţiune este întotdeauna privilegiat.

Îmi răspunde că-da-fireşte-şi-ncă-cum. După care, ne întoarcem la peronul nostru de sosire. Eu mă pregătesc să mă interesez de Pinuche pe lîngă uater closets, cînd un grupuscul prezidat de un *policeman* imens îmi captează atenţia.

Să te încrezi întotdeauna în presimţirile tale, atunci cînd eşti San Antonio.

Înaintez şi descopăr trei hamali ranchiunoşi, un sub-sub-şef de gară încremenit şi un *policeman* contrariat în jurul unui moş Pinuche despuiat pînă la linia de plutire. În loc să-şi poarte acoperitoarea ca pe-un şal (var), o poartă în chip de pled (oarie), adică pe umăr ; şi nimic — cel puţin nu mult — nu este mai dezolant de contemplat decît acest sărman omuleţ de mare plăpînzime în şosete îndărătnice şi cîrpite pe deasupra cîrpiturilor, tir-

[1] *Dedicat troienilor.*

bușonate peste tîrlicii săi de călugăr, în fundul gol (și ce fund, Doamne ! cînd îți vine cheful, ne faci niște feste !), cu haina boțită, cu pălăria informă, plouat la marginea unei baligi atroce al cărei autor este și care se etalează pe niște bagaje Vuitton neprevăzute pentru o asemenea mînjire.

Hamalii insultă în faimoasa limbă a lui Shakespeare care a fost folosită, de la el încoace, în fel și chip. Urlă arătînd ultrajul, necuviința, nesimțirea tipic franțuzească a acestui fanfaron care, cu măruntaiele razna, a venit să se reverse peste un vraf de valize pentru *sleeping*. Și declară că o să-și pună sindicatul la curent cu această șicană. Că niciînd nu s-a pomenit un căcăcios de cea mai joasă speță, venit de la antipozi sau de aiurea, defecînd în plină Victoria Station ! Și că polițistul își va face o afurisită a dracului de datorie de a-l aresta pe acest jalnic personaj cu anus profanator.

Dar polițistul, în ceea ce-l privește, e un pic retras, mentalmente, față de aceste exigențe. Aplecat asupra reziduurilor grăitoare, pare fascinat ca un laborant în fața unui rahat de holeric. Cinstit vorbind, nu chestia (pentru că trebuie să-i spunem pe nume) îl pasionează, ci umila hîrtie, de-abia mototolită, care o încoronează și care nu este altceva decît portretul robot al lui Jan Stromberg. Pinaud. lipsit de hîrtie de clo, s-a decis pentru această extremă. Era fie asta, fie pașaportul său. Din motive doar de el știute, a dat prioritate portretului. Și acest portret : ține-te bine, și ține-mă de asemenea puțintel, dacă tot o faci, acest portret prost robot, policemanul atletic pare să-l recunoască.

Spune, doar cu partea de sus a nasului, aproape numai cu sinusurile :

— Well, welll, wellll, welll.

Și chiar, cu un curaj nebunesc (trăiască vajnicul Albion !) se sforțează să netezească documentul cu vîrful rotunjit al pantofului său lustruit lună.

Unul care consideră purtător, pardon : oportun, să intervină, este fiul unic al Feliciei, scumpa mea măicuță.

— Figura acestui om îți spune oare ceva, sergent ? îi pun întrebarea, chiar dacă nu-i sergent, dar așa li se

vorbește aproape întotdeauna în romanele polițiste englezești scrise de străini.

Mă fixește, sau mă pironează cu privirea, la alegere.

— Vă cer iertare ? face, pe un ton tocmai bun să-l constipe pe Pinaud.

Îi arăt atunci țidula mea curcănească, plus un alt portret robot al lui Stromberg.

— Acest om a omorît trei persoane la Paris, sergent, și eu debarc la Londra pentru a lua legătura cu superintendentul Maxims de la Scotland Yard, vechi prieten de-al meu, căci noi știm din sursă termală sigură că omul a luat trenul către capitala dumneavoastră de neuitat.

Imensul polițist se dezgheață puțintel în jurul ochilor și-mi acordă o încuviințare nuanțată.

— Well, well, well, well, îmi explică.

— Pentru care, în fața curajoasei dumitale atitudini care constă în a dori să netezești această hîrtie, deși nu se găsea în situația de a fi examinată, mă văd obligat să-ți repet precedenta mea întrebare : figura acestui om îți spune oare ceva ?

Cititorul meu venerat de jos în sus și mărginit de sus în jos, să nu se emoționeze citindu-mi replicile bombastice (oferite de un bombardier), dar trebuie să-i reamintesc că ne aflăm în Anglia, unde nimic nu e comun, cu excepția uneori a numelor proprii. Este deci judicios să te pui la unison și să te comporți anormal, dacă vrei să speri să te pierzi în mulțime.

Polițistul mă întrebă pe un ton, știi cum ?

Da : suveran, sîntem în monarhie aici !

— Deci n-ați citit ziarele ?

— Ce ziare ? am eu zăpăceala nerușinată de a-l întreba, căci pentru el nu există decît *newspapers*-urile din ținuturile sale.

— ZiareLE ! îmi răspunde, punînd articolul în majuscule de afiș, lucru pe care nu mi-l pot permite, vai, în această foarte modestă carte polițistă de rahat, care mi-ar fi tipărită pe hîrtie de closet dacă n-ai fi atent, cititorul meu asiduu, calibrat și estimabil. Căci tu ești acela care are dreptul la considerația editorului și nu eu, umil ocnaș al peniței care nu și-ar permite nici măcar să-și

schimbe Rollsul fără să ceară permisiunea celui în drept (uri de autor).

— Sosesc dintr-o țară subdezvoltată, pledez eu — și n-am avut încă timp să iau cunoștință de adevărata presă. Ce spun aceste eminente gazete ?

Polițistul, condescendent, fără să o ia pe scară :

— Un bărbat semănînd foarte bine cu acesta (indică portretul lui Stromberg) a sosit cu trenul de noapte. Doi oameni neaparținînd poliției au încercat să-l rețină. Dar flăcăul a tras imediat asupra lor, ca să scape. Unul din cei doi oameni a ripostat și l-a atins la cap, rană fără gravitate totuși, deoarece a reușit să fugă printre linii. Cei doi oameni au fugit și ei. Mă găseam pe peronul W, care este primul la stînga cînd soseșți. Am vrut să mă lansez în urmărirea acestui individ, căci dintre ei trei, era cel care se afla mai aproape. Dar m-a ațintit cu pistolul, care avea un amortizor și-a trebuit să renunț, căci știți că, în Marea Britanie, noi nu sîntem înarmați.

— Și oamenii care căutau să-l rețină ?

— S-au topit în mulțime. S-a putut urmări pista lor, grație sîngelui pe care-l pierdea rănitul. Dar ea se termina pe platforma gării, lîngă locul de staționare a automobilelor.

— Și nici o veste despre „clientul" meu, sergent ?

— Știm că s-a urcat în trenul de suburbie care deservește Cornflakeshire. O știm, pentru că l-a lichidat pe însoțitorul poștal. Totuși n-avem idee unde a coborît.

— Foarte interesant, sergent.

— Nu-i așa ? răspunde polițistul.

Arătîndu-l pe Pinuche.

— Scuzați-mă, dar trebuie să mă ocup de acest dezechilibrat care se plimbă pe jumătate gol și își face nevoile pe bagajele Trans-Scoțianului.

— Fii amabil și treci cu vederea, sergent. Acest om este unul dintre subordonații mei, căruia niște gangsteri i-au sustras pantalonii după ce l-au obligat să înghită o halbă de ulei de ricin.

Polițistul își marchează uimirea înălțîndu-și sprînceana dreaptă cu un milimetru și jumătate.

— Well, well, well, well ! repetă cu sinusurile lui.

— Garantez pentru el, sergent. Există prin imediata apropiere a Victoriei Station un magazin unde adjunctul meu să poată cumpăra un pantalon ?

***

— T' simți cum ? se nelniștește Grăsanul.

Pinuche este un pic cam palid dar își păstrează cumpătul în nădragii săi vărgați (se poartă cu veston, dar nu există nimic altceva care să-i fi fost pe măsură).

Bérurier, de l-ai vedea, ți s-ar trăzni marele zigomatic. În magazinul universal unde Pinuche și-a refugiat indecența, el a ținut-morțiș să cumpere o pălărie melon pentru, pretinde el, a trece neobservat. Așa încît seamănă cu Oliver Hardy, cum seamănă un geamăn cu barbă cu fratele său care n-o are.

Toată lumea întoarce țeasta ca să se holbeze la el. Cu tot calmul indigenilor, se văd născundu-se zîmbete (1).

Pinaud studiază întrebarea Grasului, care se găsește imediat după asteriscurile de mai sus.

— Mai am încă cîteva ghiorțăieli, declară el, dar cred că orice primejdie este înlăturată de acum înainte, cu condiția, bine-nțeles, să respect un regim feroce timp de 48 de ore.

— Ceheee ! n-ai să-nfuleci nimic ? se-nspăimîntă Majestatea Sa melonoasă.

— Regim absolut : vin alb, doar.

Bérurier își face vînt țestei cu frumoasa lui pălărie nouă, cu minipăr lucios.

— Tre'să fii curajos, îl elogiază el, eu mi-s tare-ngrijorat pentru haleală. Ce gînd bulit și bășit te-a împins ca să luăm hurducătorul ăsta, Sana ?

— E trenul pe care l-a luat ucigașul nostru, amice.

— Și speri că a rămas în el ? face mișto Grăsanul.

— E singura noastră pistă actuală. Încerc să mă pun în pielea tipului : a reușit să fugă și a prins trenul ăsta din zbor. E în ultimul vagon : acela al poștei. Tocmai l-a

(1) *Nu corectați, fraților : în mod total deliberat am scris născundu-se, mod de a mă* decrampa *de scriitor.*

mătrăşit pe însoţitor. Ştie că se vor organiza urmăriri. Trenul se opreşte în toate gările comitatului şi la fiecare staţie însoţitorul poştal trebuie să ia saci sau să-i lase. Deci, omul e obligat să părăsească hîţînătorul înaintea primei halte, care este, după informaţiile mele, Freckat sau Chorditt.

— Eşti magic, recunoaşte Alexandre-Benoît, cînd t'esprimi se simte că-i parabolă de Evanghelie...

Neabuzînd de omagiu, mă car la fereastra vagonului. Calea ferată o tulește sub noi şi, de-o parte şi de alta, peisajul englez cu casele sale identice, în cîrduri.

Cărămidă şi iar cărămidă ! Grădiniţe. Mimetism absolut.

Cum face mocofanul pilit, seara, pentru a-şi regăsi coşmelia ? M-am întrebat întotdeauna. Totul este atît de, în mod halucinant, semănător. Te ia ameţeala, cînd priveşti.

Cărămizi, aceeaşi patină, acelaşi petic de peluză înverzită (te cred : cu cît zemuieşte în cursul anului !).

Revin la oaia mea, sau mai degrabă la lupul meu.

Hăituit era, mister Stromberg. Rănit, şi încă la ţeastă, ceea ce nu e lesne de disimulat. Urgenta. A sărit în trenul ăsta, cărăbănitor. Vagon de coadă. A lichidat însoţitorul. Deci, s-a evacuat înainte de (sau la) prima haltă. Am citit fituica, poliţia engleză este în armonie completă cu gîndirea santoniană. Marile scule se-ntîlnesc. O fi coborît înainte să intre trenul în gară sau...

Brusc încep să screm (er contra Kremer) :

— Alelei, băieţii mei, veniţi toţi în fuga mare !

Şi eu care năvălesc în coridor ca să galopez pînă la portieră.

Ghiceşti ?

Cu atît mai bine. Da : fectiv, sînt lucrări pe terasament şi nu avansăm decît cu o viteză redusă. Facem puf-puf ca odinioară, pionieratul şinelor ! Instinctul meu vîrtos (nu ca tine, scîrbosul naibii !) îmi urlă în trompe că aici e locul în care a cotit-o, redutabilul meu client. Ocaziunea e prea biutiful.

Rulăm cu douăzeci la oră.

— Cine mă iubeşte mă urmează ! strig eu.

Şi sar pe terasament.

Bérurier face la fel asemenea. Impec'. E o nebunie, obezul, ce agilitate poate dovedi în ocaziile importante.

Dar, ghinion, convoiul accelerează cînd îi vine rîndul lui Pinuchet. Văzînd vechitura pe treapta scării, pregătindu-se să treacă Rubiconul (1), în timp ce trenul fluieră de trei ori, înţeleg că îţi va secţiona cataligele dacă se aventurează să ne imite.

— Nu ! urlu eu, nu sări, Cezar !

Pălăria numitului îşi ia zborul. El îşi întoarce faţa cenuşie în direcţia mea. Am timp să-i zăresc pata brună a chiştocului în masca asta lividă. Resemnat, se urcă cu mare greutate în vagon, luptînd împotriva curentului de aer ce vrea să-l hăpăie.

Bérurier se duce să-şi culeagă pălăria melon, care s-a rostogolit la marginea liniei. O şterge de praf cu cotul, aşa cum a văzut făcîndu-se în filmele consacrate poveştilor din secolul trecut.

Apoi, din nou acoperit surîzător, hilar, fălcos, dolofan, mulţumit, mă întrebă cu un calm aproape britanic :

— Bun, ş-acum, în ce te constă, dom'le baron ?

Mă holbez la orizontul ce mi se propune.

Asta constă în nu mare lucru. Asta constă în absolut nimic.

O bucată de semi-ogor rezervat culturilor de zarzavat. Mici ferme adunate. Tipi pe cîmp, pe-aici, pe-acolo peste tot, aplecaţi peste pămîntul albion şi cu toate acestea hrănitor... Degeaba-i scrutez pe-aceşti gorobeţi, jumătate-ţărani, jumătate-mahalagii, îmi dau seama că nici unul dintre ei nu ne-a remarcat coborîrea acrobatică. Mult prea ocupaţi să se morcovească, să-şi frece ridichea, să o sfeclească şi să o facă varză. Escaladez povîrnişul. De pe acest promotoriu examinez atent orizontul, descriind foarte încet un 360 de grade. Sînt ucigaşul. Scăfîrlia îmi sîngerează. Am poliţia la buci. Tocmai am sărit din tren. Ce fac ?

[1] *Produc, de asemenea, pentru literaţii rătăciţi.*
San A

— Un canal... Un drum... Cîmpia, micile ferme. Peisaj englezesc. Peisaj liniștit.

Și ție, artistule, îți trag întrebarea, pe care, ce mama dracului, tot tărtăcuța mea trebuie s-o rezolve, m-am săturat ! Bagă și de la tine.

Ești un obișnuit al „Micului Meșter", nu ? Termini lucrurile, așa-i ? Lemnul negeluit e plăcerea ta. Ești perfectul minitehnicus, trusă de tralala scule, mă-nțel ? Clei puternic, răsuflare proaspătă ! Tu cum te-ai comporta, în locul ucigașului ? Hmmm ? Ești colea, sărit din tren.

Tre' să te pitești urgentissim. Cauți adăpost într-una din casele astea inocente ? Mergi la drum ca să faci autostop cu frumosul tău pistol de duminică ? Sau...

Cobor în fugă rambleul, traversez calea feroasă, trec peste celălalt rambleu și mă las pășind în direcția apei verzi mărginite de plopi italieni rătăciți în ceața britiș, scumpii de ei.

Bérurier gîfîie, pe cînd mă vîntur, în spatele meu.

— Un' te duci ? Tonio ! Ce dracu, esplică un pic. Să mă tot țin după fundul tău fără să știu nici ce, nici la ce, e ofticant.

Mă ațin la canal. Fascinant de melancolie. Păsările ciripesc. Frunzișul plopilor în briză face un zgomot de hîrtie mototolită. O cărare ce a fost, poate, drum de remorcă, în vremea tracțiunii animale, merge de-a lungul apei într-atît de lenește, încît este imposibil de definit direcția curentului.

— Te-ntrebi unde șa' lupul ? joc de cuvîntă Namila, în pofida gîfîielii. Tăcerea mea constituie un răspuns.

— Crez' c-ar fi luat o bărcuță, gorobetele tău ?

Nu răspund. Canalul descrie o curbă, în dreapta. Țin cărarea pînă acolo. Din acel moment, zăresc o ecluză simenoniană în zonă.

Adopt pentru ajunge un pas de vînător de munte, fluierînd *Sidi Brahim*.

Înțelegînd că n-am chef de vorbă, Bérurier rămîne lîngă mine, potrivindu-și ritmul după al meu.

La ce bun să trăncănim ? Eu știu că gîndurile lui merg strună (de vioară, deoarece acestea sînt în armonie) cu ale mele.

Cu puțin înainte de ecluză, canalul face un soi de cotitură, mărginită de arbuști spinoși, unde un băiețel înspăimîntător de englez pescuiește cu undița. Și peștele pare să muște, căci plasa ce se scaldă în apă e plină de colcăială argintie.

— *Hello !* îl atac, merge, fiule ?

— Convenabil, răspunde el, potcovind scurt o ocheană care deja nu mai e plevușcă.

Îl privesc strecurînd vertebratul acvatic în plasa lui. E un puști drăguț de culoarea andivei, cu păr de culoarea morcovului și ochi de culoarea verzei de Bruxelles.

Are dinții atît de depărtați încît trebuie să iasă cu scandal cînd halește linte, fratele Johnny.

— Locuiești la ecluză ?

— Nu, sînt în vacanță la mătușă-mea, casa de acolo...

— Și-ți place pescuitul ?

— E fantastic, mă asigură înverșunatul ăsta, înfigînd o nefericită de rîmă în vîrful de lance al cîrligului său.

Își reglează pluta roșie și azvîrle momeala în sos.

— Pescuiești în fiecare zi ?

— De dimineață pînă seara.

— N-ai zărit cumva un tip îmbrăcat în culori închise, avînd o rană la cap ?

— Nu, de ce ?

— Trec multe șlepuri pe canalul ăsta ?

— De la începutul săptămînii, nu.

— Și de ce ?

— Grevă a barcazelor, nu ascultați știrile ?

— Așa încît nici un vapor nu trece prin ecluză în acest moment ?

— Nici unul.

— Apropo de trecut prin ecluză, murmură Béru, chiar aș rade o bebere scurtă. Întreabă-l dacă n-ar fi o crîșmă prin zonă sau prin împrejurimi.

Ignorînd această neașteptată cerere, continui să-l chestionez pe puștan.

— Din moment ce nu navighează, șlepurile rămîn ancorate, presupun ?

— Păi, evident, mormăie celălalt, pe un ton de bătrîn deranjat la budă în timp ce încearcă să învingă un început de ocluzie intestinală.

— Și există prin împrejurimi, șlepuri ancorate ?

Pluta dănțuiește un pic pe apa cuminte, declanșînd pe suprafața-i verzuie cercuri concentrice.

Puștiul, fascinat, întîrzie să-mi răspundă.

— Hei, fiule, cunoști prin zonă, ceva șlepuri ?

— O, Doamne ! nu vedeți oare că pescuiesc ! se răscoală terlocutorul meu.

— Scuză-mă, fiule, dar e foarte important.

Își abandonează pluta pentru a ne privi în față, lucru pe care nu-l făcuse cu adevărat pînă atunci. Și izbucnește în rîs zărindu-l pe Béru.

— Spuneți, e un *clown*, amicul dumneavoastră ?

— De mine zice ? posăcește Grăsanul.

— Întreabă dacă ești un *clown*.

— Bicoz, pliz ?

— Din cauza melonului tău.

— Ce lume, domnule ! Ne-nțolim ca ei, gorobeții ăștia, și ei fac mișto de moaca noastră ; ce i-aș mai trage o scatoalcă pariziană ăstui accident de leagăn. Are perii ca o oală de 'minium și face pe nebunul, culmea !

Plodul constată mînia ilustrului și o lăsă mai moale.

— Este un șlep la cinci sute de picioare de aici, mai jos de ecluză.

— O.K. ! fiule.

Îi întind o monedă de argint.

— Ține, ca să-ți cumperi rîme.

Plodul o privește în căușul palmei, ca și cum ar fi fost vorba de un pește neatingînd mărimea reglementară.

— Nu mulțumesc, spune mortăciunea asta de mucos englez. Părinții mei nu vor ca eu să accept indiferent ce de la persoane necunoscute. Tata zice că așa ajungi să te trezești cu ceva înfipt în dos.

— Tatăl tău este un sfetnic bun, băiete, aprob eu, îndesînd la loc mălaiul.

Și-l las să depopuleze canalul, cu Oliver Hardy pe urmele mele.

***

Șlepul are drept nume *„Queeny"* ceea ce, tradus din britiș dulceag, înseamnă „Regină mică". Pute a gudron, nămol și cărbune, ca toate șlepurile din lume servind la vehicularea antracitului. E postat pe apa întunecată, încă și mai întunecată decît ea, iar umbra lui neagră se încrețește atunci cînd un cufundac vine să zgîrie suprafața apei. Un post de radio trăncănește în partea locuită.

Pentru moment, spicantul vorbește despre alegerile americane pe un ton de-ți vine să regreți *May Flower*-ul.

Pătrund pe scîndura dănțuitoare servind drept scară. O mierlă din Indii anemiată, mai cheală decît Dl. Edgar Faure, dar mult mai puțin vorbăreață, somnolează într-o colivie găinățată, agățată de ruf *.

Sosirea noastră îi deranjează reveria.

— Tot înainte ! ne declară ea.

Asta îmi și e intenția (care precede acțiunea).

Vocea mea îi succede.

— **Hello,** care ești pe-aici ! chemai eu.

Dar, deși exprimîndu-mă în limba Beatlesilor, nu primesc nici un răspuns. Atunci cobor în goană pe scara dreaptă ca un știuț de călăreț mongol și iată-mă *in the* cambuză, loc care duhnește a prăjeală stătută și a trăscău.

Aici se află două persoane : un lungan blond ca pîinea necoaptă, îmbrăcat în întregime în pînză albastră, neras, cu două gloanțe în piept deci cît se poate de mort ; și, lîngă el, pe podea, o micuță doamnă foarte drăguță pe cînd trăia, aș jura după fizionomia ei îmbietoare, brunetă, durdulie în partea inferioară și care își trambala probabil un piept apetisant, înainte ca acesta să găzduiască și două

* Ruf = construcție deasupra unei porțiuni a punții superioare a unei nave în care sînt amenajate, de obicei, locuințele echipajului (n. tr.)

praline de calibru mare, din cele care produc tot atîtea pagube cît o lovitură de ciocan într-un proiector.

Bérurier, care-şi întinde gîtul de pe punte, ia cunoştinţă de trofeele vînătorii.

— Amicul nostru a trecut pe-aici ? spune el domol, iată unul care nu s'uită la cheltuială.

Păşind peste cadavre în locurile astea strîmte, încep o inspecţie rapidă. Revelatoare pentru un spirit pătrunzător. Ucigaşul a scotocit în umila garderobă a şleapmanului şi şi-a trocat ţoalele pe o ţinută aparţinînd victimei sale. Şi eu, care-s şiret ca un om, vrei să-ţi spun ? S-a îmbrăcat în pilot de vas, artistul. Propriile sale haine, le-a vîrît într-o sacoşă sau o valijoară, ca să şi le îmbrace mai tîrziu. Şi a plecat. Dar după ce şi-a îngrijit rana, căci dibuiesc în coşul de gunoi nişte tampoane de vată îmbibate de sînge.

Grăsanul a dispărut din cadru, acolo sus. Nici măcar nu şi-a dat osteneala să mi se alăture. Îl aud umblînd cu paşi mari încolo şi-ncoace pe punte, bodogănind.

Cînd îl regăsesc, mă anunţă :

— Tipul nostru a şters-o cu o pirţiitoare japonezotă care s'găsea la bord ; ştii tu, motoretele alea pliante care's comod de trambalat...

— Ce te face să crezi asta ?

— Vino să vezi !

Mă conduce la prova, deschide uşa dublă a unui soi de dulap exterior, a cărui parte de sus este prevăzută cu rafturi încărcate de unelte, de bidoane, cutii de vopsea, parîme etc. În partea de jos se află un compartiment dotat cu un cîrlig puternic. O baltă de ulei formată lent îl căptuşeşte. Se mai găsesc încă un bidon de ulei şi un altul de amestec pentru maşină doi timpi (trei mişcări). În balta uleioasă se citeşte clar amprenta a două pneuri paralele.

— Toţi piloţii de vase au un Solex sau o motoretă ca să s'deplaseze cînd îţi sînt la pămînt, declară profesorul Bérurier, lector de Mitilic aplicat la Facultatea din Bercy. Aici, ăsta al bărcuţei, depozita o motoretă pliantă, avînd în vedere spaţiul mic şi cele două pneuri plasate unul lîngă altul.

— Bravo, domnule Sherlock Holmes, îl felicit eu, aerul Marii Britanii priește celulelor dumneavoastră cenușii. În fond, trebuie să plecăm în căutarea unui pilot de vas pe o pîrţiitoare mică, avînd ataşat la portbagaj un colet oarecare.

Aşa se şi făcu şi ne luăm rămas bun de la sărmana mierlă din Indii orfană, care ne aruncă un piţigăiat :

— Gata de viraj ! destul de judicios, găsesc eu.

***

În lipsa ecluzarului, care profită de grevă pentru a-şi vizita bătrînii părinţi domiciliaţi în Guinessigoodforyou * din comitatul Kent sau din Marlboro, nu-mi mai amintesc foarte *well*, în lipsa ecluzarului, reiau eu pentru a nu-ţi altera puterea de înţelegere, ne mulţumim cu ecluzăreasa, o femeie înăltuţă, blonduţă şi moluţă, încă tînără, dar asta nu-i ameliorează problema, care îi prepară o farfurie de *porridge* plodului ei.

— Iertare pentru deranj, drăguţă doamnă, dar aş dori nişte informaţii referitoare la pilotul de vas care s-a ancorat mai jos.

„Drăguţa doamnă" îmi votează un zîmbet încîntat. Eu, să am de turnat un film despre viaţa unui sanatoriu în perioada anilor '20, aş angaja-o pe loc, ca să interpreteze rolul tuberculoasei şefe. Are nasul plonjat, părul lung şi drept şi privirea ca două ferestre gotice şi un ten de piersică picată din pom cu o lună înainte de a se coace.

Cu alte cuvinte, o persoană cumsecade, primitoare şi de loc potrivnică conversaţiei. Trebuie spus că în prăvălia ei cu manivele, nu prea are ocazia să stea la şuete, mai ales de cînd cu greva care a întrerupt traficul mediocru.

— *It is* drăgălaş *your baby*, elogiază Grasul înhăţînd lingura, *let me* să gust, puştiulache, papa asta good. Hmm, *very delicious. One* lingură *for father ! One* lingură *for mother ! Two for* unchiul Béru.

* Guiness is good for you (engl) = Guiness este bună pentru dumneavoastră (n. tr.)

În timp ce plescăie supa micului nevertebrat din ecluză, eu abordez mama.

Nu : n-a zărit vreun om rănit. Nu, n-a auzit împușcături. În schimb, da, l-a văzut pe pilotul de vas plecînd, puțin înainte de prînz, pe motoreta lui verde. Chiar s-a întrebat unde merge, căci în loc să revină la ecluză ca să o ia pe drumul ducînd în sat (în engleză *to the village*) și la național, a intrat pe vechea cărare de remorcă pavată (că rar e !) care nu duce absolut nicăieri decît pe cîmp și care devine chiar inexistentă în anumite locuri, hățișurile năpădind totul.

Socotesc, admirînd în același timp, pe ascuns, formele riguros inexistente ale doamnei.

Are niște ceasuri în avans, cu motoreta... Nu sîntem decît la vreo 20 de kilometri de Londra. Floare la ureche să te întorci acolo, să te pierzi în mulțime. Și salut, baroane, nu te mai cunosc ! Omul își reia destinul inițial, doi morți în plus pe conștiință, simplă peripeție de parcurs... Ce fiară sălbatică, nepoate ! Din momentul în care un individ a pierdut respectul față de viață, taifunul Tralala îi e prieten bun. E un flagel în permanentă vînturare. Primejdia lăsată liberă în lume.

Béru scotocește în modesta locuință, se oprește la frigider, pe care îl inventariază cu un ochi verbalizator.

— Este tartă cu ce anume, asta ? întreabă arătînd o rămășiță.

Cum dama nu pricepe franceza, nu poate să-i răspundă, și atunci se informează gustînd. Trebuie să fie comestibil, în pofida jalnicelor aparențe, căci el înghite relicva asta cu bună dispoziție, apoi ciupește o sticlă de bere și, ținînd cont de locuri, îi dă drumul prin ecluza proprie.

Și Sana, îngerașul tău, își continuă fosforațiile. E în tovărășia ucigașului, Sana. Își spune niște lucruri. Și cu cît își spune, cu atît mai multe îi năvălesc în scăfîrlie. Cu bena basculantă, pică astea ! Zdrang ! Mi-te-ngroapă, la naiba ! Copleșesc omul. Îi dilată mintea pînă la exces, la punctul de rupturâ.

— Așteaptă-mă colea, Grasu', mă-ntorc pînă la șlep.

Mormăie că da, cu gura plină, pîntecul valsîndu-i de mulțumire în șalvari.

Îmi ofer un trap(ist) pînă la bărcuță, cobor iar în goană scara. Cei doi morți de treabă sînt tot acolo, discreți, detașați de toate. Îmi reiau scotoceala recentă și decentă.

Știu ce caut.

Nu găsesc.

Și, o să vezi că viața este bine orînduită : tocmai, speram chiar să nu găsesc.

O ghicitoare ? Caută, pușliule. Pun stăpînire pe o declarație de impozit adresată defunctului pilot de vas și care a fost scrupulos plătită pe dată și loc, deoarece talonul mandatului este prins în ace de document, o bag în buzunar și merg să-l regăsec pe Béru al meu.

Și-a schimbat ocupația. E pe cale să tachineze ecluăreasa, în timp ce copilașul se joacă cu revolverul Grasului (golit în prealabil de cartușe, îndrăznesc să sper).

Plodul mă ochește și face „bum ! bum !" (în engleză). Apasă cu stîngăcie pe trăgaci care răspunde „clic ! clic !" (în franceză). Alexandre-Benoît își mîngîie gazda sa între picioare, gîngurindu-i vrăjeli. Mod de-a o convinge de planturoasele și lăudabilele sale intenții, i-a îndesat mădularul lui în mînă și britanica se extaziază, nemaivăzînd niciodată ceva asemănător, fie și pe o planșă de anatomie ; ignorînd chiar că un asemenea calibru ar fi existat în specia umană.

— *It is the biggest !* * oftează ea.

Și adaugă într-o franceză impecabilă, căci nu cunoaște din dialectul nostru decît această frumoasă expresie, dar a învățat-o pe dinafară : „Oh ! la, la ! Oh ! la, la !".

— *Hello !* Sculă mare ! îl tulburai eu, nu e timpul. Reîmpachetează și adu-ți hoitul încoace.

— În plină ispravă, nu că visezi ! protestează Namila. Tocmai cînd era să i-o trag prăjinei ăsteia ! S-o îndes superb ! Mandea, tu mă știi, cînd s-a efectuat aprinderea, e problematic să stopezi operațiunile. Îți cer numa' două s'cunde s-o desfund pe Madam ; să-i vorbesc despre Franța cu *mistress* susula ca interpreoteasă. Supraveghează mucosul ;, să nu-mi paradească arma. Ai un hogeac, puicuțo ? Nu aici ? Mda, e chiar cîmpul de manevră. Adu-ți stinghiile-ncoace, a sosit ziua glorioasă.

* It is the bigest (engl) = e cea mai mare (n. tr.)

Își evacuează manu militari noua cucerire, cu o asemenea impetuozitate încît ea nici nu gîndește să se împotrivească cîtuși de puțin.

În timp ce-și operează joncțiunea și-și coordonează eforturile în vederea unei soluționări extatice a conflictului care îi unește, mă apropii de telefonul căcățat de generații de muște. Formez numărul informațiilor. Cînd începe să sune, aparatul îmi explodează sub nas, *because* plodul a dat verde unui glonț uitat de Gras în compostorul său. Douăzeci de centimetri mai încolo, o încasam drept în piept. Într-o clipă, îl scap pe mucos de jucăria lui. Deloc mulțumit, iată-l că începe să zbiere. Chiar crezi că asta îi deranjează pe fericiții parteneri ? Pe naiba ! Cîntarea tiroleză a unei somiere înnebunite îmi dovedește că ar putea să le explodeze casa în jurul feselor, fără ca asta să-i impresioneze.

Dar Béru promisese că se mișcă repede și se ține de cuvînt. În mai puțin de nu mult, ușa se deschide și Majestatea Sa iese la suprafață, cu un aer mulțumit, rearanjîndu-se cu mișcări edificatoare prin sobrietatea lor.

— Putem s-o ștergem, anunță el, nu știu dacă Madam a avut timpul să anunțe culoarea, căci m-am făcut comod forțat, dar grosul a fost făcut.

— Îți lăsaseși o prună-n pușcoci, latru eu arătînd aparatul telefonic dislocat.

— Am auzit, admite Malacul. Astea sînt lucruri care se întîmplă cînd ești zorit să îndeși o damă.

Și, bun, iată-ne pe naționalul care duce de la Londra la Frekpooll, făcînd autostop ca doi fiștecine ; din păcate, nimeni nu se gîndește să-și ia pe cap un asemenea tandem. Cîteva suflete nobile încetinesc, dar văzîndu-l de mai aproape pe bărbatul cu pălărie melon, încep să pedaleze ca nebunele.

Ultima noastră speranță constă într-un autobuz milostiv, care să aibă amabilitatea de a apare, apoi de a opri. Pentru moment, doar vehicule particulare străbat cîmpia englezească.

Mergem deci în ziua ce se sfîrșește, cu un dublu pas nesincronizat, rumegînd resentimente obscure, cînd un trufaș Rolls negru răsare lîngă noi, înveselit doar de săritoarea din față și placa galbenă de înmatriculare din

spate al cărei număr (dacă pot să-i zic) este : KARAS 69 INQR. Somptuoasa mașină se oprește cu o moliciune proprie doar acestor stranii vehicule al căror prototip vine de la (sau mai degrabă coboară din) regii trîndavi. Prin geamurile prevăzute cu perdele, se întrezăresc vag niște fețe. O portieră de stînga (nu uita că la britișii circulația este inversată în raport cu a noastră) se deschide și vedem cum apare n-o să ghicești niciodată ce, cîne, nici la ce. Ți-o dai bătută ? Nu mie, mulțumesc frumos, e prea scîrboasă.

Pinaud ! El ! El însuși ! Pinuche, Băbătia, Hodoroaga, Zdreanța ! Mister Boșorog ! Zîmbitor, șugubăț, încîntător.

— Psst ! ne strigă el.

Și noi psstăm alergînd.

S-a readăpostit deja în litiera lui enormă. Interiorul mașinii miroase bine a Bătrîna Anglie. Parcă-l auzi bătînd aici pe Big Ben. Velur gri elefant, acaju întunecat. O minune. Lîngă Pineală : o doamnă. Fabuloasă, ca Esop. Destul de solidă, îmbrăcată în lamé de preț, atît de sobru, încît dacă s-ar afla într-un autocar n-ar fi văzută și cineva i s-ar așeza pe genunchi, din nebăgare de seamă. Păr gri-bleu, pălărie confecționată la Londra de către un tip care mai fabrică probabil și abajururi. O umbră de pudră făinoasă pe obraji, o prezumție de ruj mov în jurul gurii (și nu pe). Nobilimea locală, ce mai.

— Scumpă lady, permiteți-mi să vă prezint pe comisarul San-Antonio și pe colegul meu Bérurier, chicotește Deșeul. Prieteni, iat-o pe Lady McCoy, o admirabilă persoană a cărei cunoștință am făcut-o întîmplător și care a avut amabilitatea de-a mă lua în grija ei.

Ne cocoțăm la bordul caleștii, care este pilotată de o tînără femeie blondă, de loc rea din spate, dar va trebui văzută fațada, îmbrăcată într-un taior bleu marin și o bluză albă.

Pinuchet ne povestește împrejurările. Lady McCoy se dusese să aștepte la gara din Ping Pong Beach pe un vechi prieten de-ai ei, reverendul Kappseck. Zărindu-l pe Pinaud, scumpa persoană, nițel cam mioapă, s-a aruncat pe el, firitisindu-l. Astfel au făcut ceea ce știi, adică cunoștință. Pinaud i-a povestit frămîntările noastre lady-ei, pe care chestiunea o stimulează. Ea i-a propus să-l conducă

în zona unde sărisem noi din tren. Şi scumpul hazard binevoitor a permis ca ei să dea peste noi.

Mi-a venit rîndul să-i mulţumesc. Ea vorbeşte foarte bine franceza, locuind la Nisa în perioada înfiinţării Promenadei Englezilor (numită în zilele noastre Promenada Max Gallo*) ; îşi propune să ne ajute în măsura posibilităţilor sale. Cu dragă inimă, scumpă doamnă. Dacă eră o efemeridă a milostiveniei dumneavoastră divine să ne conduceţi pînă la aeroportul din London, v-aş purta o mare oală de recunoştinţă, cu vedere la mare.

Aşa şi face.

Atmosferă agreabilă. Noi sîntem pe strapontine, Grasul şi cu mine, în aşa fel încît să nu înghesuim cuplul princiar. Pinaud continuă să se dea grande pentru o infantă defunctă. Doamna îmi istoriseşte despre castelul său de lîngă Ping Pong Beach : douăsprezece mii de hectare, 145 de camere... E adorabilă, zvăpăiată, cum o cere tradiţia, pe deplin satisfăcută de această aventură cu *french boys* care dau buzna val-vîrtej în văduvia ei mohorîtă, devenită instituţionalizată cu timpul.

Tot mergînd şi rollsînd, ajungem la aeroport.

— Vă-ntoarceţi în Paris ? se neliniştește scumpa femeie.

— Vreau doar să operez nişte verificări.

— Apropo de acel criminal netrebnic ?

— Exact.

— Dumnezeu să vă călăuzească picioarele ! face ea, ceea ce nu e rău pentru o englezoaică bătrînă, care n-a mai locuit în Franţa de la străpungerea Canalului de Suez.

Şoferiţa îmi deschide portiera. În ce mă priveşte, detest ca puicuţele să exercite meserii de bărbat. Fie că e cea de judecător de instrucţie, sau cea de poliţist de stradă. Atunci, îţi dai seama : şofer britiş, cu ceea ce comportă asta ca servilitate, simt că mă strîng pantofiorii.

Ce şoc !

Pilotoarea Rollsului este o fată în jur de 28 de primăveri, frumoasă de-ţi crapă nădragii pe faţada sud, de un fermecător blond ardent, părul drept, retezat la nivelul

* Max Gallo — scriitor francez, autor al romanului "Promenada Englezilor" (n. tr.)

maxilarelor, o privire greu de definit, sumbră de un albastru foarte sumbru. Şi apoi o gură cărnoasă care se potriveşte bine şi cîţiva pistrui ca nişte stele într-o noapte de vară. E trăznet.

O vizionez pînă-n adîncul ochilor, gen Giscard. Nici nu clipeşte, dar se resimte. Mi-a observat emoţia, în străfundul pupilei mele ardente ; şi tot ce ar putea să decurgă în chip deloc dezagreabil pentru ea, dacă m-ar însoţi întar-un spaţiu închis, prevăzut cu o suprafaţă orizontală capitonată.

— Nu te obosi, *miss*, îi fac eu. La noi, bărbaţii sînt aceia care ţin uşa femeilor drăguţe.

Ea roşeşte puţin, ceea ce întăreşte.

Eu, bun : treaba, treabă, nu ? Cum se cînta odinioară în *„Făurarii" : „Căci pentru pace ciocanul meu lucrează"*.

Mă năpustesc în aeroport, serviciul trafic. Abordez responsabili, responsabile, îmi arăt legitimaţia, cei treizeci şi doi de dinţi, curtuoazia, toate bune şi sfîrşesc prin a fi introdus în preajma unui domn încîntător cu figură de erou pentru foileton teve despre mările Sudului.

Bronzat, grizonant, privirea vagă : un vis. Totul împachetat într-un fin serj albastru, boboşat cu nasturi auriţi şi ai panoplia arhi-completă pentru a seduce nişte *nurses* * în hoinăreală pe Mail.

Mă primeşte atît de amabil pe cît poate să primească un funcţionar englez pe un funcţionar francez. Îi rezum obiectul vizitei mele. El mă ascultă fără să se despartă de un zîmbet incasabil, pe care-l arborează în reuniunile sindicale, la prietenii de week-end şi cînd o regulează pe Miss Branton, secretara sa, cea care are treizeci şi patru de dinţi şi nici un pic de piept.

La acest om delicios, am toată prostibilitatea de a aprecia eficacitatea ordinatorului. Ce minune ! Chiar şi preoţii, în zilele noastre sînt primiţi în ordin prin I.B.M. şi ce cîştig de timp !

În cîteva minute, după ce a clapetat cîteva atingeri pe tastatura cu dilie concavă, omul mă informează.

Am gîndit bine. Foarte bine. Formidabil de bine.

* Nurses (engl) = infirmiere, bone, doici (n. tr.)

— Da : un anume Jan Stromberg rezervase un loc, în *first*, mă rog dumitale, pentru zborul de Abidjan...

Destinația, el este acela care mi-o comunică. Eu pur și simplu mă prinsesem că ucigașul venea la Londra doar pentru a lua avionul de aici. Bun, deci ghicisem bine și era vorba de Coasta de Os (știi de ce, șmechere ?).

Eroul de foiletoane despre mările Sudului îmi confirmă că efectiv, această rezervare n-a fost onorată.

În prezent, vom vedea dacă Tantonio are geniu sau dacă este vorba doar de o oglindire a fudulíei sale în bazinul din Tuileries pe care poporul l-a cucerit pe drept cuvînt odinioară.

Scoțînd formularul de impozit al pilotului de vas, întreb încă o dată (dracului) :

— Găsiți o rezervare, în recentele ore, pe numele de Max Hylar ? Destinația Coasta de Fildeș, sau, în orice caz, Africa Occidentală ?

Își reclapetează șmecheria, o încoțopenește zdravăn și informația pică :

— Da, Dl. Max Hylar a luat avionul spre Dakar la ora 4 P.M.

Un imn ciripitor îmi catifelează canalele. Bravo, iubitul meu Santonio ! Bravissimo ! Ai gîndit bine. Hăituit, gagiul a pus mîna pe actele pilotului de vas pe care tocmai îl curățase și, suit pe motoreta pliantă a sus-zisului, s-a năpustit ca un nebun pînă la aeroport. A luat avionul spre Dakar, dar Abidjan este destinația lui.

Tupeu fenomenal. Nu se dă înapoi de la nimic. Determinare crîncenă. Îi dă înainte, artistul.

Cer un orar al avioanelor. Îl minez, examinez, propulsez, convulsionez, indignez.

Asta se aranjează într-o clipă. Avem un zbor de noapte pentru Abidjan, via Bruxelles. Decolarea la ora 10 P.M. Și el, ucigașul ? Logic, va coborî la Dakar peste două ceasuri. Îmi stă deci în putință să încerc un demers pentru a-l face săltat la sosire. De raportat Moșului cu maximă urgență.

Îi mulțumesc clocotitor terlocutorului meu. Înțelegător, cooperator, toate bune, bravo, pentru puțin. Însărcinat

cu revanșa și cu tot ce va vrea. Dacă într-o zi vine la Paris, să mă sune : o să-i dau adrese utile pentru tot tacîmul...

***

Bătrînul mă ascultă onomatopînd pentru a-și arăta interesul.

În ceea ce-l privește, face economie de complimente ; se zgîrcește. Să nu le facă capul prea mare subordonaților săi, altfel ei s-ar umfla-n pene și ar trebui să urce la tribună ca să le vorbească.

— În fond, și rușii se ocupă de povestea asta, din moment ce-au încercat să-l intercepteze pe tipul nostru la Londra și i-au răpit complicea.

— Am toate motivele să o cred, domnule director. Raționamentul dumneavoastră este admirabil, ling eu niței, modalitate de a-i face mica toaletă cotidiană. Aveți posibilitatea de a aranja ca ucigașul nostru să fie interceptat la Dakar, din moment ce el este încă în văzduh.

— Da, dar de către autoritățile senegaleze, obiectează Șeful.

— Ah, asta evident, doar dacă n-aveți dumneavoastră acolo pe cineva de încredere, care...

— Hm, prea riscant, tipul ăsta este un tenace. O adevărată fiară sălbatică.

„De altfel nu sîntem utilați cum ar trebui. Franța nu mai este ce era, știi. În plus, aș dori să cunosc finalitatea chestiei. Punînd mîna pe o verigă, am întrerupe șirul" nu ezită el să metaforeze.

Și eu găsesc această imagine de toată frumusețea ! Îmi imaginez acest șir care unește misterul cu adevărul, brusc întrerupt de smulgerea verigii Stromberg. Oh ! la, la...

Inima-mi saltă în colivia cu canar.

Și ceea ce plănuisem personal îmi revine sub formă de ordin picat din cele mai înalte instanțe.

— Șterge-o la Dakar, dragul meu, și ia-ți întăriri.

— La Abidjan, patroane, nu uitați că asta era destinația prevăzută de măcelarul ăsta.

— Fie, la Abidjan. Ar fi de dorit să ajungeţi înaintea lui. Combinaţia corespondenţelor se pretează problemei ?

— Tocmai am verificat : se pretează perfect. Putem ajunge la Abidjan în zori, el n-ar fi acolo decît la prînz venind din Dakar.

— Atunci daţi-i drumul. Daţi-i drumul... Şi mai ales, băiete, fără încurcături. Cunoşti excelenţa relaţiilor noastre cu scumpa Coastă de Fildeş şi minunatul ei preşedinte.

— Totul se va face cu precauţiune, domnule director.

— Bine-nţeles, îmi veţi distruge această fiară sălbatică, nu-i aşa ?

— Ei bine, o să ne străduim.

Îmi urează good luck (în engleză în textul său) şi închide.

Mă întorc la Rolls pentru un consiliu de război.

Pinuche a adormit cu gingăşie pe umărul Lady-ei McCoy, care, plină de indulgenţă, are grijă să nu tulbure această binemeritată odihnă. Béru, care şi-a cumpărat un *sandwich* melancolic, îl mestecă de parcă ar fi un *toast* cu ficat de gîscă. Şoferiţa aşteaptă, cu drăgălaşul ei popou rezemat de capota maşinii, pardon, a Rollsului, fumînd o ţigară cu filtru aurit, dovadă că stăpîna ei nu este prea strictă cu serviciul.

Întoarcerea mea atîţă interesul.

O trezesc pe Pineală şi-mi pun subordonaţii la curent cu ultimele desfăşurări ale situaţiei.

În acel moment, buna lady îşi hazardează frumoasa-i mînă cu unghii mov pe cracul panţalonului meu.

— Dragă prietene francez, face ea, bătrîna inactivă care sînt are să-ţi prezinte o rugăminte.

CAPITOLUL PĂTRUNJEL (1)

Soare alb. Cer alb. Populaţie neagră îmbrăcată mai ales în bleu. Pămînt ocriu. Căldură. Zumzăieli de insecte necunoscute ameţite. Aburi plutesc ca un văl de tot ce vrei, deasupra pistelor înnegrite de cauciucul anvelopelor. Cîteva avioane în escală lîncezesc în lumina nebună, dureroasă ca acidul. În jurul monştrilor, nişte oameni se agită apatic. Toride toate astea.

În aeroport o rumoare dă tîrcoale, se deplasează, se umflă şi apoi se taie de acalmii bruşte atunci cînd un megaflecar lansează un mesaj.

M-am informat : cetăţeanul britanic Max Hylar se află într-adevăr la bordul zborului Air France provenind din Dakar.

— Mi-l veţi arăta, nu-i aşa ? imploră Lady McCoy, suspendată de braţul meu.

— Firește, doamnă, totuşi contez pe impasibilitatea dumneavoastră britanică pentru a nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Precauţiile noastre sînt luate.

Cum se cuvine.

Afară, două maşini aşteaptă.

Pe care le-am închiriat. Una este ocupată de colaboratorii mei, cealaltă de Samantha, şoferiţa emerită a Lady-ei McCoy.

Căci minunata ia parte la călătorie, stăpînă-sa (cum se spunea la apogeul epocii imperiului Indiilor) nedespăr-

[1] *Dedicat mărarului depe picioare*

ţindu-se niciodată de ea. Îi serveşte drept damă de companie, drept secretară, drept cameristă şi drept o grămadă de nu ştiu ce. Poate că dacă bogata văduvă ar ciuguli pulpiţe de pupăză, ar mozoli şi delicioasa tartă cu peri *à la miss*, dar nu pare turbulentată de simţuri, măicuţa. A devenit, cu timpul, o amabilă papagaliţă gureşă, flecară, avidă de peripeţii bune de povestit prietenelor *ladies*, seara, în faţa şemineului monumental al castelului ei, care datează din vremea lui Carol VI.

Deci, Saman' te-aşteaptă. Am convenit ca noi să luăm loc la bordul său pentru a-l fila pe Stromberg. Béru şi Pinuche, cei doi băieţi de treabă ai mei, vor fi acolo în acoperire, pentru cazul în care s-ar încurca iţele.

Şi difuzorul declamă sosirea zborului pe care îl aşteptăm.

Puţin după aceea, avionul alb răsare din cerul alb şi se aşează la fix. Rulează greoi pînă la clădiri, aproape în faţa cărora se opreşte.

Pasarele rulante, uşa basculează.

Mă vei crede dacă vei vrea, cum spune prietenul meu Bérurier şi dacă refuzi s-o faci, mai ai în continuare alternativa de a te deghiza în mic telegrafist grec şi de a te duce să te sodomizeze dl. Roger Peyrefitte (cum spune celălalt : dacă nu rentează, măcar astupă o gaură) ; mă vei crede deci sau nu, n-ai decît. Şi-n primul rînd, de ce n-ai vrea, ei drăcie ! Dacă ai cumpărat cartea asta, n-ai făcut-o ca să-mi cauţi nod în papură, nu ?

Deci, ca să reiau totul într-adevăr aşa cum trebuie : mă vei crede cînd îţi voi spune că Jan Stromberg este primul tip care părăseşte aparatul.

Nu mai poartă ţinuta de matelot, ci costumul său închis la culoare. Doar că a cumpărat o şapcă irlandeză cu mici carouri negre şi albe, la aeroportul (presupun) din Londra, ca şi ochelari fumurii, doar dacă nu le-avea în buzunare. Îl identific fără cea mai mică problemă, căci nu numai că portretul robot executat sub dictarea cîrciumarilor este perfect asemănător, dar, în plus (valoare) are o fişie de plastură deasupra urechii stîngi.

— *Ecce homo*, spun eu însoţitoarei mele, care a învăţat latina la şcoala generală din Pompei, înainte de catastrofa pe care o ştii.

Ea rămîne de marmură (de obicei adaug „roca rară", dar am hotărît să nu mă prostesc în interiorul acestei foarte frumoase cărţi, pentru cazul în care ai vrea s-o dai la legat — în nici un caz în box — special pentru urmaşii tăi, dacă totuşi reuşeşti să ejaculezi cîndva).

Profit de această paranteză-poză-de-masă pentru a-ţi semnala că, dacă am acceptat tovărăşia lady-ei şi a subretei sale într-o asemenea periculoasă expediţie, este exact din cauză că avem de-a face cu un tip ieşit din comun, la strîmtoare, gata de orice, care ucide precum respiră şi se fereşte de toată lumea, inclusiv de umbra lui, ar adăuga anumiţi confraţi cărora le voi face pomana (porcului) de a nu-i cita, pentru a evita să le ştirbesc prestigiul şi aşa destul de relativ.

Degeaba e în gardă, apostolul, crezi că o să se ferească de un grup incluzînd o bătrînă persoană din înalta aristocraţie engleză ?

Înaintează cu paşi repezi spre ieşire.

Cu paşaportul său în mînă.

Mi se pare că remarc că-i vorba de un paşaport american.

Şi-ţi pariez scula mare pe care o vezi aici contra celei mici de tot pierdută în slipul tău, că şi-a reintegrat veritabila sa personalitate, acum că se găseşte pe continentul african !

Prudenţă ! În mod cert i-a trecut prin cap că ticăloşia de pe şlep va fi fost descoperită şi că s-a putut observa dispariţia hîrţoagelor navigatorului. Deci, de la Dakar, şi-a schimbat numele. Se prezintă la vamă, unde un mare drac de om negru în uniformă, cu burdihanul perpendicular pe Venus, examinează paşapoartele.

Nici o problemă pentru călătorul fără bagaje.

Cîteva cuvinte schimbate cu gagiul înţolit în militar de elită şi bravul meu ucigaş este liber în lapte şi pişcări. Îl examinez în voie. Încă o dată, portretul său robot este de calitate. Nu-i lipsesc decît graiul, culoarea, o aluniţă mare pe falcă şi o anumită streaşină a părului pe faţa faţadei pentru a semăna cu un portret pur şi simplu.

Eu care cunosc oamenii (şi-ncă cum femeile!) pot să-ţi spun că tipul ăsta este un animal cu sînge rece şi e de-ajuns să-i urmăreşti liniile feţei şi soiul ăsta de bară orizontală care îi uneşte ochii în scopul de a constitui o vizieră privirii, pentru a înţelege că este efectiv un sol al morţii, mesagerul tuturor demonilor infernului. Ucide aşa cum ai mînca tu o napolitană. N-are suflet, sau are unul de nedescris şi care scapă tuturor criteriilor.

Lady McCoy, agăţată de braţul meu, ca un papagal jumulit de stinghia lui, murmură :

— E înfiorător, nu-i aşa ?

— Mai rău, răspund eu.

Ucigaşul meu nu se grăbeşte să iasă. S-a dus la un ghişeu şi parlamentează cu o adorabilă negresă, ale cărei lăptării aţintite ca două mitraliere îngemănate fac mai mult pentru gloria Africii decît Mareşalul Amin Dada, imbecilul ăsta gras plin de maţe făcute pentru a fi înşirate pe un trotuar la soare, dar pe care Creatorul continuă să le lase grămadă în desaga-i mare. Şi apoi, ce vrei să am de zis împotriva desenelor animate ale Providenţei, eu umilul pescuitor în ape tulburi, luînd plasă şi pleoştindu-mă atît de des, nu ?

De la distanţă, benoclez inscripţia aurită din plasticul fumuriu pus pe ghişeul fermecătoarei negrişoare, atît de drăguţă, atît de *biutiful*, încît atunci cînd mă gîndesc la ea mi se umflă inima şi slipul.

Deasupra stă scris *„Ivoire Fly", zboruri private.** Sîngele-mi dă doar o tură prin vine, dar una de toată frumuseţea. Căci turul Franţei şi turul tău de imbecil sînt zero prin comparaţie.

Iată-l pe gorobetele meu că se pregăteşte să închirieze un zbor privat.

Serioos !

Tratativele sale continuă cu prea-drăguţa. Sînt completate formulare, se duce la casa de schimb şi trochează dolari contra franci C.F.A. Apoi revine să corcolească drăgălaşa care-n acest răstimp, telefonează.

* Joc de cuvinte : Ivoire (fr) = fildeş, Fly (engl) = zbor, muscă, sliţ (n. tr.).

După ce s-a supus tuturor formalităţilor, se duce să radă o neagră mare la bufetul aeroportului.

Atunci, mandea mândelul, erou necontstat al subliteraturilor, se prezintă la ghişeul prea-minunatei domnişoare Solange Cacabun (numele ei este scris deasupra), care mă primeşte cu un zîmbet pe care i l-aş hali fără zahăr, dacă n-ar fi acest ghişeu şi un întreg pomelnic de convenienţe între ea şi mine.

Procedez în ordine : farmec nespus, legitimaţie de poliţai :

— Dulce Solange, Dl. Stromberg a închiriat chiar acum un avion-taxi, nu-i aşa ?

— Da, de ce, îl cunoaşteţi ?

— Nu încă, dar e inevitabil să facem cunoştinţă în următoarele ore. Ca să fiu sincer : îl filez de la Paris. Este un domn de un gen cu totul special.

Are un rîs răsunător, foarte vesel, aproape la fel de frumos ca împerecherea a doi cai albi înt-o pajişte engleză, la soare.

— Am găsit că are un cap ciudat, într-adevăr, admite dulcea Solange.

— Cel mai rău este ce are înăuntru, o asigur eu. Pentru ce destinaţie, avionul ăsta ?

Nu ezită :

— Pentru Gauranga.

Încuviinţez şi mă aplec peste tejgheaua acoperită de o placă de sticlă, sub care se etalează o hartă a Coastei de Fildeş. Gauranga este un orăşel pe malul oceanului, destul de aproape de Liberia.

— O să-mi trebuiască şi mie o avionetă, spun eu. Cînd decolează a lui ?

— Într-o jumătate de oră.

— A mea va trebui să decoleze puţin mai înainte, inimioara mea, este indispensabil.

Ea dă din cap, ceea ce îmi proiectează raze de frumuseţe direct în bot ; mă şterg cu un discret dos de palmă.

— Nu va fi posibil, spune ea. Problema rotaţiei : n-avem decît una la dispoziţie pentru moment.

Nemulţumirea îmi devorează temperamentul cu toate măselele.

— Cînd se va putea dispune de o a doua ?

— Va trebui aşteptată întoarcerea celei a dlui Stromberg.

— Atunci anulaţi-o pe a lui, preveniţi-l că aparatul nu este capabil să decoleze imediat, că n-o să poată pleca înainte de cîteva ore. Din două una : ori acceptă să aştepte, în care caz o să-i împrumut aparatul, pentru a merge primul la Gauranga, sau renunţă, şi atunci o să renunţ şi eu.

Ea-şi scutură capul.

— Acest zbor este deja programat, n-am nici un motiv să-l anulez, ceea ce ar trebui făcut dacă nici el nici dumneavoastră nu-l onoraţi. Ar fi, în acest caz, o despăgubire de plătit.

— O s-o plătesc.

Ea ezită să-şi manifeste îndoiala. Atunci îmi scot portofelul din buzunar.

— O să vă las suma în garanţie, de acord ?

— De acord.

***

Lady McCoy, Samantha — sprijin şi reazem, Béru, Pinuche şi cu mine aşteptăm într-un colţ discret de aeroport, rezultatul tratativelor. Am văzut-o pe frumoasa Solange punînd o inscripţie la ghişeul ei, „Închis cîteva momente" şi abandonîndu-l pe acesta din urmă pentru a se duce să parlamenteze la bar cu sîngerosul meu ciumec. Silueta ei, întreagă, merită ocolul prin Abidjan, zău ! Foc ceresc, ce dos ! Cînd merge, admirabilul ei fesier seamănă cu o muzică de Mozart care s-ar fi transformat în fund.

Rămîne o bucată de moment lîngă ucigaş. Stromberg dă o cafea. Ştiind că tipul e urmărit de poliţie, fii sigur că puştoaica se simte bine în compania unui jegoş de genul ăsta. Muierile, senzaţionalul este cel care le posedă. Ele au nevoie de senzaţii tari. Aşa că face figuri, fiţe. Flecăreşte cu voioşie.

Numai să nu scape vreun cuvînt în plus care să-mi strice combinaţia !

— Dacă o mai ţine aşa baragladina ta, o să-i facă pantofii sau tot tacîmul ! cîrteşte Bérurier.

Lady McCoy dă asigurări că toate acestea sînt grozav de excitingeşti şi că nu regretă c-a trăit pînă acum pentru a cunoaşte o asemenea aventură. Pinuche, în cq-l priveşte, înţolit în lord poliţai, moţăie în jurul unui chiştoc nou stopat la mărimea potrivită şi pe care sărmanele sale buze de fost constipat îl transformă încetişor într-un fel de vierme filamentos.

La capătul a aproape douăzeci de minute, frumuseţea neagră se reîntoarce la bază. Cum Jan Stromberg o urmăreşte cu privirea, o rog pe Lady Mc Coy să meargă să se informeze pentru mine de rezultatele întrevederii. Pentru a risipi eventualele îndoieli ale lui Solange, îi înmînez legitimaţia mea. Bătrîna noastră prietenă pleacă deci după veşti, sublimă cu ţoalele ei cenuşii marcate cu mov, riduri-le-i astupate cu ghips şi manierele ei victoriene.

Ea parlamentează destul de puţin timp.

— *Outlaw*-ul dumneavoastră este de acord să nu plece decît în după-amiaza asta, dragul meu, mă anunţă ea revenind ; cît despre avionul lui, ne stă la dispoziţie, îmbarcarea imediată.

În timp ce mama mare îmi vorbeşte, îl privesc pe Stromberg părăsind barul. Merge către ieşire cu un aer nonşalant. Eu, îmi cunoşti latura cîine de vînătoare, nu ? Perspectiva de a abandona temporar prada pentru a merge să o aştept în altă parte îmi scurtcleiază brusc temperamentul.

— Dragă lady binevoitoare, o să ne organizăm în modul următor, hotărăsc eu : plecaţi spre Gauranga în tovărăşia celor doi adjuncţi ai mei. Eu voi rămîne cu miss Samantha, dacă nu aveţi vreo obiecţie, pentru a-l urmări pe omul nostru în oraş. Un cuplu n-o să-i stîrnească bănuielile. Cît despre tine, Béru, ajuns la Gauranga, organizează-te: găseşte o maşină şi aşteaptă sosirea tipului. Mai ales nu-l scăpaţi, altfel e Berezina*. O să fac în

* Berezina = rîu în Bielorusia, unde în noiembrie 1812, rămăşiţele armatei lui Napoleon au suferit o înfrîngere catastrofală (n. tr.).

încetinească să frîneze, să se-nțeleagă cu cutia de viteze automată, băgînd viteza de munte pentru reprizele dure, sau regulînd acceleratorul pînă la fund pentru un șvung oportun. Pe scurt, la capătul cîtorva fire de kilometri liniari reușim să depășim taxiul îndrăcit.

— Îmi permiți ? fac eu, chiar înainte ca operațiunea să se efectueze.

Și-mi trec brațul stîng după umărul Samanthei, lăsîndu-mi capul în scobitura sa delectabilă.

Ne dăm drept o pereche de îndrăgostiți pornită în cucerirea Coastei de Fildeș.

— O.K. ! Bravo. În prezent păstrează două sute de *yards* avans ; și dacă tipul se joacă de-a depășirea, luptă puțin, dar dă satisfacție.

Nouă ușoară înclinare din țeastă. Eu, cunoscîndu-mă cum te cunosc, fii sigur că mă abțin să-mi retrag brațul. Și că, dimpotrivă, cu vîrful degetelor, îi mîngîi ceafa, Samanthei. Piele dulce, unde cochetează un puf vestitor de pilozități mai captivante. Mare scîrbos Sanantonio, vei zice, tot timpul cu capul la fund ! Ei bine da, sigur, și n-o să te schimbi. Cu susula în mînă, precum o gardă elvețiană halebarda sa. Stoic ! Pregătit. Și nu te apropia prea mult, amice, dacă nu vrei să încasezi o lovitură de mătărîngă la mir !

Ea pilotează, tot impasibilă, în același timp destinsă și vigilentă. Din fericire, căci un cîine care seamănă cu un șacal expatriat ne traversează drumul fix în față. Oricare altul ar fi avut reflexul să frîneze de moarte și să ne expedieze în mangrovele roz ! Ea, nu. Îți prinde javra ca și cum ar fi vorba de un norișor lăsat de o țeavă de eșapament, fără să devieze de la traiectoria sa. Se produce un șoc înfundat. Potaia este trîntită într-un cactus unde își oferă o agonie de prim rang. Hărăbaia noastră n-a deviat. Rectilinie. Ținută de drum asigurată.

— Complimentele mele ! fac eu către emerita mea. Ești regina volanului.

Fin surîs al interesatei. Îmi lunec deliberat degetele în bluza ei. Are o mișcare a gîtului pentru a-mi semnifica să nu continui. Delicat, revin la pozițiile mele precedente. Fiecare lucru la timpul său.

— Ai văzut ? îmi spune ea.

În fine vorbește. În engleză, ce vrei, dar vorbește. Din bărbie îmi indică retrovizorul bătrînei Buick, care cît oglinda unei mese de toaletă. Stupoare ! Taxiul s-a oprit în locul unde am percutat cățelul. Stromberg a coborît din el și fuge spre animal, printre cactacee, urmat de șofer. Ironie a lucrurilor, contrasens al vieții. Ucigașul ăsta implacabil dă dovadă de sensibilișenie față de animale ! E capabil să lichideze cu sînge rece populația unui grup școlar, dar un cățulache rănit îi coboară inima în bernă.

Găsești că asta-i paradoxal ?

Nici și eu.

— Continuă ! — o îndrum (de seară, cum adaug inevitabil) — încetinind puțin în același timp. Cît timp drumul este drept n-avem bătaie de cap, numai în caz de bifurcare va trebui să ne decidem.

***

Parcurgem vreo zece borne. Degeaba privesc retrovizorul, taxiul tot nu reapare. Și apoi, inevitabilul se produce : un al doilea drum îl deghizează pe al nostru în furcă.

— Cum vezi asta ? întreabă Samantha, încetinind.

Îl cunoști pe Moș Mondit ?

Eu sînt.

Să dăm cu banul ar fi o demență. Să oprim și să așteptăm sosirea clientului nostru ar echivala cu a scrie cu vopsea albă pe asfalt : „Atenție : aici polițai !".

Cam așa cum observi, abordînd niște coclauri : „Jandarmerie Națională la 200 m". E curtenitor să previi. Eu, personal, nu mi-am ascuns niciodată simpatia pentru jandarmi. Nu au aceeași mentalitate ca ceilalți caralii.

Să ne facem că avem o pană, scoțînd cricul și roata de rezervă ? Stromberg nu se va lăsa fraierit. Să ne adăpostim și să-i așteptăm trecerea ? Terenul este gol, fără copaci. Cîțiva cactuși (din grecescul kaktos) nepotriviți pentru a ne piti hărăbaia ; punct și de la capăt ! Scrutez

capătul drumului. Nimic ! Îi face gură la bot, cîinelui ? Îi pune atele ? L-a cărat la spital ?

În acel moment, minutele scurgîndu-se, frămîntarea mea își schimbă forma. Nu-mi mai e teamă că o să ne vadă aici, așteptîndu-l ; ci teamă că n-o să-l mai revăd eu.

Știi vigoarea presimțirilor mele ? Infailibilitatea lor.

Flerul meu e cel mai sigur radar.

Samantha își clapetează volanul, ușurel, ritmînd un vals englezesc, lent și trist ca o duminică din Sussex. Apoi mă privește întrebător. Așteptînd de la mandea o decizie energică.

O iau.

— Întoarcem, îi spun eu.

Ceea ce ea se supune instantaneu. (1)

Manevră ușoară pe un drum puțin umblat. Plecăm din nou în sens invers. Degeaba mă benoclez pînă la extirpare, nu văd taxiul. Totuși nu mai sîntem foarte departe de locul unde a pierit cîinele. Deci, pentru un motiv „X", chiar „Y" sau „Z", Stromberg a decis să facă cale-ntoarsă. Treaba asta mă sîciie.

De ce această inversare de direcție ?

Acum avem tufa de cactus în cătare. Recunosc locul „accidentului" fără dificultate, căci, în afară de cactușii menționați, sînt acolo o serie de mușuroaie de termite în formă de turtă dulce, care evocă templul din Angkor miniaturizat.

— Vrei să te rog să oprești, Samantha ?

Ea.

Cobor și traversez drumul. Nu sînt urme de sînge, căci impactul a șutat considerabil potaia. Atunci, ce caut eu pe acest drum pudrat cu ocru ? De ce vin să examinez locul ăsta unde căldura se dezlănțuie fără limită ? Pentru că ucigașul s-a oprit aici ?

Ce, sper eu, de fapt ? Găsirea vreunui indiciu. Dar ce anume ? spune...

Un obiect galben cuibărit în scobitura povîrnișului îmi reține binevoitoarea atenție. Mă apropii de el, îl întorc cu vîrful piciorului. Este vorba de plăcuța așezată deasupra

[1] *Frază riguros incorectă, plasată aici pentru a face să scrîșnească dinții falși ai falșilor eruditi.* (San-A.)

parbrizului și care conține acest cuvînt internațional, care este cuvîntul „Taxi". Cinci litere negre pe fond portocaliu. Ridic placa și o arăt Samanthei, rămasă la volanul său.

— Înțelegi ? îi spun eu.

Ea face semn că da.

— A transformat un taxi în mașină particulară ?

— Exact.

Și o întreagă vraiște îmi telescopează celulele. „Și dacă Stromberg s-a prins că-l filam" ? Ia ca argument cîinele strivit pentru a stopa. El...

— El ce anume, de fapt ?

Escaladez capătul povîrnișului pentru a ocoli tufa groasă de cactus. Cîinele este acolo, complet contorsionat de moarte, cu limba scoasă, un firișor de sînge urzindu-i-se din nas și coagulîndu-se la soare. Și alături de cîine, șoferul negru, cu două gloanțe în ceafă. Zace cu fața la pămînt, cu brațele în prelungirea corpului. Șapca mare, în carouri, a rămas înșurubată pe păru-i creț.

Jan Stromberg ăsta e o adevărată epidemie de holeră într-o singură persoană. Face tot atîtea ravagii cîte a făcut marea ciumă din Londra ! Cu dînsul, nici o cruțare : lichidăm și ne luăm valea ! Uite, ăsta o să fie titlul acestei *book* !

I-am prins tactica : a lichidat șoferul, a smuls placa de pe dric și a plecat spre Abidjan. Bun, îmi revine speranța, pentru că asta e mai rea ca firescul : în zadar o alungi în galop, revine pe fereastră, cum zice Bérurier. Îmi spun, așa, între tine și mine, că ucigașul nu și-a dat neapărat seama de filajul meu. Fără îndoială, dorea să-și procure o mașină fără să-și prezinte numele. A luat un taxi, a aranjat să fie dus într-un peisaj pustiu pentru a-l curăța pe șofer și a-i șterpeli tărăboanța.

Da, dar atunci, cum se face că și-a dat numele ca să închirieze un avion și că se abține s-o facă pentru a închiria un automobil ? Aici e o contradicție, nu ? În definitiv, nu neapărat. Un avion trebuia să-l ducă în mai puțin de o oră la Gauranga, în timp ce cu o mașină îi trebuia timp și...

— *Oh, my God !* suspină Samantha care s-a hotărît să mi se alăture.

Contemplă cele două cadavre, acoperindu-şi gura cu mîna.

— Vezi cu cine avem de-a face, *darling ?* murmur eu luînd-o de talie, căci trebuie întotdeauna să reconfortezi damele în suferinţă, mai ales cînd sînt tinere şi drăguţe...

— Pentru ce ? îngaimă fata.

— Pur şi simplu pentru a-şi procura o maşină.

— Dumnezeule, dar...

— Într-un fel, eu sînt cel care, indirect, a provocat moartea sărmanului băiat, rechiziţionînd avionul lui Stromberg.

— Nu înţeleg.

— El trebuie să ajungă la Gauranga, fie ce-o fi. Deci, închiriază un avion. Vin să-i spună că zborul nu va fi posibil decît în cursul după-amiezii, contrar celor ce-i fuseseră indicate cu un moment înainte. Omul este în gardă. Ştie că dintr-un moment în altul i se poate lua urma, deci nu-şi poate permite să se usuce în împrejurimile aeroportului, aşteptînd bunul plac al lui Ivoire Fly. Se preface că acceptă, dar merge să ia un taxi, aranjează să fie dus departe de oraş. Sub primul pretext ivit, şi noi i l-am furnizat strivind cîinele ăsta, îi cere şoferului să oprească, îl conduce într-un loc izolat, îl ucide, smulge placa taxiului şi pleacă în sens invers. În mod logic, corpul nu va fi descoperit decît după multă vreme, aşa că dispune de un avans confortabil.

— Deci, a plecat spre Gauranga cu automobilul.

— Mi-aş pune capul, drăguţa mea.

— Şi atunci, noi ?

— Ne întoarcem să căutăm drumul spre Gauranga, dacă nu vezi vreun inconvenient.

— Şi dacă s-a dus în altă parte ?

— Ei bine, asta ar însemna că poliţaii francezi sînt nişte incapabili, porumbiţa mea.

CAPITOLUL ÎNDĂRĂTNICI (1)

La capătul a trei ore pe un drum arzător, rămînem în pană de benzină.

În lipsa celei care-mi place şi altor asemenea Elf, prost implantate în această ţară minunată.

Drumul merge de-a lungul mării, depărtîndu-se uneori pentru a căuta umbra deasă a unei păduri plină de ţipete stranii.

Acolo unde am rămas pe uscat, dulcea copilă britanică şi cu mine, este cum s-ar spune, ca să spun aşa, savana. Copaci rari, cu trunchiuri ramificate ca literatura mea, pămînt de un roşu viu, întinderi mari de plante tîrîtoare şi spinoase. Şi adaugă prăbuşiri de teren, bălţi fără apă, o întreagă faună de insecte cîrîitoare şi apoi cerul, în acelaşi timp decolorat şi greu...

Ne trambalăm o sete de prim rang. La fel ca hărăbaua noastră dezamorsată. Deloc vesel. Şi neica Stromberg, a fost el mai prevăzător ca noi şi s-a echipat cu canistre ?

Am depus o banchetă a tărăboanţei la piciorul unui ciucaletier multiplu, cu cochilii vertebrale zidite şi iată-ne aşezaţi, unul lîngă altul, oarecum de-a dreptul idiotizaţi, dacă vrei adevărul curat şi masiv, deshidrataţi, dezumflaţi, asudînd şi blestemîndu-ne nesocotinţa.

Îmi spun că tot o să se manifeste o maşină, odată şi odată.

Un sfert de ceas nu mai sfîrşeşte de trecut, malaxat de vîrtejuri de gîngănii cu carapace lucioase, ale căror

[1] *Dedicat cailor îndărătnici*

elitre produc un vacarm hîrîitor, cînd dintr-o dată, răsare un vehicul, din sensul invers maşinii noastre. E vorba de un enorm *camping-car* aproape la fel de mare ca un camion. Este în întregime alb, cu litere groase albastre pictate pe laturile sale. Îmi gesticulez tot sistemul în mijloc de *strasse* şi vehiculul se opreşte docil. Un tip gras îşi iţeşte tigva rumenă şi plesuvă în afara portierei.

— Aveţi o problemă ? întreabă el cu un accent *piednoir.*

— Pana prostului !

Rînjeşte :

— Turişti, ai ? Bun, o să vă aranjez bidoanele.

Şi izbucneşte în rîs *because* jocul său de cuvinte deosebit de binevenit, trebuie să admit.

Literele groase albastre pictate pe echipajul său anunţă în mod bizar aceasta : „Hopa ! Uite Butoiul !"

Individul se aruncă jos din maşină. Are forma unui titirez : îngroşat în sus şi ascuţit în jos. Are un cap hazliu, cu obraji umflaţi, cu un gros rît plonjant, asemănător unui proiect de trompă neterminat ; şi nişte urechi mari, ciudat de subţiri, străbătute de vinişoare, ca ale iepurilor, în care aproape că se vede sîngele circulînd. Poartă o cămaşă galbenă, dilatată de buzunare pectorale îndesate pînă la refuz, un *short* de doc căruia nu-i poate prinde nasturii de sus şi sandale de piele uzate, prin care înfloresc cele mai admirabile bătături pe care mi-a fost dat vreodată să le admir.

— Butoi, Alfons ! se prezintă omul titirez.

— San-Antonio.

Ne strîngem cele zece. Butoi îi zîmbeşte micuţei Samantha.

— Pare însetată, nu ?

Merge să ciocănească la uşa laterală a *camping-car*ului. O damă roşcată, în capot şi papuci tiviţi cu lebădă verde, face să culiseze uşa.

— Nişte compatrioţi în pană, Nineta. Dă drumul la o sticlă de şampanie !

Şi, către însoţitoarea mea :

— Intră, frumoasa mea. Avem aer condiţionat. Eu mă duc să caut benzină pentru micul dumitale zăpăcit.

Se duce în spatele atelajului său, escaladează o scăriţă fixă şi începe să degajeze două din cele aproximativ zece sau douăsprezece canistre grupate pe acoperiş.

Mi le pasează.

— Prindeţi !

— Mulţumesc, sînteţi Moş Crăciun, îi spun eu.

În timp ce transvazez carburantul în rezervorul meu, întreb :

— Veniţi din Gauranga ?

— Exact.

— Nu v-aţi încrucişat cu o Peugeot 304 albastră şi hărtănită ?

— Ba da. Nu cu mult timp în urmă, de altfel.

Inima mea îi trage un Pater (familia). Aşadar am gîndit bine. Aşadar sînt pe urmele ucigaşului. Puţin lipseşte să nu-l îmbrăţişez pe Butoi.

Presimt în el pe colportorul de junglă. Această inscripţie pe laturile vehiculului său este revelatoare. E ceva jovial, promiţător, în acest „Hopa ! Uite Butoiul !". O modalitate hazoasă de a folosi un nume de familie ridicol, de a-i da pe zeflemişti de partea lui.

— Sînteţi în negoţ ? întreb eu.

— Hotărît, da, mi-o întoarce samariteanul meu.

— Şi ce anume vindeţi ?

Pufneşte.

— Fese !

Am obiceiul să-mi maschez uimirea, gîndind, şi-mi împărtăşesc părerea pe deplin, că un om care se controlează poate să-i controleze mai bine pe ceilalţi.

— În ce constă asta ?

— Parcurg o parte din Africa cu acest *camping-car* ultra-perfecţionat. În interior am două tîrfe frumoase pe care le reînnoiesc după fiecare turneu.

— Şi merge bine, bordelul ambulant ?

— N-aveţi idee. Sînt cunoscut ca un cal breaz. Mi-e suficient să staţionez undeva, într-un luminiş, pentru ca băieţii să dea năvală. Şi nu se zgîrcesc la preţ. Mă ocup mai ales de cooperanţi — funcţionarul, fostul colonist, şefi de sate de asemenea, partea indigenă. Storc fiecare localitate pînă la ultima picătură. Sînt deliciul lor, al tuturor acestor oameni cumsecade.

— Noii misionari, în fond ? propusei eu, fără să zîmbesc.

Formula îi dă un șvung.

— Bravo, nu mă gîndisem încă, dar are ceva din asta. Răspîndesc fesele, așa cum părinții bisericii răspîndeau creștinismul.

— Sînteți Le Foucauld * al fesei, întăresc eu. Cît vă datorez pentru benzină, domnule Butoi ?

— Sufletu' ! e cadou ! Un compatriot în pană, e lucru sfînt. Veniți să radem o cupă mică, prietene.

Și intru în bordelul itinerant al scumpului Butoi, tocmai bine pentru a asista la o scenă, deloc banală. Ditamai curvăsăria : cele două tîrfe ale depanatorului meu, excelente dame de companie și aș spune chiar de bună companie, au abordat-o pe frumoasa Samantha.

Damele astea se zbenguie pe o canapea de lucru acoperită de o minunată piele de lup sintetică. Ele formează, dacă îndrăznesc să mă imprim așa, perfectul lanț al fericirii. Samantha stă în patru lăbuțe, cu cracii pe startere.

Una din amabilele locatare ale lui Butoi îi savurează centrul de atracție pe deasupra piuliței de strîngere, în timp ce ea însăși face puțină curățenie în centrul de orientare al celeilalte pițipoance. Ansamblul este plăcut, atîțător și ar inspira bidineaua unui pictor sau a unui cordaci.

— Priviți-le, priviți-le, face Alfons Butoi, pe un ton de indulgență, strengărițele astea nu-și pierd timpul, ai ? Au mirosit imediat că pe mica dumitale pretenară o mănîncă limba și-au sărit pe ea din prima. Trebuie spus că Nineta și Lulu se-nnebunesc după pulpițe de pupăze. De saturate ce sînt de carași, pușlamalele mele își petrec timpul liber cap la coadă, simulînd semnul peștilor. O adevărată marotă. Atunci, vă dați seama : o păsărică proaspătă de tot, n-ar fi lăsat-o să treacă fără să-i dea bună ziua. Așezați-vă, prietene. Nu-i mare, dar ai totuși confortul tău. Sînteți de acord pentru o rîgîitoare ? În tîrîtura asta de Africă, frapată bine, nimic mai bun. Dacă v-aș spune că rad patru pe zi ca să țin la drum.

* Le Foucauld = preot trapist care propăvăduia tuaregilor din Sahara la începutul acestui secol (n. tr.)

Pe vremuri, la Oran, găseam refugiul în lichiorul de anason pur, dar în final, ficatul meu cerea îndurare. Puneți-vă acolo, ca să admirați aceste dame în efervescență. La spuneți, le cam vrea, amica dumitale. Nu e franțuzoaică, mi s-a părut. Englezoaică ? Oh ! Bun, totul se explică. Acolo, gagii nu sînt branșați la contor, hm ? Ele se descurcă cum pot, sărăcuțele : cu străini, vibromasoare, alte surioare ; cel mai des de unele singure, remarcați cum majoritatea au mijlociul mîinii drepte scorojit. În sănătatea dumitale ! Domnișoarele o să ni se alăture mai tîrziu, cînd o să-și încheie ședința recreativă.

„Dumnezeule, a dumitale este o adevărată meseriașă ! Dar chiar o s-o facă pe Lulu să juiseze, în ritmul în care se agită. Ați remarcat, în paralel, plăcuta lucrătură a mîinii ei stîngi ? O virtuoză ! Niciodată Chopin n-a cîntat așa la pian, prietene ! Și, ce ziceți de mica ei mișcare de trap englezesc, este cazul să o spunem, pentru a acompania treaba Ninetei ! Jos pălăria ! Merge și normal cu tot atîta brio, prietene ? Dacă da, vă felicit, este un exemplu rarissim de femeie bună la toate.

„Cum găsiți această Roederer ? Suportă bine expatrierea, nu ? Trebuie spus că am un răcitor pentru rezerva mea. Atunci, ce-o să faceți, la Gauranga ? Import-export ?"

— Mai mult sau mai puțin, răspund eu cu prudență. Nu insistă.

Dar întreabă :

— De ce m-ați întrebat dacă mă încrucișasem cu o 304 ? E un amic de-al vostru ?

— Mai mult sau mai puțin, recidivez eu.

Dezamorsează grimasa reprobatoare care-i venea. Un palavragiu detestă laconismul celorlalți. Idei curioase se acumulează în marea-i scăfîrlie elefantină. Ele mă privesc. Caută să mă situeze cu precizie. În cele din urmă, alegerea-i făcută, cum zicea dl. magazin universal. Pentru a-mi dovedi că știe la ce să se aștepte din partea mea, oftează :

— E agitație la Gauranga, lucrurile se schimbă și e treabă de făcut...

— O Casă Mare, îmi explică el cu o precizie demnă de logii (dacă ești arhitect) sau de dogii (dacă ești venețian).

— E locuită ?

Se hlizește, își atinge prohabul și repetă :

— E locuită, coită, coită !

Se amuză dintr-un nimic, ființa asta plină de umor. L-aș îmbrățișa pentru această mărturie de cultură eminamente franceză. Faptul că se desfășoară penetrarea calamburului în Africa aproape ecuatorială, este pentru mine un motiv de orgoliu.

Las să-i crească, să-i înflorească, să-i descrească și să i se oprească rîsul.

— Atunci, încîntător bananofag ?

— Casa Mare este o casă care ea este la guvern, îmi destăinuie păduchele de pubis defrișat, deschizînd *„Lui"* pe linia de mijloc pentru a-mi descoperi, în același preț, răpitoarea carcasă a unei persoane a sexului, călare pe o banchetă de velur albastru, care-i scoate în evidență lîna de aur, adorabilă și plină de zulufi ca un bebeluș suedez.

— Cocoită ! Cocoită ! îmi exclamă voios.

Un pic obsedat, dar ține de vîrsta lui. Bărbatul, nu contează de ce rasă, este închis între parantezele lăcomiei sexuale. Între nerăbdare și regrete. Adolescent și vîrstnic, e bîntuit de feeria a ceea ce nu practică încă și a ceea ce nu mai practică deja.

Îmi captează bacșișul cu îndemînare, în ciuda încheieturii scrîntite.

— Mai spune-mi, brunetul meu, astăzi trei persoane au tras, probabil, la hotel, nu ? O bătrînă doamnă englezoaică, un grăsan haios și un bătrîn hodorogit.

— Da, da. Sînt aici.

Îi dau o pălmuță pe obraz.

— Du-te și spune-le că Antonio a sosit și că o să li se alăture curînd. De acord ?

— E bine !

O apuc pe drumul cu mangrove. Niște insecte fac un vacarm ca toți dracii. Apa pîrîului este de un frumos verde hepatic, cu bule cloacale care explodează ca niște pîrțuri grețoase. Palmieri-curmali (rețineți acest cur-mal)

se aliniază cît vezi cu ochii, fără a izbuti să facă umbră. Asta e, merg vitejește. Mă simt dintr-o dată neliniștit și apoi îmbufnat de a fi constatat că maica Samantha nu e o clientă pentru mine, considerîndu-i obiceiurile. Dar ce naiba, viața așa este, cu o grămadă de lovituri sub centură, decepții, primejdii neprevăzute și tot restul, bun și rău, exaltant sau calmant, pe care se cuvine să le accepți pe măsură ce apar, fără să dai alarma de fiecare dată.

Calea pe care o străbat se prăfuiește în zare, căci apare un jeep cu o antenă de trei metri șfichiuind aerul nemișcat.

La bord se află doi tipi în cămăși kaki cu mîneci scurte și *short* verde, în capul gol, cu ochelari negri foarte negri. Observ că cel care nu conduce ține o pușcă mitralieră între genunchi. Jeepul îmi țîșnește în întîmpinare. Mă dau în lături pentru a-l lăsa să treacă, dar el oprește lîngă mine. Cel care nu conduce mă interpelează :

— Unde mergeți ?

— Mă plimb.

— Actele !

— Din partea cui ? obiectai eu.

Repetă :

— Actele.

Își lasă barbă, dar îi crește puțin și prost. Asta îl face să arate ca și cum ar fi mozolit un creț în pleșuvire.

Posomorît, îi pasez o țidulă pe care scrie doar „Funcționar" fără să-mi fie precizată profesia.

Gagiul o citește chinuit, ceea ce m-ar face să cred că și-a ratat probabil doctoratul în litere. Apoi mi-o înapoiază cu un aer scîrbit. Molfăie o bucată de nu știu ce lemn și-n gura lui brună și roz, surcica dă impresia unui termometru.

— Duceți-vă să vă plimbați în altă parte, zice el.

— Nu fac nimic rău.

— Haide, haide, eliberați locul.

Aerul, tonul, arma : trei motive pentru mine să înghit hapul fără să crîcnesc.

Cu o ridicare din umeri, bat deci în retragere.

Mă chitesc, baroane, că această „Casă Mare" de care vorbește servitorul e protejată cum se cuvine. Probabil

că supraveghează împrejurimile cu lupa și expediază „descurajatori" de șoc atunci cînd apare cineva la orizont. Asta înseamnă deci că Stromberg își are intrările lui. De acord ?

Brusc, văd că afacerea îmi șchioapătă. În prezent, ucigașul este în fortăreața asta. Cum se face că această „Casă Mare" aparține Statului ? Dacă Stromberg ar avea protecție la autoritățile africane (păzește pepenii) n-ar avea nevoie să lichideze un amărît de șofer de taxi pentru a-i șuti fierătania, nu ? Atunci ?

Mă duc s-o recuperez pe copila Samantha și tragem la hotel pentru a cumpăra două nopți de somn. Micul servitor îmi declară în trecere că Lady Mc Coy și amicii mei sînt absenți. Hait ! Le sar capacele la aeroport, așteptînd sosirea lui Stromberg ! Care s-a și apucat de treabă.

Cînd îți zic că ne ramolim !

Camerele din „Grand Hotel-Palace" sînt ceva mai puțin confortabile decît latrinele gării Saint-Lazare, dar sînt mult mai vaste. Un pat pentru neputincioși de vîrsta a treia, cîteva mobile bancare (la Monte Carlo, se scrie banco ; prin alte părți indigenii hexagonului scriu bancale), un ventilator care nu mai ventilează. Solul servește drept pistă de antrenament unei companii de gîndaci în manevre. Pute a rînced, a încins, a fund nespălat și a plantă veștejită.

Și mai ce ? Nu, ajunge atît, în fond, e numai pentru o noapte.

Îmi las brațele să atîrne de-o parte și de alta a persoanei mele, apoi fesierul pe pat ; imediat, somiera se desprinde și stabilește legătura directă cu podeaua, grijulie cum era să elimine intermediarii.

O fereastră prevăzută cu stor interior din nu-știu-ce împletit (asta putea a plantă veștejită), dă spre drumul de unde tocmai am fost gonit. Pe deasupra vălătucilor mangrovelor roz, zăresc Casa Mare. E o construcție albă, cu un acoperiș plat, un peristil partenonian și obloane care se ridică de jos în sus, ca apărătoarele de soare ale mașinilor. Totul șiroiește de albeață, înconjurat de plante bine udate (1515 fiind data mea preferată, ca multor loaze) și observ chiar și un fel de dispozitiv acvatic cu jet, pe

care, de la distanță, l-ai lua drept rada Genevei miniaturizată și africanizată la extrem de extrem (1). Ceea ce frapează, în această proprietate, este numărul de tipi care gravitează primprejur. Unii în jeep, ca cei doi șugubeți ai mei nu de mult, alții pe jos, fără a-i socoti pe cei care sînt așezați la voia suprafețelor înălțate și plane, apte de a le primi șezuturile. Atunci, bun, cel Antonio fosforește și pîrlește. Din creier îi sar scîntei, provocînd un incendiu de cerebel. Și fac șmecherit fiufiu, cu unghia degetului mare trecută și retrecută peste buzele-mi vrăjite, pe care atîtea femei le contemplă în secret și secretînd. Sînt un dotat, ce mai. La ce bun să faci pe șmecherul și să te dai pudic.

Se cioc-ciocăne la ușa mea.

E scufița roșie, voioasă nevoie-mare de-a-și fi lăsat napolitana săvurată adineauri de către amazoanele cumătrului Butoi. Se dezenglezește un pic, Samantha, obligat.

— Curios palace, nu-i așa ? îmi spune, din cadrul ușii.

— Trebuie să ții cont de situația sa geografică, inimioara mea...

Rămîn mască pe patul meu sinistrat, cîș de-a dreptul, privind-o cu acea căutătură stigmatizantă pe care un mascul convingător o aruncă unei lesbiene convinse.

Ocheadă de mîhnire, în fond. Nostalgia zămislită de această evidență : „Ești frumoasă și nu pentru mine".

— O așteptăm pe *my lady* aici ?

— Tocmai vroiam să te rog să mergi la aeroport pentru a-i cere, ca și însoțitorilor mei, să se întoarcă la hotel.

— Mă duc imediat.

Începe să bată în știi ce ? Lemn Tănase !

Cu torțe ! Retragere, ce mai !

— Hei ! o stopai eu, apoi o făcui eu să se răsucească pe călcîie (cum scriu confrații mei sub-dotați).

Mă măsoară pieziș, simțind c-o să-i trag în bot o întrebare imparabilă.

— Ce e ?

---

[1] *Apropo de acest gen de expresii. Am întîlnit într-o zi un tip care m-a rugat să-mi supraveghez franceza pentru că scrisesem* teribil de teribil. *Profit de acest* extrem de extrem *pentru a-i spune individului că i-o trag, moralmente, dar intens.*

— Răspunde-mi pe şleau : sprijinul devotat pe care-l dai Lady-ei McCoy presupune şi să-i distrezi văduvia ?

Ea se încruntă, dă să mă trimită puţin la dracu', dar se stăpîneşte şi chiar se răzgîndeşte.

— Iată o întrebare foarte indiscretă, remarcă ea.

Mă ambalez :

— Ascultă, puştoaico, cînd îţi dădeai mingeacul la mozolit, adineauri, în *camping-car*, ţi se cam filfîia de indiscreţii, nu ? Madam juisa baban, foarte semeaţă. Dacă s-ar fi cîntat Wagner pentru a-i însoţi coitul, n-ar fi fost decît şi mai grandios ! Ce mama dracului !

Izbucnirea mea o face să se retragă în cochilie (2). Dacă n-a înţeles tot, a ghicit restul, ceea ce este esenţial.

— Sînt o fată teribil de senzuală, declară Samantha şi practic amorul sub toate formele lui, dacă te interesează problema.

Şi-ncă cum mă interesează, problema !

Schimbăm o privire lungă ca un discurs de om politic şi care începe să semnifice mult mai mult decît se intenţiona.

— Atunci, eşti bună la toate, cumătră ? Razi bătrîna, curva, gagiul ?

— Ai dă unt an dări stand ?

— Cam with me ca să-ţi explic.

Gestul meu subliniază imperativ.

Ea înaintează, se aşează lîngă mine pe patul stricat.

— Atunci, chiar aşa, ai accepta un exerciţiu de călărie cu mandea, mimiss a mea ?

— Ard de pentru dumneata ! îmi spune ea în adevărata franceză a Franţei. Deschind am eu şi dumneata, sint fantastic de excitingată.

Nădragii şi timpanele mele pleznesc cînd aud asta.

— Dacă aveai călduri, pentru ce această partidă de copane dezosate cu domnişoarele junglei ?

— Nu mai puteam stăpîni eu de dumneata !

— De ce n-o spuneai, idioato ?

— Eu nu îndrăznit, eu eram timidă de a fi *your driver*.

Biată mielușea.

[2] *In engleză în textul original*

Chiar într-atît de japiţă, trebuie să ai curaj ! Ştii că este un caz, miss papiţ ?

O abordez în stilul casei, mod de a realiza o suspendare a ostilităţilor în escapada mea. Pentru început, *naturliche*, o răstorn pe saltea.

Şi apoi o debarasez de ţoalele ei, de care n-avem nici o nevoie. Gagica asta, doar îi branşezi două degete în priza electrică, iat-o că agită, dărîmă, bun aşa, ocaziunea superformida', şansa nesperată ca în cazurile cele mai frumoase.

Ea afirmă într-o viteză că e bine, *good*, *wonderful* şi toată liota ; că *again* şi oh da, *very again*, nu sîntem grăbiţi, trebuie să o iei pe îndelete ca să-ţi scoţi pîrleala, nu să transformi strofele Cidului în rondel. Bun, ştiu că asta n-o să fie fuşăreală, ci lucrătură bine pusă la punct, stil ceasornicărie elveţiană.

A se lua chiar de la început. A se deda de pe-acum la cuvînt introductiv şi apoi la prefaţă, cuvînt înainte, prolog, ca în terfeloagele boşorogilor ăstora care nu mai termină de preambulat ca să explice leşinătorul pomelnic a ceea ce înşiră. Rahat ! Ar trebui instituită o cenzură pentru a interzice pisarea cititorilor. Peltelele interzise. Doar să li se scoată la roneotip maculatura, zevzecilor ăstora, ca să se recitească în tihnă, din moment ce-şi sînt singurul şi unicul cititor.

Atunci, deci, ca antreu, o migălesc. Îi fac preţioasa să ciripească. Ea clipoceşte din deltă. Cine pîrleşte nu greşeşte, spunea bătrînul meu Leon, afurisitul altădăţilor mele. De neuitat. Formidabilizat de timpul care trece, Leon.

Muşte enorme bîzîie în jurul trupurilor noastre exaltate. E o căldură năclăită. Pe undeva prin Palace, o cioară cîntă ceva de Michel Sardou. Şi un tip cu o voce de cartofi cufundaţi în ulei încins îl face pe un altul găozar puturos, cum că s-a pişat în ceainicul de la 6 ca să se scutească să coboare la closet, boul ! Nu, că îţi dai seama.

Mă sforţez să fac abstracţie, să uit hotelul, Africa, ucigaşul, pentru a savura clipa atît de drăgălaş frizată, blondă şi umedă. Dar bibilica îmi zborplanează, ştii tu. Aud vocea lui Stromberg înregistrată de minicascoiul

dnei Eva. „Pentru voi, spunea ea, este un lucru fără valoare, dar pentru mine asta n-are preţ".

Acest lucru, fără preţ pentru el, o fi fost oare adus în Casa Mare, atît de bine păzită ? N-ar fi trebuit să pun mîna pe el atunci cînd aveam posibilitatea ? Acum e la adăpost, artistul. Don'şoara Miss scheaună şi mai şi. Atît de tare încît un servitor împinge uşa fără încuietoare şi-şi trece capul prin cadru. El este cel care s-a pişorcăit în ceaiul de la 6, probabil. Puţin sărit, şnapanul. Încrucişat, chelios, ceea ce e rar la negri, ai căror peri sînt atît de deşi.

Îmi adresează o mimică complimentativă. Copila juisează în regim complet (de banane, firește). Îi adresez vizitatorului nepoftit un gest destinat să-l recheme la discreţie. Nu pare să înţeleagă şi continuă să se benocleze. Bun, va trebui să operez un *break* ca să-l flituiesc. Dar evenimentele mă scutesc de această osteneală. Efectiv, o mînă i se aşează pe gît. O mînă venită de aiurea, care-l trage înapoi. Percep un du-te vinovat. Uşa se deschide larg de data asta şi două persoane pătrund în camera mea, stopînd extazul scumpei Samantha. Unul e un tip negru în cămaşă, cu pantaloni negri, care ţine în mînă un număr vechi din *Paris Match*, din care răsare o ţeavă neagră. Celălalt este de asemenea negru, dar gras ca un alb, cu falduri îngrămădite în chip de gît, un nas lat ca mănuşa de box căreia i se datorează probabil un asemenea volum şi un ochi, în întregime alb în urma unui accident extirpator. Poartă o cămaşă conţinînd tot atîtea falduri ca şi figura sa, în nuanţele verzului, mai mult sau mai puţin militare ; un pantalon de doc alb strîns de un centiron a cărui cataramă de aramă reprezintă emblema Mercedesului ; şi apoi o caschetă de pînză verde cu cozoroc lung.

Tipul cu *Match*-ul umplut revolver degajează arma pentru a mă ţinti. Grasul se apropie de hainele mele pentru a-mi extrage portofelul.

— Hei, o secundă ! lansez eu, aţi uitat să vă prezentaţi !

Dintr-un salt îmi recapăt verticalitatea şi mă năpustesc spre el.

— Fleanca, rahat ce eşti ! îmi spune el respingîndu-mă cu o lovitură de cot îndesată în stomac.

Răsuflarea mi se taie un pic.

Oh ! ce nu-mi place.

Mă pliez în două, labele placate pe punctul de impact, gemînd ca un avar în faţa pachetului de acţiuni ruseşti ale bunicului său.

Socotindu-mă mat, omul se dezocupă de mine pentru a se consacra portofelului meu. Într-aşa o măsură, încît îmi ofer în toată tihna şutul secolului în boaşele lui. Din fericire, în graba mea de a consuma mica englezoaică, îmi păstrasem pantofii. Grasul nu zice nimic, dar moaca lui este la fel de grăitoare ca a unui peşte asistînd la proiecţia unui film de dl. Robbe-Grillet. Ochiul său sănătos devine la fel de alb ca celălalt şi cade în genunchi.

Garda lui de chestie pierde prea mult timp să priceapă ce se-ntîmplă. N-are reflexe, micuţul ăsta. Îmi primeşte bila în gingii şi se dă cu roţile-n sus. Îi culeg arma, o ţin de ţeavă şi mă grăbesc să administrez un somnifer express grasului ca să uite un moment de ouăle-i sparte. Iată-l întins pe burtă pe podeaua constelată de drăguţi gîndaci domestici.

Cu arma în mînă, scumpul meu Tantonio se aşează pe un taburet şchiop, coada între picioare, ţeava armei aţintită spre tîmpla blegărzii de corp.

— Vii de la Casa Mare, fifiule ?

Nu răspunde nimic, mulţumindu-se să-şi dea ochii peste cap din gros, ca Dalida cînd interpreta o Samson foarte teribil de emoţionantă, cosmopolită şi nevertebrată.

— Ah ! fără ascunzişuri cu mine, flăcăule, altfel îţi golesc încărcătorul tău în corp, începînd cu burta şi urcînd pînă la frunte ca să semeni apoi cu un flaut. Înţelegi ?

— Da.

— Deci, vii de la Casa Mare ?

— Da.

— Şi ce naiba căutaţi în camera mea ?

— Domnu' Graţios vroia să ştie cine sînteţi.

— Cine este domnu' Graţios ?

— El de-acolo.

— Ce faceţi voi la Casa Mare ?

— Sîntem paznici. Domnu' Graţios este paznic-şef. Eu personal sînt doar paznic paznic.

— Şi pe cine păziţi ?

Pare surprins de întrebarea mea. Fără îndoială, credea că sînt la curent.

— Dar...

— Ei bine, vorbeşte, bebeluşul meu, nu-ţi fie frică.

— O păzim pe Majestatea Sa.

— Taica Bok ?

— Da, Majestatea Sa.

— Sînteţi mulţi care-l păziţi ?

— Da.

— Cîte persoane ?

Acordeonează din frunte şi-şi adulmecă amintirile.

— Mulţi... Îs eu, e domnu' Graţios, domnu' Salvator şi-apoi Serafim, Germinal, eu, Cezar, Victorian şi cu mine.

— Plus servitori ?

— Plus, da.

— Şi Majestatea Sa are lume cu ea ?

— Şaisprezece dintre nevestele lui, le-a lăsat pe celelalte la Abidjan.

— Copii ?

— Nu.

— Un domn l-a vizitat, adineauri, nu-i aşa ?

Aprobă.

Camera este scufundată acum în penumbră, căci noaptea cade repede pe-aici. Deja, luna preia schimbul.

— Ţie, care ţi-e numele ?

— Evanghelist.

— Majestatea Sa şi-a primit vizitatorul ?

— Da.

— O să doarmă la Casa Mare ?

— Da, a fost dus la o cameră.

Socotesc : şapte paznici. Doi sînt aici, reduşi la neputinţă.

Organul Borţosului răsună în noaptea proaspăt căzută. Cîntă „Cartoforii", Mamùtul, cu vocea lui din serile de mare pileală ; îmi pare că are beţia în flux, astă-seară.

Mă duc la fereastră, fără să-l slăbesc totuşi pe Evanghelist din ţeava armei sale. Rapidă aruncare de periscop

în exterior. Suficientă pentru a capta un spectacol delicios. Lady McCoy înaintează, impulsivă, către „Grand Hotel-Palace", încadrată de Pinuche şi Béru, care o ţin unul de gît (Grasul), altul de talie. Îmi par a fi turtiţi, ca nişte piinţe pentru caviar în ţară capitalistă.

— *Dear* Samantha, oftai eu, cred că împrejurările ne constrîng să ne amînăm întrevederea pentru o dată pe care o sper nu foarte ulterioară. Prietenii noştri sosesc, pune-ţi o nimica toată pe admirabilele dumitale forme şi du-te să-i cauţi, te rog mult.

***

— Ne-am întors, pencă gorobeţii de la eroport ne-au zis că n-o să mai fie zbor la *notte*, explică Namila căzînd lat, nu-s echipaţi pentru.

— Sînteţi blindaţi ca nişte tancuri sovietice ! bombăn eu, văzînd-o pe văduvă cum se prăbuşeşte pe somieră.

— Vorbeşte pentru Melanie, dar eu şi Pingeaua sîntem proaspeţi ca stropitoarea udată. Tipul care ţine turnul de control face crîşmă-n acelaşi timp. E un rosbif. Închipuieşte-ţi că a servit în Armata Indiilor sub ordinele colonelului McCoy, moşul babei. Asta trebuia udat. Şi-n plus, e al naibii de echipat din punct d'vedere vuischi, zău.

— Bun, asta nu-i tot, omule. Avem şcoală.

— Ce-i aia ?

Le povestesc, lui Hodoroagă Doagă şi lui, nesăbuitul plan care mă furnică în cutia cu idei. Complet smintit, dar euforizaţi aşa cum se arată, nu cîrtesc. Atunci ne pregătim în linişte. Pentru început, scot din carcasa ei bateria lanternei mele de buzunar extraplate. O debarasez de hîrtia cu însemnul său care o înconjoară şi mă îndrept către amicul meu Evanghelist.

Este vorba de-a-i juca un renghi în stilul meu. Mă inspir pentru asta din teribila dramă pe care am trăit-o în *„Nu muri, că avem oaspeţi"* (1), unde nişte căcă-

[1] *De vînzare în toate farmaciile.*

nari mă împopoţonaseră cu o bombă cu unde băşinoase, ce trebuia să explodeze dacă proferam un cuvînt fatidic.

Netrebnicii ăia, dacă-ţi aminteşti, îmi plasturaseră maşinăria pe piept. Atingerea ei echivala cu o sinucidere.

— Dragul meu Evanghelist, spun eu gărzii de corp al delictului, va trebui să treci în cealaltă tabără, altfel, ce-o să rămînă din tine o să poată trece prin găurile unei strecurători de ceai.

„Vezi ? Îţi fixez bomba asta în spinare. Dacă încerci s-o scoţi : explodează. Numai eu pot să te eliberez, înţeles ?"

— Da, da, bîguie celălalt, dar să nu faci pe nebunul, patroane.

Termenul de patron estompează colţoşenia îndemnului. Îl bat pe umăr.

— Ai încredere, muscă bătrînă şi fii credincios.

Îmi sărută mîna.

Bérurier trage un alizeu subtropical, ceea ce, din partea lui, echivalează cu chemarea trîmbiţei vestind atacul eroic.

CAPELA SIXTINĂ (I)

Noaptea vălureşte (şi în văluri este).

Vînt superslab. Foşnet imperceptibil în ramurile odoriferoase (ca minereurile).

Jeepul condus de Evanghelist rulează în goană. Sînt blocat între şofer şi enormul domn Graţios, care rîgîie un usturoi ce ar fi trebuit să fie digerat de mult. În spate, sub o prelată : Pinaud.

Ridic colţul pînzei.

— Merge, Băbăţie ?

— Oh ! taci : ştii ce mi se-ntîmplă ?

— Aud ?

— Englezul de la turnul de Control-bar, ne-a oferit măsline negre umplute cu ardei roşu împreună cu whisky-urile lui şi nu m-am gîndit că la mine ardeiul roşu avea un efect şi mai dezastruos decît pepenele. N-am putea opri, ca să...

— Nu, nu mai putem, căci sîntem probabil supravegheaţi cu binoclul infraroşu de la Casa Mare.

— Dar o să fac...

Vocea e panicată.

— Ei bine, fă ! spun eu, fatalist, lăsînd prelata să recadă peste mîrşavele măruntaie ale heruvimului.

Ajungem la capătul drumului. O barieră albă presărată cu ochi de pisică îl închide. O gheretă dotată cu un scaun o flanchează. Un fund de bărbat e depozitat

[1] *Dedicat Capitolului Şase care ar trebui să se găsească aici.*

pe scaun : cel al lui Germinal, colegul lui Evanghelist. Evanghelist trage trei claxonări slabe. Fundul se descaună şi Germinal acţionează contragreutatea ca să se ridice bariera.

Trecem. Un mare gard viu de trestii mărgineşte aleea ce duce la coşmelie. La adăpostul sus-zisei, nu mai putem fi văzuţi.

— Dom'le Graţios, fac eu către vecinul meu din dreapta, ar trebui să-i cereţi lui Germinal mitraliera, sînt sigur că o să adoarmă fără ea.

Domnu' Graţios încuviinţează, sare din jeep şi se duce la gheretă.

— Psst ! face el hotărît.

Germinal îşi scoate ţeasta.

— Daa, domnu' Graţios ?

Gustă o cazma care-l rectifică. Domnu' Graţios nu pierde timpul : cu centironul paznicului, îi comprimă braţele de-a lungul corpului, apoi face să basculeze ghereta grea pe deasupra, după ce i-a înfundat o pulpană de cămaşă în gură. Acum, Germinal este în hibernare, ca un melcoit în cochilia sa.

Domnu' Graţios îşi reia locul, mitraliera pe genunchi. Masiv ! Viteaz ! Vite azi !

— Unde mă duc eu pe mine ? frazeologeşte Evanghelist.

— Du-te pe mine unde ai obiceiul să mergi pe mine cînd revii pe mine din expediţie, dragul meu.

— La postul lui domnu' Salvator ?

— Chiar aşa, îngeraşule. Păstrează-ţi obiceiurile, ele constituie forţa celor slabi.

Docil, ocoleşte latura vest a casei pentru a se prezenta pe esplanadă. Lîngă peristil, s-a construit sumar o baracă de şantier, un soi de rulotă fără roţi, dizgraţioasă cît poftesti.

Un tip mare cît Himalaya, nu foarte negru, mai mult cafea cu lapte cu mult lapte, înţolit vînătoreşte, cu jambiere, cu verzuliu şi buzunare peste tot, plus un revolver solid la cingătoare, fumează un trabuc la fel de monumental ca mătărînga lui Béru, rezemat de baracă.

Evanghelist stopează la doi metri de el.

— Ah ! bun, îl aduceţi pe derbedeu, mormăie atleticul fără să-şi scoată ciomagul din gură ; cine-i ăsta ?

Domnu' Graţios ţîşneşte de pe scaunul lui cu viteza celui mai năvalnic taur ieşind din toril *. În loc să se pună pe taifas cu domnu' Salvator, îi plonjează în burtoi cu capul înainte şi-i percutează doagele. Gigantul emite un „herr hin !" (afumat) de cea mai bună calitate (personal, calităţi asemănătoare am întîlnit foarte rar şi erau într-o stare mai puţin bună). Havana-i braziliană fabricată în Belgia îi cade din cioc. Domnu' Graţios, care este un om hotărît, trage un genunchi în boaşele „colegului" său, apoi profită de faptul că acest atac subit îl lasă mască, ca să-l boxeze în chip primitiv, cu amîndoi pumnii odată, fără să-şi detalieze loviturile. Dar celălalt este din lemnul din care se fac bulanele. Această grindină de lovituri nu reuşeşte să-l doboare. Dimpotrivă, i se scoală chiar mînza (sau i se umflă rînza, la alegere, după caz, fiecare cu gusturile lui, nu ? Autor abundent, eu propun : cititorul dispune. Tîmpit, dar liber.). O cazma plantigradescă plesneşte tîmpla agresorului său. Domnu' Graţios se împleticeşte de pe urma-i. Cascheta i-a căzut. O surpriză ! (nu pentru mine, ci pentru tine : chiar n-ai mirosit de loc chestia ?) E vorba de Béru. Un Béru care a îmbrăcat boarfele domnului Graţios şi şi-a dat mutra şi labele cu fond de ten ocru închis. Himalaya se aruncă pe Grăsan şi îl răstoarnă. Săriţi ! Lesne. Lovitura cu patul de campanie al puştii la nivelul bulbului rahidian. Foarte apăsată. Chiar prea, fără îndoială : doza lucrător de forţă, ba chiar doza forţoasă. Domnu' Salvator se imobilizează. Îi dăinuie doar un tremur al piciorului stîng, ca unui iepure pălit. Efectul stele verzi, într-o viteză.

Un gorobeţ care mişcula nu ştiu ce, nici cum, în interiorul postului de pază, apare, mirat, ţinînd o ceaşcă plină de ce-vrei-tu-mie-mi-se-fîlfîie.

— Da' de ce se bat, domnu' Graţios şi domnu' Salvator, dom'le Graţios ?

, Apoi, dîndu-şi seama că domnu' Graţios nu e domnu' Graţios, îi face remarca domnului Graţios.

* Toril = termen tauromahic desemnînd tarcul taurilor în incinta arenei la coride (n. tr.)

— Nu ești domnu' Grațios ? spune el, destul de surprins.

— Nu sînt decît fratele lui geamăn, încredințează Béru trăznindu-l cu un croșeu năvalnic în mărul lui Adam.

Mamutul își freacă falangele de pantaloni.

— Bun, sîntem la țanc sau cum ? murmură el.

Mă dedau unui prim bilanț :

— Erau șapte paznici. Evanghelist e cu noi, asta face unul ; domnu' Grațios este legat la hotel, asta face doi ; domnu' Salvator are cerebelul care clipocește, asta face trei ; Germinal face mersul șarpelui sub ghereta lui, asta face patru ; băiatul ăla... cum îl cheamă, în definitiv ?

— Cezar, răspunde Evanghelist.

— Deci, Cezar e K.O., ceea ce face cinci. Nu rămîn de neutralizat decît dnii Serafim și Victorian. Unde crezi că se află, Evanghelist ?

— De partea cealaltă a Casei.

Îi fac semn lui Béru.

— Tu tragi concluzia, Grasu'. Fără să faci buba, mai ales.

— Nu-ți face griji pentru infuziile de sînge, Neamule. Cu ciolanul ăsta de jambon (își flutură brațul drept), merge uns.

Se îndepărtează după ce și-a pus la loc pe cap cascheta cu cozoroc lung.

— Ajută-mă să-ți duc amicii în baracă ! îi comand eu lui Evanghelist.

***

Iată-i deci solid legați în baracă. Cît despre o curățenie rapidă, nimic de zis, e o curățenie rapidă. Mă sprintenesc cît mă țin zgaibaracele. Beție a acțiunii iute lichidate. Dau să mă ridic, după ce i-am legat fedeleș pe Domnu' Salvator și pe echipierul său și privirea îmi precede corpul, dacă înțelegi ce vreau să zic, doar dacă nu e puțin prea alambicat pentru aluna ta cu lobi ? Să zicem că ridic ochii în direcția ușii. Și, ghicești ce e ? Da, dragostea mea ;

Stromberg. În carne (cine poate) și oase (roade). Cu arma-n mînă, acolo, în cadrul ușii. Umărul sprijinit de toc. Degetul pe trăgaciul zbang-zbangului său ; pe cale să mă ochească.

Trage de la brîu și maniera de a ținti este mai instinctivă decît atunci cînd ciuruiești în chip clasic. Totul se joacă într-o infracțiune de secundă, cum ar spune Mister Burdihan. Mă arunc pe spate, fără să-mi aleg punctul de recepție. Două prune consecutive și paralele îmi trec pe lîngă frunte. Mai lipsea cît un floc de fund de fată nubilă. Mamă-mamă.

Chestia a fost atît de fulgerătoare, încît un moment, scurt dar suficient, Stromberg mă crede secerat de delicioasele lui praline umplute cu plumb. Socotindu-mă mort, încetează tragerea. Profit și pierdere de acest scurt răgaz pentru un nou salt într-o parte.

Trage. N-a avut timpul să calculeze și scumpul Salvator, în spatele căruia am avut tupeul să mă adăpostesc, este cel care încasează două prune proaspete în stomac.

Nu e decît o amînare. Arma ucigașului este un Factotum 39 Manufrance compostat, cu interspațiu simplu și tastă de rapel ; armă cu atît mai periculoasă, cu cît încărcătorul ei conține patrusprezece gloanțe, plus unul de depanare cînd indicatorul roșu e aprins... Cu muniție din belșug, este sigur că mă nimerește, Jigodia. Ținînd seama că pistoletul împrumutat de la Evanghelist a rămas în jeep.

Neicușorul a intrat în chițimie cu privirea asemeni unei stalagmite de gheață agățate de streașina unui prohab de eschimos. O determinare nebunească ! O să pieri, prea Santonio al ambelor tale.

Nu ! O detunătură răsună afară.

Ca prin minune, arma lui Stromberg îi cade din mîna instantaneu roșie. Mă precipit. Prea avîntat, amicul Anton. Îmi cîrpește botul cu o lovitură de pantof, apoi, deoarece un al doilea glonț îi sfîșie mîneca, se aruncă afară din baracă.

Îi culeg arma și fac un salt, cu mecla inundată de borș. Nasul îmi este deghizat în Moulinex — zeamă de carne. Mi-e greu să respir. Umbra este deasă.

— Pe-aici a șters-o ! declară Pinuche indicîndu-mi un hangar, pe dreapta (sau pe stînga, dacă merge mai mult pe mîna ta și cu convingerile tale. Mie mi se filfîie : sînt ambidextru și apolitic.)

E coclit, strămoșul. Arma de mare calibru pe care o ține cu mîna-i bătrînă pare anacronică (a vremurilor trecute). Și cu toate acestea, spune, ai constatat maniera în care o folosește ? Lovitura asta la țintă ! Zbang ! în laba ucigașă ! Jos pălăria !

El, cu vezica-i care o ia razna, e Buffalo Bilă.

Și totuși nu are nimic dintr-un campion, cu nădragii lui încă o dată lăsați în vine.

— Grație diareei mele ai rămas în viață, explică el, din cauza afurisitelor ălora de măsline cu ardei roșu a trebuit să-mi dau drumul zdravăn, în spatele jeepului. Pe urmă, am căutat hîrtie în mașină și, făcînd asta, am pus mîna pe revolverul tău ; fix în momentul în care individul ăsta trăgea în tine. Eu nici măcar nu-l auzisem venind. N-ai cumva niște hîrtie la tine ?

— Legitimația mea profesională, dar e plastificată.

Un sforăit de motor răsună. Pigeotul amicului meu Ucigaș trece la vreo cincizeci de metri și ajunge la drum. Iute, mă-ndes în jeep, demarez din zbor pentru a urmări fugarul.

— Săriți ! Ajutor, prieteni ! urlă organul Namilei.

În cazul ăsta, încetare a urmăririi infernale ; frînez scurt și dau ocolul Casei Mari, căci apelul valorosului nostru vine din spatele clădirii.

La colțul locuinței, pricep totul. Scenă confuză, dantească, improbabilă și cu toate acestea, adevărată. Cum de se poate ? Doi tipi sînt făcuți grămadă la sol (Bérurier îndeplinindu-și contractul confidențial), anesteziați cum se cuvine de mușchii Monseniorului. Dar el însuși e încăierat cu un straniu adversar.

O ființă aproape de mărimea lui, complet întunecată, care l-a asaltat pe la spate și îl strînge cu brațele ei nemăsurate. Un goriloi ! Și ăsta nu te întîmpină bine de loc, crede-mă !

Și pe deasupra (dacă pot să spun), manifestă, dacă mă iau după mișcările sale, intenții sodomice foarte clare, bietul de el. Destul de pervers, animalul, ca toate drăgălașele de maimuțe care sînt pe cale să-și dea cu ruj pe buze în pădure, gîndindu-se la el, să vrea să-l pîrlească pe Alexandre-Benoît Bérurier, spune, e pur și simplu aberant, nu ?

Namila zvîrle din fund pentru a slăbi strînsoarea, dar un goriloi, pardon, e de zece ori cît dl. Mușchi ! Mai ales în călduri. Trebuie să intervin de urgență extremă, căci deja a sfîșiat turul chiloților Monseniorului, primatul Galilor. Și că se îngroașă gluma, trebuie să vezi cît ; mătărîngă de cea mai bună calitate. Oh ! monstrul, ce măciucă de mare vînător ! Vai, n-am la îndemînă manualul ca să citesc în el modul în care se dezexcită o gorilă. Ar fi util, totuși. Rezultă că francezul e neprevăzător. Să vii în Africa cu mîinile în buzunare, zău așa !

Bun, îmi las liber curs (în urcare) imaginației.

Pentru început îi șutez o lovitură de bocanc în buci, cu atît mai mult cu cît are un fund lat ca cel al Prințesei Margaret. Dar asta nu-l face decît mai insistent, bocciul. Nu detestă flagelarea, Albert, este chiar o descoperire interesantă pentru el. Înțelegînd că n-o să am cîștig de cauză, fac apel la marele zeu al junglei : focul. Bricheta mea. Sub testicoițele Neicușorului. Și așa da, se vede o schimbare ; deturnare de violator. Văleleu, mamă ! Îi dă drumul și începe să joace bătuta pe loc. Apoi, cum flacăra brichetei mele Dupont (ce mai pont !) continuă să flăcăreze, se înspăimîntă și fuge.

Năucit și amărît, Béru își palpează portbagajul nădragilor.

— Asta-i bună, bombăne el, dacă mai stăteam...

— Ce vrei, Grasu', ești irezistibil pentru primate. Nu pot să reziste la *sex-appeal*-ul tău.

Cu acest grotesc incident, l-am lăsat pe Stromberg s-o roiască. Ce-i de făcut ?

Optez pentru o vizită nocturnă la Majestatea Sa Bokassa.

Dacă nu e prea cherchelită, poate o să mă lămurească ea în legătură cu rolul jucat de ucigaş în viaţa sa de exilată.

* * *

Un valet înţolit înt-un veşmînt după moda franceză : ciorapi albi, pantofi cu catarame, vine să-mi openeze. Mănuşi de aţă, mă rog, cămaşă cu jabou. Şi revolverul pe care-l ţine în mînă are incrustaţii.

— Poliţia franceză, fac eu fluturînd dovada a ceea ce susţin. Sînt trimisul special al Vărului Valéry pentru a avea o întrevedere particulară cu Majestatea-Sa. Este vorba despre securitatea Alteţei (al tetei şi al nineacăi !) Sale.

— Majestatea Sa este la masă, răspunde labacheul.

— Poate să-mi răspundă cu gura plină, îl încredinţez eu, n-o să mă formalizez.

În loc să continue conversa, juvetele face un pas în lături şi apasă pe un buton. Imediat se declanşează sonerii în toate părţile, afară, înăuntru, provocînd un vacarm nebunesc, care ţi-ar aşchia timpanele.

Intenţionează să asmută garda de afară, amicul, căci în pofida focurilor de armă trase pe terasă, el ignoră că luptătorii kamikaze ai lui moş Bok sînt *groggy*. Văzînd că nu apare nimeni, începe să se tragă înapoi, aţintindu-şi în acelaşi timp arma spre inestimabila mea persoană, la care ţin ca la ochii din cap (de bour).

— Hei ! nu te prosti, Robespierre, îi lansez eu cu un zîmbet silit, ar fi sursa unor incidente diplomatice foarte grave.

Încep să mişune slugi, toate înţolite de epocă : atît fetele cît şi bărbaţii. Semnalele sonore continuă să răsune. Un dog danez răsare la etajul întîi şi se lansează pe scară. Din fericire, miros a gorilă, aşa că se opreşte mîrîind la cîteva distanţe.

Stăpînul său, Împăratul nevăzut, care a căzut şi se află decăzut, apare, în halat de casă galonat, matlasat,

călcat, brodat, moarat, scînteietor. E în picioarele goale, acolo sus, în loggie. Poşircos.

— Cine l-a lăsat să intre pe jegosul ăsta ? fulmigenează el. Paznicii vor fi biciuiţi la sînge ! Azvîrliţi-mi-l afară pe tipul ăsta ! Sfinx ! Muşcă-l. La beregată, Sfinx ! La beregată, băga-mi-aş ! Luaţi ciomege, zvîntaţi-l, toţi ! Şi dacă încearcă să reziste, seceraţi-l. Şi de fapt, trageţi în el chiar acum : legitimă apărare ! Violare de reşedinţă ! Să-mi păstraţi coapsele în congelator, o să-i halesc momiţele în sos de vin ! Creierul, în aluat franţuzesc ! Restul resturilor vi le las. Haide, doborîţi-l !

Dar ei nu îndrăznesc, căci Béru a răsărit cu mitraliera în mînă. Şi apoi Pinuche, prevăzut cu o armă mai modestă. Şi toată lumea se într-aţinteşte. Şi ei sînt cei care se tem, căci, văzînd că garda nu intervine, îşi zic că ori s-a predat, ori am neutralizat-o, ceea ce nu-i bine pentru scăfîrliile lor.

— Supraveghează-i pe oamenii ăştia, îi spun eu Grasului şi calmează imediat înflăcărările susceptibile de a se manifesta.

Mă caţăr din două-n două (ba chiar două-n-ouă) pe scară. Taica Bok rîgîie. Neras sau ne-ars, cu privirea sanghinioară, gura constelată de produse unsuroase, îşi ţine mîinile-n şolduri şi mă priveşte venind, fără teamă, dar cu ură.

— Admirabilă Alteţă, îi murmur, iertaţi această intruziune, dar este necesar (peste cal) să ştiu ce-a căutat aici numitul Jan Stromberg, care tocmai a tulit-o iepureşte, v-o semnalez.

— Cine eşti, păduche puturos ? întreabă Cezarul (măsluit).

— Comisar San-Antonio, din Serviciile Ultra-Speciale franceze.

— Toţi nişte împuţiţi, nişte tîrîturi, nişte poponari, nişte bulangii, nişte găozari...

— Nu ne aflăm aici pentru a participa la un concurs de sinonime, Majestatea Voastră. Lucruri teribil de semnificative şi neclare la pătrat sînt pornite, dacă vrem să sperăm că le schimbăm cursul, fiecare trebuie să participe.

În timp ce vorbesc, fosforez în salonul din spate al creierului meu și-mi spun că acest Bokassa e o făcătură. Asemănare izbitoare, desigur și care poate să amăgească, dar, în fine, nu este Bokassa. Și atunci, bun, foarte bine, nu te scărpina tot timpul cînd îți vorbesc, întrebarea se pune și se suprapune, ce spun eu : se depune : de ce a fost instalat un fals Bokassa în Gauranga, în această vastă locuință șubrezită, pompoasă și așa mai departe, care evocă o subprefectură africană din epoca imperială franceză ? La ce bun ? În vederea cărui lucru ?

Terlocutorul meu mă fulgeră cu privirea.

— Dacă nu te cărăbănești într-o viteză, chem autoritățile.

— Ei bine ! chemați-le, Monseniore, chemați-le, o să ne explicăm în prezența lor.

Falsul împărat destituit ezită. Scuipă la picioarele mele o chestie groasă și neapetisantă.

— Te voi ucide, promite el.

— Venind din partea dumneavoastră, moartea va fi o cinste, Tajestate i-o întorc eu.

Înaintez cu un pas. Arma mea pe pîntecul său.

— Și acum, Neică, încetează să mai faci pe nebunul, altfel îți ard mațele, adaug eu. Ajunge cu maimuțărelile de măscărici, nu ești mai mult Bokassa decît sînt eu Papa Ioan Paul II. Presupun că tu constitui un fel de abces de fixare care-i permite adevăratului să trăiască mai liber. Mă doare-n pix. Ce mă interesează sînt relațiile tale cu Stromberg. Dacă nu-mi spui de bună voie, ai să-mi spui cu forța, zău. Sînt aici pentru asta ; înțeles ?

Un astfel de limbaj îi taie trufia. Nu se mai gîndește să vocifereze, apostolul. Este complet potolit, complet tuflit ; nehotărît.

— Nu pot să vorbesc, încredințează el, este foarte secret.

— Dacă n-am vorbi ca să dezvăluim secrete, ar fi mai bine să tăcem, Ernest. Vino într-un ungher liniștit, să ne oferim o conversație între patru ochi, frățește, deschis și masiv.

În consecință, începe să coboare scara pentru a mă conduce în salonul său particular. Lumea de jos ne privește evoluînd fără să crîcnească. Parcă e un muzeu al figurilor negre de ceară. Reconstituire a faimoasei scene isterice „Vizită nocturnă a renumitului San-Antonio la falsul împărat Bokassa Ultimul, în prezența conetabilului de Béru și a arhiducelui Pinuche, zis Căcăciosul".

Tăcere, ochi ațintiți, respirații înăbușite. Doar burta Băbătiei ghiorțăie sub efectul dezastruos al ardeiului roșu.

Și exact în acest calm general, mareșal chiar, tărăboiul izbucnește. Un bubuit de geamuri sparte. Și salve de mitralieră. *In petto*, turbez de mînie. Ar fi trebuit să strîng laolaltă arcașii de afară și să-i dau în paza lui Pinaud. Neprevăzător afurisit ! Și ăsta-și spune comisar ! Și ăsta se crede erou de roman Tembel, zevzec : o zdreanță ! Un dezastruos.

Mă trîntesc cu fața-n jos pe trepte ca să evit roiul arzător de bondari. Căci luptătorii ăștia de gherilă nu fac discriminări : mitraliază în toate părțile.

Începe să se scheaune în *strasse*. Să se urle puternic, să se moară zgomotos. Domino, dominus, vobiscum *, acești domni și doamne se prăbușesc, fie deliberat, fie pe motiv de măcel. Confuzie indescriptibilă. Grăsanul ripostează. Mitraliază copios fereastra incriminată. Salvele exterioare încetează. Grăsanul iese în fugă. Mai răpăie încă puțin pe-afară. Apoi calmul nocturn își reintră în drepturi. Béru își aduce înapoi tărtăcuța :

— Un isteț care ieșise din năuceală și care se credea Ioana d'Arc în bătălia de la Marignan. În prezent e plin de plumbi ca o centură de scufundător submarin.

„Pinuche, fără să vreau să-ți comand, în loc să ne înmiresmezi cu căcarea ta, ai face mai bine s'te duci să-i supraveghezi pe derbedeii mici de afară".

Cît despre mine, așezat pe trepte, realizez dezastrul. Amicul meu, falsul Bok, zace cu capul în jos, ceea ce înlesnește scurgerea borșului șiroind din țeasta-i explodată.

În hol, patru sau cinci persoane atinse rău, agonizează sau așteaptă ca o mînă milostivă să le-nchidă ochii. Fără asta, te-ai crede într-un local de noapte din Madrid, după modul în care se clămpăne la castaniete din măsele.

* Dominus vobiscum = Dumnezeu să fie cu voi (n.t.)

Pe afiș este „Noapte de groază la Gauranga"; băieți ! *Terribly* impresionant ! De pe scara mea, oftez :

— Niște gărzi de corp ca astea, ar fi mai bine să le-nlocuiești cu domnișoare de la petete, dracu' să le ia ! Marchează buturi împotriva taberei proprii, zuavii voștri ! Să-mpușt ca pe un iepure pe cine sînt însărcinați să protejeze, e un nou gen de rodeo !

Castaniete. O salvă. Olé ! Olé ! Ciocănesc cu tocul, mașinal, ca să acompaniez. Simțul ritmului e înnăscut la mine. Clănțănelile măselelor, uşoarele mele lovituri de călcîi precipitate, compun un început de melopee. Amicii mei negrișori, îi știi ? Nu pot să reziste. E unul care începe să fredoneze pe nas. Un altul, astfel solicitat, reia. Și apoi o micuță cameristă, dotată cu un fund telescopic cu injecție directă, bate din palme. Și-i dăm drumul, toți împreună : cei vii și chiar răniții, într-un straniu negro-spiritual mai degrabă macabru, trebuie admis. Admit. Bun. Sîntem furați de magia momentului.

Afară, diareea lui Pinaud își vede din nou de treburile lui și puțin de ale noastre, cu aceeași ocazie. Fundal de furtună. Nici c-am trăit pînă acum o asemenea situație neobișnuită. Momentul e fățos. Shakespeareian, ce mai. Toți negrii ăștia înnebuniți de groază, sanghinioniști (1), care clănțăne din dinți, bat din palme, cîntă pe nas. Cuvîntarea funebră a falsului Bokassa.

Mi-e greu să mă smulg. Ambianța este densă ca mierea topită E vorba de un moment în afara timpului. Îl înduri fără să te dezlipești.

Béru acompaniază și el cu pîrțuri. Vocea sufletului său trece întotdeauna prin intestinul lui gros. Asta nu dăunează. Nu trebuie să ne temem. Orice mod de expresie este valabil, ce contează este ceea ce încearcă să exprime.

Și apoi o muiere bătrînă cu părul alb, fuste sumese pe coapse de iapă fătătoare, lansează un chiot isteric și începe să dea stîngaci din picioare precum o broască țestoasă răsturnată, ca cele cărora nemernicii de pescari le crapă ochii, să nu le tragă lovituri de labe cînd se apropie.

O altă matracucă intră în criză.

Haide, vraja s-a risipit. Mă ridic.

[1] *Da : am scris sanghinioniști și te sparg la mufă.*

— Stoooop ! urlu eu.

Se restabilește imediat puțină liniște.

— Printre voi, știe cineva ce căuta la Casa Mare albul pe care l-a primit Alteța Sa ? îi iau eu în, știi ce ? Primire !

Întrebarea mea este un bumerang. Trebuie timp ca ea să zborplaneze în scăfîrlii înainte de-a mi se întoarce.

Cînd îmi e din nou la-ndemînă, o relansez, dar altfel.

— Cel sau cea care va ști să-mi vorbească despre ticălosul de alb care a fugit și care a pricinuit această mare nenorocire, va avea dreptul lă un abonament de un an la Vînătorul Francez, la o salvă de onoare și chiar la salvarea eternă.

O mînă se ridică, cea a unui majordom.

— Eu știu, dom'le.

— Te ascult.

— A venit să-l vadă pe Majestatea Sa Împăratul.

— Ca să-i spună sau să-i facă ce anume ?

— Ah ! asta, nu știu...

— Cine dintre voi ar putea să mi-o spună ?

Muțenie generală. Scumpii de ei se între-măsoară bambilicind din vasistasuri. Ochi albi, parfum de picioare. Nimeni nu e la curent.

— Majestatea Sa avea un secretar ?

Feciorul dezghețat ridică încă o dată laba.

— Da, dom'le, avea.

— Unde se află ?

— În camera lui, lîngă perete. E din acaju.

Îngrețoșat, păşesc peste sosia lui Bokassa — poc rasa. Nici o speranță, îmi pierd timpul, energia și curajul.

— Așteptați-ne aici, toți, comand eu, mergem să căutăm ajutoare, faceți curățenie în timpul ăsta.

Îi fac semn lui Béru să mă urmeze.

Pe peron, forma ghemuită, atît de jalnică, a lui Pinaud în sforțare, gemînd, strănutînd din rectum ; psalmodiind împotriva ardeiului roșu.

— Haide, mișcă : plecăm ! îi strig eu.

Evanghelist este în continuare la volanul jeepului, imperturbabil.

— Ți-ai terminat toată treaba, patroane ? mă întreabă.

— De ce ?

— Pentru că dacă ai vrea să-mi scoți bomba, ar fi drăguț.

Bietul nătărău ! Îl dau jos de pe scaun.

— Ține, uite o carcasă de lanternă, Gugumane, o să pui bomba înăuntru și o să obții o lumină drăguță.

Ne înjeepăm. Mînă birjar !

CAPITOLUL ȘEPTEL (I)

O licărire indigo înflăcărează cerul albastru închis ca noaptea (are și motive !).

Focul !

Văd galopînd niște *blacks* aproape goi, pe drum. Înarmați cu căldări și alte recipiente umplute cu apă, se reped spre incendiul care devorează pădurea, la marginea Gaurangăi. Calamitatea mobilizează populația zonei ; cei în stare de veghe i-au scuturat pe cei care dormeau și toată lumea își mișcă fundul : bărbați, femei, copii, călugări, bătrîni, cîini, porci, cîrduri, maimuțe savante, ucenici vrăjitori. Pompieri improvizați, ei galopează în direcția flăcărilor, în lăudabila intenție de a le stinge.

Stopez pentru a lăsa să treacă hoarda voluntarilor agitați.

Un tînăr negru, cu mutră de profet, cu craniul ras, îmbrăcat într-un boubou mai luminos decît incendiul, observă scena, cu brațele încucișate :

— Ce se întîmplă ? îi lansez eu.

Clatină capul și, cu o voce melodioasă și antiderapantă, declară :

— Un incediu, consecutiv unui accident de mașină.

Împins de un presentiment, orăcăi :

— Un accident de mașină ?

— Un automobilist prea grăbit a vrut să părăsească drumul pentru a lua-o pe calea ce o zăriți la dreapta. A

[1] *Dedicat crescătorilor de animale*

manevrat în așa fel încît, dezechilibrat, la capătul a cîteva sute de metri parcurși alandala, a sfîrșit prin a izbi un copac. Vehiculul său a luat foc din cauza impactului, flăcările întinzîndu-se asupra pădurii. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, pompierii întîrzie...

Intelectualul ivorian ridică din umeri.

— Drumul ăsta nu e destinat circulației automobilelor, ci doar pietonilor, e trist să vezi un neîndemînatic circulînd cu atîta înflăcărare și lipsă de experiență.

— Șoferul e în stare gravă ?

— Nu prea știu nimic, dar dacă chestia vă interesează, puteți oricînd să vă informați la locul dezastrului.

Iau notă de sfatul lui și abandonîndu-i provizoriu pe cei doi prieteni ai mei, mă avînt prin mijlocul mulțimii.

Ca să-ți spun drept și mai ales să nu-ți ascund nimic, priveliștea, deși dantescă, este în egală măsură feerică.

Mașina a luat o plasă sinistră asaltînd copacul. Explodînd, a luat foc, flăcările au înghițit trunchiul, așa cum înghite cutia milei obolul prin găozul ei, apoi s-au extins asupra frunzișului. De aici ele au agresat copacii învecinați. Într-așa o măsură încît, pentru moment, focul nu atinge practic solul : festonează la trei metri înălțime, ceea ce e insolit, de un efect foarte drăguț, dar face ca rudimentarele mijloace de luptă să devină ineficace.

Jarul degajă o asemenea căldură, încît nu pot rămîne foarte mult la fața locului. Acești negri cumsecade se agită zbierînd cît îi ținea gura, înălțîndu-se cît le stă în putință pentru a zvîrli derizorii căldări de apă, care le recad peste scăfîrlii.

O dată în plus mă sforțez să mă apropii de mașină. E aproape translucidă în flăcări. Privind-o cu atenție, întrezăresc o formă umană la volan, minusculă deja, diminuată de combustie. Stromberg a avut un sfîrșit demn de viața-i. Tragicul cheamă întotdeauna tragicul, de-ai crede că soarta ratifică faptele unui om, rezervîndu-i o moarte în raport cu existența pe care a dus-o.

Dar, fantele meu gomos, să fii convins că mă cain (ba chiar Abel) în draci pentru această lovitură a sorții. Sromberg mort, falsul Bok mort, nu voi ști deci niciodată

ce învîrteau ăștia doi, nici ce rost avea faimosul obiect misterios la care ținea atît de mult ucigașul. Doar dacă...

Da, la urma urmei, poate o să-l regăsesc în carcasa mașinii, cînd incendiul va fi domolit.

Oricum, oricît de grabnic s-ar întîmpla noaptea asta nu-i probabil. Se propagă într-o viteză, banditul, ațițat de un vînt imbecil venit dinspre mare.

Hărțuit, dezamăgit, mofluzit, nemulțumit, mă întorc la războinicii mei de cîrciumi.

* * *

Unul care n-a vizionat asta, n-a văzut decît catalogul color „La Redoute", „Pelerinul Duminical", Mersul trenurilor legat în piele de carici și turnul Eiffel desenat pe un stilou.

Unul care n-are idee ce-i asta o să ignore totul despre senzualitate.

Haide, vino cu mine, acum că ești mare, o să-ți arăt ceva nou, ceva extravagantissim.

Intrăm în camera în care a fost legat domnu' Grațios, teribilul negru corpolent, venit să se informeze și, la nevoie, să mă deformeze. Este în continuare legat cobză clasa-ntîi, lucrarea fiind realizată de către Bérurier cel Mare ; și vei vedea că acest minunat cuvînt lăutăresc este judicios cînd vei afla că Lady McCoy și drăguța ei bună la toate secretară au decoltat prohabul șefului pazei pentru a-i-l extrapola pe Anatol. Britanăvleaga nebunatică e tot cherchelită, mulțumită că este, înclinată spre zonele plăcerii și distracției nelimitate.

Ea a întreprins un joc puțin obișnuit, căci dificil de practicat, în lipsa accesoriului principal care este un penis de șaizeci de centimeri, dimensiune de loc banală, toate manualele școlare ți-o vor spune. Este totuși la prima ochire, mărimea pe care o atinge mușțiucul domnului Grațios. Chiar amicul nostru Felix, profesorul supradimensionat, ar părea un maimuțoi lăbar în comparație cu

domnu' Grațios. Ar semna un contract cu Barnum, ar da lovitura.

Cel puțin ar trebui neapărat să turneze filme „X". Ar deveni un Sidney Poitier al producției porno.

E atît de excesiv, un asemenea ștuț. Într-atît de neconceput, încît la prima vedere nu-ți vine să crezi. Gîndești că și-a trecut un braț prin nădragi și că-l flutură prin prohab ca să producă un efect comic.

Deci, cum îți spuneam : o sculă de șaizeci, durdulie, în perfectă stare. Cele două englezoaice se joacă în modul alăturat : ele sînt dispuse de-o parte și de alta a voinicului, cu emisfera sud total dezgolită. Stau pe vine, cu jamboanele bine depărtate, mingeacul în chip de coș de baschet.

Una dintre frivole trage spre sine mătărînga domnului Grațios, cum se trăgea pe vremuri brațul unei catapulte. Vizează bine ținta care este, în acest caz, păsărica partenerei. Ea are dreptul să rectifice poziția mai sus menționatei : „puțin mai sus, sau mai jos ; mai în spate, întoarceți-o mai mult la stînga, etc". Cînd a apreciat cît a putut mai bine, ea dă drumul obiectului, care pleacă să lovească deschizătura vizată. Dacă capul măciucii lovește în bijboc, ea a cîștigat. Altfel, obiectul trece-n mîna celeilalte. Cînd a cîștigat, cea care a băgat cu precizie are dreptul să călărească membrul domnului Grațios timp de zece duceri și întoarceri, lente sau rapide, la alegere, dar cu interdicția formală de a-l face pe domnu' Grațios să varieze, ceea ce ar întrerupe pentru un timp nedeterminat acest joc pasionant.

Acest exercițiu stabilește supremația Samanthei, căci efectiv, tînăra femeie ochește o țintă mult mai căscată decît cea pe care o pune ea la dispoziția adversarei sale. În schimb, este obligată să intre în posesia cîștigului într-un mod mai studiat, tinerețea ei incitîndu-l pe domnu' Grațios la abandonul integral, cu mult mai mult decît pletoasa cenușie și britanică a Lady-ei McCoy. Solidul negru găsește jocul strașnic, dar imploră să fie dus pînă la capăt. Bombăne că asta durează de mai mult de o oră și că tare ar vrea să și-l hlizească o dată pe Frederic, ce naiba ! Au efectul unui duș scoțian, toate mișculațiile

astea. Uneori, are o slăbire a paloșului și începe să i se înmoaie la mîner, așa că una din vioaiele astea scumpe, iute-iute, e obligată să-l pună la reîncălzit în bain-marie printr-o felațiune express, care, avînd în vedere temperamentul său de oțel, îi redă soliditatea pilonilor gudronați jalonînd laguna din Veneția.

Venirea noastră aduce un suflu proaspăt acestor năzbîtii mari-albione. Bérurier, inventiv ca toată sala de redacție a emisiunii distractive *„France Dimanche"*, îi aduce o variantă, precum că el e acela care va lua cîștigătoarea în brațe și o va depune, pe dibuite, pe jungherul victoriei. Adoptată ! Lady, băgată-n priză, nimerește atît de bine, încît cîștigă de la începutul noii partide. Bravo ! Bravo ! Alexandre-Benoît o apucă, la fel cum îți apuci micuțul tău ultim născut atunci cînd încerci să-l înveți să nu se murdărească. Și, după o țintire sumară, coboară văduva, cu dosul înainte în direcția catargului pe care Samantha îl ține imobil și vertical, dublă condiție a reușitei. Mamaia scheaună că e maldonă cu un flecușteț de cîțiva centimetri englezești și că-l încasează pe Prosper al domnului Grațios unde nu trebuie. Cum niciodată lordul ei n-o sodomizase, rezervîndu-i astfel de cazare, așa, dintr-un foc (în engleză : *in one fuck*).

— Hei ! ușurel, nu-ți încinge sistemul, protex bătrîn, o calmează Regalul Halitor, am dreptul să greșesc o dată, nu ? Nu-i cum espediezi capsula Apollo în planeta Marte. Dac-aș avea măcar o oglindă ca să fixez tirul, da-s aici, mergînd cu pas de lup, fără vizibilitate. Ține cont că la molusca pe care o trambalezi, ar fi chiar ghinion să te ratez. Fofoloanca ta, frumoaso, e explodată ca un dovleac căzut din camion. Știu niște timizi care ți-ar regula doar cotloanele, să nu-ți deranjeze păsărica. Haide, o refacem. Grijă la manevră acolo dedesubt. Nu mai mișcați : păsărica mică o să intre. Socoțăiala inversă a-nceput. Unu, doi, trei, pat', cinci, zero !

„A luat-o ! Ah ! de data asta, simt c-a luat-o ! Am potcovit mamaia. E ceva putred în Danemarca. Uite-o ce urît face. Are o meclă ca o tartă cu căpșuni. Și o mică arie de trombon în culise pentru cumătra ! Haidem copii, ai

Patriei... Uitați-vă, ce juisare coace, coana Lady ! Să cazi peste așa un baștan de elefent, trebuie baftă, nu ? Desfată-te, strămoașo, la vîrsta ta, n-o să mai găsești niciodată așa un articol. O sută de ani ca popa și-ți îndeși cosorul secolului, ce dracu', ai putea să arzi o lumînare la vest-de-Munster, să mulțumești Sfintei Fecioare, pentru dărnicia ei. Să fiu al naibii, o ia pentru tot restul zilelor ei, Mistress Doamna ! Giniți pînă unde o cobor. Sîntem la jumătatea măsurii, nu ? Don'șoară Samantha, nu fiți geloasă, vine și rîndul dumitale. Din curiozitate, v-ar deranja să controlați ce rămîne în afară c-o sforicică, o să m'surăm dup'aia. Eu personal pariez că patroana dumitale își oferă, una-ntr-alta, treizeci de centimetri Fahrenheit în mîneca de aer, așa, după miros, ținînd cont de proasta mea plasare. Părerea ta, Cezar ? Păi apleacă-te, ce ! Oh ! sărăcuțul, acum are mușchii din fibrociment ! Cum spuneți, Madam Lady ? Sînteți la saturație ? Păi puteți, micuța mea : modul în care v-am lăsat să vă lăcomiți cu păsărica ! Indiferent cine și chiar Bertha mea, ar fi cerut îndurare înainte de doza colos pe care vi-o acordați. Spuneți, nu trebuie să vi se promită ! În chip de stingător de lumînări, nici nu poți visa ceva mai bun decît cornul matale de vînătoare. Sînt lumile lui Verne ! Hăul lu' T'ta Chiriac ! Vino să mi-o susții o clipă, Pinuche, ca să văz de visu. Am n'voie s'privesc cu ochii mei văzută, o sculăraie d-amploarea asta. C-apoi să pot povesti, nara în detalii realise. Ce îmbîrligătură ! Ai iaiai ! Mi-o susții pe milady, Pinuche ? Arcuiește-te, nu c-ar fi grea, dar tu jigărești nițel, tataie. Ține cont că n-ai fost niciodată Tarzan. Ești gata ? Uite ! Doamne, ce spectac' ! De toată frumusețea ! Ai zice o giruetă, Mistress asta. Care-ar fi înfiptă-n axul ei. Fă-o să se rotească o idee, ca și cum ar mișca-o briza. Ce mai scheaună ! E adevăratul veritabilul bîț al fofoloancei, nu-i așa, madam McCoy ? Pariez că-i capabilă să mai digereze încă niticică bucățică, nu-i adevărat, drăguța mea ? Ba da, ba da, nu te-mpotrivi, sîn' sigur din partea dumitale. Dacă asta d'vine dureros, o spuneți. Pinuche, mi-o coborî încă o iotă, dacă vrei. Ușurel, da ? Să nu mi-o perforezi. Ce ziceam ! Ea mai apucă încă trei centimetri buni. Babetele, ăsta-i avantajul lor. Sînt fleșcăite de peste

tot și trăznesc un pic a stătut, dar dacă e vorba de găbjit un caras, pardon, jos pălăria, ele răspund prezent. Vizionați, vizionați bine cu toții ! Unde a dispărut, marea sculă a Negusului, ai ? Nu-i decît un la revedere, frații mei nu-i decît un la revedere ! Ce nu mai vedeți în vitrină se găsește în interior. Dumnezeule, care ai un Kodak ? În momente d-astea ar trebui ; în loc de toți turiștii ăștia ce îi trag cu flashul care mai de care. Acrăpula, Sfincterul de Jeep, sau Buchiingame Palace. Mi-ar place să trag o serie de probe. Aș fotografia-o la capătul cursei, pe mamaia și apoi puțin mai ridicată și încă puțin mai mult, pe paliere, ce mai, ca atunci cînd r'vii din scufundare ; pînă cînd s-ar vedea sula Neichii în splendoarea ei întreagă. Dar ar crede că-i un montaj. Așa de într-atît pare imposibil fenomenul ăsta. Ce-ai Pinuche ? Ce tot ragi ? Că-ți vine să strănuți ? Păi, nu te jena, amice, prefer guturaiul diareei tale, e mai puțin murdăritor. Giniți acest cep bătrîn care contorsionează din mutră ca să se rețină din strănutat. Haide, Țoală Veche, hapciu ! Asta e ! Oh ! Doamne Dumnezeule Isus, Maria, Iosif ! Molîul naibii. A scăpat-o pe mamaia ! Biata mea baroană ! Desfundată peste poate ! A leșinatără, nu ? Fugiți să căutați niște tărie, fir-ar a dracului ! Toată lumea pe punte ! Un doctor, poate ! Și celălalt paranghilist care are scula frîntă ! Ce ziceți de circul ăsta ! Să extragem bătrîna din jurul răngii ăsteia, repede ! Credeți că e spintecată ? Tre' să recunosc că nu mai erau pen' vîrsta ei, astfel de jocuri. Nu știu dacă Ricina Victoria și-a îndesat stîlpi telegrafiști asemănători pe vremea cînd era bătrînă ca Ierusalimul ? Dați-i cu apă pe meclă ! Respiră nițel ? Ce faci, Cezar, pentru numele, lui Dumnezeu ! Iar se cacă ! Emoția ? Dar totul te face, ce dracu' ! Nu mai ești de scos în lume. Ieși la pensie și retrage-te într-un closet. O să-ți punem tembelizorul acolo, asta o să te ajute. Don'șoară Samantha, fără să vreau să vă comand, vreți să vă giniți dacă stăpînei matale nu i-ar fi esplodat cumva mingeacul ? Scula scîrbosului ăsta gras a urcat pînă-n plămîni, nu ? Cinstit vorbind. Pinaud ești criminal în felul tău. Nu puteai să mi-o pasezi înainte să strănuți, spune, guguman bolnav ? S-o arunci ca un nemernic în paratrăznetul ei cu vână albastră, vă jur ! Ești

de-a dreptul terminat, strămoşule : bun pentru casare. Pînă acum ştiuseşi totdeauna să respecţi uzanţele. Niciodată n-ai fi lăsat o bătrînă gagică din înalta societate să cadă-n morcovul unei pramatii negre, niciodată ! N'te mai recunosc. Nu-ţi vorbesc aşa cu inima uşoară, crede-mă. Dar este foarte grav, ce-ai făcut aici. O bătrînă lady atît de şucară, cutezătoare la babardit. Dacă ai fi împins-o pe fereastră de la doişpe, n-ar fi fost mai rău. Acum, ea poate c-o să crape ; şi Conu' Pinaud, credeţi că se pierde în remuşcările eterne ? Sufletu' ! El personal îşi goleşte măţăraia, liniştit, ca un bun tată de familie. Sînt scîrbit de altitudinea ta, Ramoleală ! Eh ? Ce, n-ai făcut espre ! Asta ar mai lipsi ! Şi celălalt Amino Dada care măcăne pentru o sulă frîntă ! Hei ! Băi, supersculă, pune-i o sardină ! Mie, urechile sînt alea pe care mi le spargi. O să te regulezi în unghi drept, de-acum înainte. Ah ! bine mai arăţi cînd ţi se tufleşte ! Parcă-i o pompă de benzină. Spuneţi, s-ar zice că dna Lady iese la suprafaţă. Aşadar bătrîna mea puică, ai trecut prin momente nasoale, ai ? Ce zice ? *Fire !* De ce nu mai vorbeşte în franceză, e supărată ? Ce-i aia, fire ? Foc ? Are creţul în flăcări ? Ah, păi cum, va trebui să-ţi ungi felia o vreme. Hotărît, îţi poţi încălzi gamela în locul ăsta, între pădurea şi fundul madamei care sînt în flăcări ! Pentru moment, mie asta mi-a făcut sete."

Şi Alexandre-Benoît Berurier tăcu în sfîrşit.

CAPITOLUL COPT (I)

Aurora ia locul incendiului.

Principiul vaselor comunicante.

Trebuie spus că, de o oră bună deja, un Canadair se agită, venit din Abidjan pentru a gîtui sinistrul.

Şi este sinistru, sinistrul. De la fereastra camerei mele zăresc, cît vezi cu ochii, pădurea apropiată, fumegîndă, calcinată, cu ici şi colo, vîlvătăi tenace, căci focul e de neîmblînzit.

Dar ziua înfloreşte şi totul merge mai bine în inimi după această noapte de nebunie. A trebuit s-o ducem pe Lady McCoy la spitalul din Gauranga. I-am redat libertatea domnului Graţios, după ce i-am promis alte maltratări dacă s-ar aventura să ne atragă noi neplăceri. Bérurier a descoperit o ladă de vin, în tainiţele hotelului ; cît despre Samantha, copleşită de tulburare, a sfîrşit noaptea în patul meu păduchios, ceea ce era soluţia cea mai rezonabilă.

A strivit cu fesele ei un mare număr de insecte misterioase şi respingătoare care ar fi încîntat un entomolog.

Mă scol şi caut în van o baie. Singura cameră de baie din Palace, care conţine o chiuvetă şi un duş, este în pană uscată, because incendiul care a epuizat rezervele. Îmi spăl deci cu apă minerală pietrele de moară şi douăzeci şi cinci de centimetri pătraţi de faţă. După aceste modeste abluţiuni, plec pe frontul de război.

[1] *Dedicat Bisericii copte*

Primo : oamenii mei.

Nu-s proaspete, trupele. Și cam decimate, deoarece sînt reduse la jumătate. Efectiv, singur Béru ocupă camera. E atît de beat, încît nu va mai putea să-și dezlipească limba de cerul gurii înainte de mai multe zile.

Îl scutur brutal. Unul dintre obloane i se ridică o dată (ca niciodată) și întreabă :

— Mrrr ?

— Unde e Cezar ?

Obezul ia un soi de avînt în interiorul subconștientului său și articulează un cuvînt care ar putea fi cuvîntul „țesală". Îl presez să repete inteligibil.

Nou efort supraomenesc. Apoi buzele i se depărtează cu doi milimetri și, prin fantă, lasă să filtreze :

— Pinaud se spală.

— Unde ? Nu mai e apă.

— Mare.

— S-a dus să se spele în mare ?

— Mrrraha. N'm 'p'tea s' r'mînă șa.

Mirosul camerei confirmă temeinicia acestei afirmații.

Oftează :

— Mîine...

Apoi se închide ermetic și basculează în cele mai negre uitări din cîte sînt.

Jos, în holul „Grand Hotel — Palace"-ului, directorul stabilimentului dă cu aspiratorul, o mașinărie veche, care i-ar fi răscumpărată cu un preț bun pentru a o pune într-o colecție particulară. Sforăie, sughiță și din ea țîșnesc roiuri de scîntei. În plus, nu aspiră decît cîțiva scarabei striviți și niște prezervative zvîrlite în hol prin cușca liftului după folosire. Omul își șterge cu cotul drept doisprezece centimetri dintr-un excelent muc suspendat de nasul său.

— Dom'le, îmi spune el, este poliția, ea vrea să te vadă. Ea spune, îi trebuie să treci de urgență, vere, raport de un mort care a murit.

Îmi simt astrahanîndu-se perii sub braț.

Ar fi trebuit să bănuiesc că afacerea Casei Mari va avea urmări. Deja, mă văd poprit într-o temniță adîncă în Gauranga. Nu-i foarte vesel ! Nu sînt un fanatic al

manioculuí și ploșnițele din Hotel Palace îmi sînt suficiente.

— Unde se află poliția, patroane ?

Aspiratoristul se șterge la nas în același mod ca anterior.

— Bătrîne, nu te poți înșela. Vezi strada principală care e singură de tot ?

— Da.

— Ei păi nu-i acolo, dar știi piața Param-Pampam care e la capăt ?

— Cred.

— Ei păi nici acolo nu e, bătrîne. Pentru poliție, o iei pe drumul eroportului. Te uiți la o casă, e așa scris deasupra „Jandarmie Nală".

— De ce Nală ?

— Pentru că are un N și un l mic de tot cu un ă. „Jandarmie Nlă", înțelegi ?

***

Un amabil jandarm negru închis, în cămașă cu mîneci scurte și pantalon deschis la culoare mă primește. Tînăr, frumos, ochelarizat cu aur. Îmi zîmbește.

— Am aflat că erați printre noi, comisare și sînt onorat să vă întîmpin.

Îmi indică un fotoliu împletit, care se și împleticește, de altfel, cînd mă depun în el.

— O țigară ?

— Nu, mulțumesc. Despre ce e vorba, sergent ?

— Erați însoțit de inspectorul Pinaud ?

— Într-adevăr, de ce ?

Întorsătura asta a conversei mă ia pe știi tu unde ? Nepregătite. Patronul hotelului mi-a spus că poliția vroia să mă vadă apropo de un mort. O astfel de introducere, împănată de un imperfect redutabil, lasă să se înțeleagă că răposatul ar fi...

— Am regretul de a vă spune că inspectorul Pinaud a decedat, declarînd tînărul, negru, ochelarist și jandarm frumos, păstrîndu-și zîmbetul amical, de care nu se desparte decît în cazurile de constipație rebelă.

Vestea asta îngrozitoare îmi îngheaţă sufletul.

Rămîn marmoreean, inodor şi fad.

Pare destul de mulţumit de efectul său şi reia :

— Inspectorul Pinaud se scălda în mare, lîngă vărsarea lui Kâ-Raliw. Îşi lăsase hainele pe ţărm după ce-şi spălase pantalonii. Se afla în larg, cînd un Canadair s-a aşezat pe valuri, fără să-l vadă, omorîndu-l pe loc. O ştim de la nişte pescari care-şi cîrpeau plasele în apropiere şi care au asistat la tragedie. Atunci cînd Canadair-ul a plecat, au lăsat o barcă la apă pentru a veni în ajutorul colaboratorului dumneavoastră ; vai, corpul se scufundase şi doar o pată de sînge mai dăinuia la suprafaţa apei. Doar inventariindu-i hainele am putut să descopăr cine era.

Cum reuşesc să îngaim :

— Vă mulţumesc, doctore.

Din vîrful buzelor ?

Mister.

— Pot să vă ofer puţin alcool, domnule comisar ? se străduie tînărul speolog distanţat.

— Nu, mulţumesc.

Reia, ca unul pentru care sfîrşitul altora este mult mai plauzibil decît al său :

— Reuşim să gîtuim incendiul din pădure.

— Cu atît mai bine.

— E consecutiv unui accident de maşină survenit unui turist a cărui identitate n-am reuşit încă s-o desluşim.

— Ah da ?

— A ars în întregime : şi împreună cu el tot ce ar fi permis identificarea. Tocmai am telegrafiat numărul automobilului la Abidjan ; s-ar părea, după carcasă, că ar fi fost un taxi.

— Ah da ?

Degeaba trăncăneşte, susţine o conversaţie despre lucruri care mă pasionau încă acum cinci minute, nu dau atenţie vorbelor lui.

— Omul acesta părea să revină de la Casa Mare, continuă laringologul sub-cutant. Totuşi, cei de-acolo, declară că n-au primit nici o vizită.

— Ah ! Chiar aşa ?

Interlocutorul meu îmi face cu ochiul.

— Ştiţi, presupun, cine locuieşte în Casa Mare, comisare ? Şederea dumneavoastră în Gauranga o dovedeşte...

— Eu, ei bine...

— Într-adevăr ; taica Bok. E prea turbulent ca să locuiască în Abidjan, guvernul nostru l-a instalat aici, recomandîndu-i să nu iasă.

— Ah ! Perfect, impotenţează aiuritorul Antonio.

— Ceea ce, continuă fraierul vertebral, nu-l împiedică să traverseze uneori strada principală cu o sută cincizeci pe oră la volanul Porschei sale.

Mie personal mi se filfîie de Bokassa, de adevăratul şi de falsul, de cel care trăieşte şi de cel care a murit, mă şterg la fund cu ancheta jandarmului benoclat ; şi că locuitorii Casei Mari n-au pomenit de masacrul nopţii. Mă gîndesc la Hodoroaga-Doaga, la Fosila, la Băbătia, la Pineală, la Behăitorul, la Fleţul ! La bătrînul Papuc.

Îl am pe Pinaud al meu de-a curmezişul inimii şi gîtului şi stomacului. Pinaud, Pinaud al meu !

Mă smulg de pe scaun.

— Mulţumesc, spun eu.

— Aşteptaţi, domnule comisar, o să vă fac un pachet cu hainele lui.

— Nu vă osteniţi.

Chem un negru bătrîn cu părul alb care trece prin faţa uşii :

— Hei ! vă interesează asta ?

Se apropie, examinează boarfele pe care i le indic şi schiţează un surîs :

— Oh, da, foarte ca lumea, dom'le, eşti drăguţ.

Jandarmul a pus hîrtiile şi obiectele mărunte într-un plic mare galben ; şi împovărat de această neînsemnată şi lugubră moştenire, iau din nou calea hotelului.

***

Vestea îl trezeşte complet pe Bérurier. Proaspăt ca o hazna, rămîne o clipă de-a latul culcuşului său vibrînd de libărci, pleoapele asemănătoare cu două polonice răstur-

nate, pălăria pe frunte, nasul năpădit de hățișuri pline de cocoloașe.

Își mișcă buzele cu greutate, cum îți miști picioarele în cizme mocirlite. Emoția îl dă gata. Devine livid sub pînza de păianjen violetă așezată pe fața lui, ca o voaletă.

Și atunci, ceva dantesc, ceva atroce. Două lacrimi formidabile, asemenea celor plînse de groasa lumînare a unei stareţe interpretînd un concert de coarde matinale, se rostogolesc pe această față încinsă, subit de înghețată de durere.

Nu le șterge.

Se ridică gîfîind și se duce să se pișe pe fereastră.

— De parcă avea n'voie s' se spele, murmură Grasul. Asta nu i se întîmpla aproape cvasi niciodată și trebe să fi venit în Africa ca să aibă o idee atît de sucită, tolomacul ăsta bătrîn ! Toate astea sub pretescul că se scăpase în bulendre, ca și cum asta ar constitui un caz de forță motrice, dumnezeii ei de belea !

Jetul său personal, năvalnic, răpăie pe terasa „Grand Hotel-Palace"-ului. Are morcovul fălos la sculare, Artistul, dar contrar majorității oamenilor, la care erecția matinală nu e folositoare de fel, deoarece rezultă dintr-o simplă presiune temporară a prostatei pe uretră, la el, scularea este aproape endemică și ar trebui nu puțin acid bromhidric pentru a atenua această stare de glorie.

Deci, se pișă și plînge și tînguiește în același timp, golindu-și durerea și vezica cu o egală risipă, cînd dintr-o dată, se oprește din urinat și din lăcrimat.

Cu lancea în mînă, privește.

Ce anume, ce privește el ? Nu se știe : apa. Bazinul umbrit de pădureț și de plîngătoare... ar spune Victor.

Béru plasează un al treisprezecelea picior alexandrinului printr-un pîrț implacabil, brutal ca o lovitură de grație.

— Nu vei fi văzut niciodată așa ceva ! promite el.

Și cu mîna liberă, îmi face semn să împărtășesc cu el spectacolul anunțat cu tam-tam.

Mă duc.

Văd.

Un alai, sau un cortegiu, chiar o mică trupă sau tot ce vrei, nu-mi pasă, înaintează către hotel, provenind din pădurea nimicită. O bandă de tineri negri, numiți odinioară negrișori, dar expresia e depășită și a devenit peiorativă, înaintează, încadrînd un alb și copleșindu-l cu zeflemele. Albul, o să-ncerc. Dar trebuie talent. Posed, numai că ostenește. Mă cheltuiesc fără socoteală, contrar unora dintre prietenii mei care socotesc fără cheltuială (întotdeauna eu sînt cel care plătește la restaurant).

Albul, ți-o spun imediat, pentru că e principalul, nu este altul decît Pinaud.

Da, dar ce Pinaud !

Pinaud belit, Pinaud răsbelit, Pinaud bulangit !

Complet gol. Nasul spart. Slab, încît pe lîngă el, un schelet de amfiteatru seamănă cu un canonic.

Are picioarele înnegrite. Merge ținîndu-și amîndouă mîinile pavăză în fața umilelor sale genitoare. Părul i-a dispărut pentru a lăsa locul unui soi de cască roz. Și șontîcăie, sărmanul de el. Ai spune că încheie cursa Strasbourg-Paris pășind doar cu bătăturile-i. Infinit de jalnic.

Dar viu !

— Nu-i prea banal, ai, Băiete ? oftează Béru, reluîndu-și cursul emicțiunilor. Cu adevărat regret că nu vom fi avut un Kodak ; toate astea sînt lucruri pe care n-ai dreptul să le păstrezi doar pentru tine singur.

Deșeul reușește să-și grăbească pasul pentru a se afunda în „Grand Hotel — Palace", scăpînd în fine de hoarda neagră care-l maimuțărește.

Îi percepem trap-mărunțeala în onorabilul stabiliment. Mă reped să-i țin deschisă ușa și el se aruncă în noi, ca alții în apă. Superb elan, elan disperat, crîncen, născut din toate droturile slăbite ale nefericitei sale persoane. Astfel procedează săritorul în înălțime la cea de-a treia și ultima sa tentativă olimpică.

Se prăvălește în culcușul lui Béru. Gîfîind, dînd în fine drumul ghemotoacelor ce i-au ținut loc de testicule în timpul atîtor decade și care seamănă cu cele două zdrăngănele atîrnate la gîtul caprelor.

Cît de mult suferă, heruvimul genar ! Mai diminuat încă, el care totuşi părea terminat dinspre latura asta. Atît de distrus, cu sărmanul său nas în chip de roşie terciuită, sărmanului lui cap de os, al cărui păr a ars precum mărăcinişul de toamnă, coastele-i atît de ieşite în afară, ochii săi rătăciţi, fesierul său dezolant, înnegrit de fum.

Tremură, mieluşelul. El, care bîţîie şi în civil. Un adevărat ciocan pneumatic în acţiune. Ţi-ai dori efectul sonor, în definitiv, asta ar îmbărbăta.

Bérurier e foarte bine, energic, sobru (în gesturi). Culege o sticlă adăpostind un rest considerabil, o întinde iute lui Cezar, spunînd simplu :

— Haide, repede !

Şi repejor, Pinuchet dă pe gît molanul rămas.

Omuşorul îi ţopăie în dezagreabilul sac din piele cenuşie care-l conţine prost.

Sticla, la fel de goală ca şi el, i se rostogoleşte alături pe pătura constelată de pete de : vin, căcat, sloboz, grăsime, sînge, ruj de buze.

— Ah ! dragii mei voi doi, dragii mei prieteni, dacă aţi şti ce mi s-a întîmplat...

— Cred că ştiu, încredinţai eu.

Îşi scutură capul neutru.

— Im-po-si-bil, şi-mi cîntăresc vorbele.

— Cred că ştiu, totuşi, reiau eu cu putere.

— Ţi se pare, dar ce mi s-a întîmplat este de neînchipuit.

— Ascultă, deşeu moale, ascultă foarte bine : azi dimineaţă devreme, ai vrut să te cureţi, dar, constatînd că din cauza incendiului hotelul se afla lipsit de apă, te-ai dus la mare. Acolo, ţi-ai dat jos înspăimîntătoarele tale boarfe căcate şi te-ai scăldat. În acel moment, Canadair-ul care luptă împotriva focului a venit să-şi umple rezervorul. Nu te-a văzut şi te-a colectat, ceea ce ţi-a spart nasul.

— Da, da, cum poţi, cum puteai ?

— Nu eu sînt cel care pute, ci tu, inestimabil artist. Deci, iată-te într-un rezervor plin cu apă, reuşind rarissima ispravă de-a te îneca la o mie două sute de metri altitudine. Din fericire, traseul este de scurtă durată.

Canadair-ul şi-a lansat încărcătura peste hăţiş. Ai căzut ca o veche pară fleşcăită peste frunzişul în flăcări. Şi cum Dumnezeu, în suprema lui bunătate, cruţă uneori epavele, a îngăduit ca tu să nu-ţi fi rupt nimic, să fi putut scăpa din incendiul care din fericire e pe sfîrşite şi să mi te fi întors, contuzionat, desigur, tragic în nuditatea-ţi ultimă, dar în mod inestimabil viu.

Sfîrşindu-mi spusele, îl îmbrăţişez. Nu mai miroase a fecale, ci a ars.

— Crezi că aş avea o şansă să-mi regăsesc hainele ? se neliniştește paraşutistul cu apă de mare.

— Vei avea, dimpotrivă, şansa de a nu le regăsi, avînd în vedere că le-am oferit unui autohton, căruia, lucru greu de crezut, mi s-a părut că i-au făcut plăcere. Dar iată-ţi actele, fotografia dnei Pinaud, trusa de chei, valoroasa brichetă cu fitil şi cutia de pilule pentru stomac.

Cezar încuviinţează trist.

— Păcat, haine de treizeci de ani, cu care mă obişnuisem. Poftim, pălăria mea... O cumpărasem în timpul voiajului meu de nuntă la Clermont-Ferrand... Cum o să mă-mbrac ? Nu pot să călătoresc gol.

— Nu, nu poţi, aşa că o să-ţi ofer nişte haine pentru a-ţi sărbători învierea, o Lazăr ! Trebuie să fie un magazin de confecţii în Gauranga.

Admite, deloc fericit, dezamăgit.

— Un costum nou n-are cute de purtare, înţelegi ? Îi trebuie timp să se „facă". În primii ani, te simţi puţin gomos.

Apoi, din senin, faţa-i lungită se destinde.

— Orice s-ar zice, păţania mea nu va fi fost inutilă, declară Dărîmatul.

Se dă în vînt uneori după perifraze, făcînd o cochetărie din a se exprima aşa cum joci şubah, lansînd cuvintepuluri care nu cad neapărat în căsuţa vizată.

— Pentru ce spui asta ? revendică Béru. Ai contactat gustul paraşutului ?

Iată-mi-l pe Cezar voios nevoie-mare de-a ne fi stîrnit curiozitatea. Îşi uită necazurile, foamea şi setea.

— Deloc, dar se fac întîlniri interesante în aer.

Așteaptă să insistăm. Ca să-l ofticăm, ne abținem. Atunci fredonează, căcănarul. Și impertinent, pe deasupra. Duelul mut durează, nu se mai termină. Ca la urma urmei, Grasul să se ambaleze.

— Ascultă, Pineală, oftează el, cînd ești deghizat în limax bătrîn, cu o puță-n vînt nu mai groasă decît a unei maimuțe, nu-ți permiți ifose vizavi de oameni care boceau crezîndu-te mierlit, nu mai tîrziu decît puțin mai înainte, fir-ai să fii ! Tre' să fii chiar o afurisită de bătrînă janghină căcată, un lăbar bătrîn care nu se mai slobozește ; un căcăcios de-a-mpicioarelea ; o proteză fără nimic împrejur, ca să-ți șicanezi prietenii în suferință. Nu zău, Tonio, ginește-mi împuțitul ăsta de bandit bătrîn, care-și dă de-a dura sculele pe care nici nu le-a avut vreodată, ca să încerc să ne impresioneze mîncami-ar cele două grase și frumoase ! Vrei să-ți zic, Tonio ? Nu-i alta decît un hoit de curcan mierlit, tipul ăsta ! Un varice fără picior ! O perie de dinți fără peri. Ar face să borască cei trei gîndaci care traversează acum camera și se dă mare ! Asta da, răsplată ! Tipul ăsta, pe care acu' un sfert de oră, cloceam s'fac o chetă la curcănărie ca să înălțăm o estelă de marmu' roz care în memoria sa d'ștuț bărîn și domnu' se aține, cu un craniu taman ca un dos de maimuță și un clonț de n-o să și-l mai poată sufla niciodată, ca să ne ia peste picior. Eu, ce vreți, intolerez. Dacă n-ai să vrei să vorbești, ei păi du-te-n mă-ta, Pineală, du-te repede dacă mai ai cu ce.

Aici, Vehementul iese trîntind ușa, după ce-și înhățase pălăria melon din cuierul de bambus.

— Ei ! Grasule ! îl strig eu : îți uiți pantalonii !

Se întoarnă, dogănindu-și cuvintele. (1)

Se reintegrează în imensul sac cu triplă ieșire care-i ține loc de nădrag.

— Bun, gîngăvește micuțul Pineală cel pricăjit, complet albit și prăpădit. Bun, foarte bine, o să vă spun întîlnirea mea din văzduh.

— L-ai văzut pe îngerul Cezarin pe cale să și-o ia în mînă ? rînjește Alexandre-Benoît.

[1] *Estimăm că San Antonio a dorit astfel să spună că Béru revenea bodogănind.*

Academicienii francezi reuniți cu toții (sau cu tontii).

— Nu, respinge amabil decibelitul, nu, nu... ci un avion de turism. Survola pădurea ca pentru a-și da seama de întinderea dezastrului. Mi-a trecut la mai puțin de o sută de metri. Eu personal cădeam în cădere liberă. Desfăceam brațele, mi se părea că zbor...

— Icar ! oftez eu. Atunci, zburătoarea ta care trecea ?

— Poate să vă pară aberant ca un om îngrozit, pe jumătate asfixiat și care se prăvălește din cer, să aibă timpul de a vedea ceva, cum ar fi un mic avion, ca și pe cei doi ocupanți ai săi și de a-l recunoște pe unul dintre ei, nu-i așa ? Și totuși este purul adevăr. N-a durat decît un moment, o fracțiune de secundă, cam cît ai clipi din ochi, dar...

Grăsanul se atacă din nou.

— N-o să-l schimbăm niciodată, pe moș gargară ăsta, la naiba ! În vecii vecilor ! Tre' să pălăvrăgească înainte să spună, ce mai ! Să ne zbatem în muntele lui de pisălogeli, înainte de a găsi cireașa zaharisită ! N-o să-mi spui că n-a fost vaccinat cu un ac de pickup, nu ? E o crampă, ce mai ! Tre' să recunoaștem. Nu-i om rău, dar o crampă ! Cînd spune ceva, îți vine să ștergi cu cîrpa. Nu vorbește, se revarsă ; asta-i iese din plisc 'șa cum îi iese din rectus. Cînd mă gîndesc că aș fi scos cel puțin un sutar pentru estela lui !

„Vrei, Tonio, ca eu să-ți spun de ce scapă din cele mai rele nenorociri, hodorogul ăsta ? E din cauză că sfîntul Petru dîrdîie prea tare de frică să nu-l vadă apărînd acolo sus. Ar petrece tot restul veșniciei făcîndu-l să-și dea examenul d'intrare. Și tu vura ura ura, îl aud de aici trăncănind pe Cezar, la ghișeul Paradisului.

Supraviețuitorul se zbîrlește :

— Fiindcă-l iei pe San Antonio ca martor, o să-i atrag atenția că pentru moment, tu ești cel care face spume, borțosule ! În fine, cînd ești apucat din naștere, în plus beat în fiecare zi, e inutil să ți se predice *self*-controlul. Ce țineam să-ți comunic, San Antonio, dragul meu, este că pasagerul micului avion nu era altul decît ucigașul nostru, acel Stromberg. Ceea ce e totuna cu a spune că nu el se găsea în mașina accidentată, ci altcineva.

Tace, recapătă suflu, încredere și vin (mai rămăsese într-o altă sticlă).

Destăinuirea sa îmi vîră un cartuș de dinamită în temperament.

— Ești sigur de ce afirmi, Pinuche ?

Marele Șan bălan își ridică mîna dreaptă pentru un jurămînt solemn neciupit de gărgărițe.

— Atunci cînd sînt categoric, este de prisos să mi se pună la îndoială afirmațiile, protestează amabilul animal golaș. L-am văzut, cu amîndoi ochii mei pe Stromberg la bordul micii zburătoare. Acestea fiind spuse, sînteți liberi să nu mă credeți, în care caz voi...

Îl lăsăm să continue de unul singur.

Electrizat, îl trag pe Béru afară.

— O simțeam, încredințează Majestuosul. Tipul ăsta e un vicios de cea mai joasă speță. Nu se-ntepenea el ca o fleașcă la volanul mașinii lui, în plină pădure. Cum ne-a simțit pe șosetele lui, a înțeles că urma să ne ocupăm d'sănătatea sa. Și atunci a simulat un accident.

Jos, micul servitor și-a luat funcțiile în primire, adică s-a așezat în fața intrării pe trei cărămizi suprapuse, destinate finisării hotelului, care a fost amînată *sine die*. Curios lucru, pare apatic, el de obicei atît de voios. Ține capul aplecat, cu antebrațele puse pe genunchi.

— Ce ai, artistule liric ? mă interesez eu, era prea multă sare în tapioca ta, azi dimineață ?

Puștiul își înalță mutrița întristată.

— E din cauza fratelui meu mai mare, spune el, a dispărut, ne temem că ar fi ars în pădure. Se ducea deseori acolo să facă cros cu bicicleta.

CAPITOLUL NOUA GUINEE (I)

La turnul de control-bufet din Gauranga se cîntă *„Trandafirii din Picardia"*, vals englezesc, cînd ne facem apariția. Din timp în timp, dominînd casetofonul, o voce stranie (și gîjîită) venită de aiurea anunță ceva aeronautic care nu-l tulbură pe responsabil, un voinic blond spălăcit, lungan, îmbrăcat în blugi decolorați, cu o cămașă de un albastru mai închis, cu un Rolex de oțel și cu o pipă Dunhill cu țeava dreaptă. Ascultă cîntarea privind cum se învîrtește un cub de gheață în paharul cu whisky, căruia îi imprimă o mișcare rotitoare identică cu cea a scumpului Gulf Stream.

— Salut, *Major !* îi aruncă Béru, ești deja pe cale să faci bine, după-n funcție de ce văd.

Major-ul își face paharul să sclipească în soare...

— *Early morning scotch*, spune el : malț pur, treizeci de ani vechime, o să vedeți.

Și-n timp ce el, eu.

— *Major*, o zburătoare mică a decolat azi dimineață, nu-i așa ?

— Exact.

— E vorba de un avion-taxi ?

— Nu, este Piper-ul lui Samuel Arhiparale, un mare comerciant de manioc din Gauranga. Se dă-n vînt după pilotaj și se prostește deasupra savanei în toate diminețile, înainte de a se duce la treburile lui.

[1] *Dedicat Papuei*

Două pahare aurii însufleţesc papilele şi degetele. Închinăm un toast mut.

— Azi dimineaţă, Dl. Arhiparale n-a decolat singur ?

— Exact, era un tip acolo, sosit cu bicicleta, care-şi zicea ziarist şi l-a întrebat dacă ar primi să-l ia cu el pentru a estima de sus întinderea incendiului.

Despachetez portretul robot.

— El ?

— Just.

— Acum cîtă vreme s-a-nălţat zburătoarea ?

Major-ul îşi consultă ceasul.

— Două cesuleţe.

— Se-ntîmplă des ca Dl. Arhiparale să facă plimbări de durata asta ?

— Nu.

— V-a contactat de la plecarea sa ?

— Nu.

— Vreţi să încercaţi să luaţi legătura cu el ?

Prietenul nostru îşi dă gata paharul, îl umple din nou, ca să nu lase să se piardă cubul de gheaţă încă bine constituit şi se duce la postul său de emisie.

Barzeşte şpilul de carenţă, apoi redresează impedantul de coordonare bivalvară cu articulaţie vizuală subţire.

— Alfa Beta cheamă Kama Sutra ! recită cu o voce făcută mai degrabă să ordone şarja celor Trei Lăncieri din Bengal.

Dar degeaba îşi chinuie glota, îşi manevrează butoanele şi alte zdrăngănele de inducţie prozaică : pauză !

— Trebuia să se întîmple într-o zi, afirmă *Major*-ul, renunţînd.

— Ce anume trebuia să se întîmple ?

— Să-şi frîngă gîtul într-un baobab, de atîta ras frunzişul ca să vadă dacă papagalii au dinţi.

— Absenţa lui vă îngrijorează ?

— Nu e cuvîntul potrivit, răspunde *Major*-ul, am alte subiecte de îngrijorare în viaţă decît sănătatea lui Samuel Arhiparale, un idiot care nu bea decît lichior de anason, acea infectă apă de gură. Dar, în fine, cred că va fi timpul să dau alarma.

— Şi asta ce va da ?

— Ni se va expedia un elicopter ca să împărţim zona în careuri şi să reperăm.

— Canadair-ul nu poate să o ia în seama sa ?

— Are alte griji.

Major-ul ne primeneşte cupele.

— Are ţinută, nu, admiră Béru în faţa armoniei gestului său vărsător, ai crede că-l joacă pe gagiul cu clonţ mare în Cinzano de Bergerac...

O tăcere de-abia tulburată de zgomotul armonios, cvasi-cristalin, al cuburilor de gheaţă ciocnindu-se de pereţii paharelor.

— Ascultaţi, *Major*, am senzaţia, apropo de acest Piper, că nu e vorba de un accident, ci de o deturnare.

Englezul are un rîs frumos ca o scară de ipsosar.

— Cui i-ar trece prin cap să deturneze coteţul ăla de găini ?

— Unui tip avînd absolută nevoie să părăsească Gauranga în cel mai scurt răstimp.

Îşi îmbină sprîncenele blonde deasupra ochilor lui de levănţică.

— Tipul din portretul robot ?

— Este un ucigaş. A adăuga că e periculos ar constitui un pleonasm. De cînd sîntem pe urmele lui, a curăţat cinci sau şase persoane, ar trebui să număr.

— În acest caz, poate că s-a întîmplat într-adevăr ceea ce spuneţi. Bun, să zicem că ar fi ameninţat pilotul, unde ar fi pus să fie condus ?

— E ceea ce urma să vă întreb, acest Piper are o autonomie suficientă pentru a ajunge la Abidjan ?

Rosbiful meditează (astfel încît începînd de imediat, sînt doi care mă editează) şi mormăie :

— *Just a moment !*

Merge să aducă un vechi registru hărtănit căruia îi frunzăreşte ultimele pagini în răspăr. Apoi începe să facă socoteli pe nişte file deja scrise. În turnul de control-bufet, fonia începe să pîrîie din cînd în cînd şi aceeaşi voce mohorîtă şi fără „r" spune chestii pe care probabil că le înţelege numai ea (în măsura în care o voce ar putea să înţeleagă). Englezul bombăne, avînd în vedere că pare o fărîmă mai puţin tare în socoteli decît în whisky.

— Ce încercaţi să stabiliţi, *Major* ? nu mă pot eu stăpîni să nu-l întreb.

— Calculez, în funcţie de diferitele plinuri de carburant efectuate de Arhiparale, cum îi era rezervorul la decolare, azi dimineaţă. Nu cred că avea pentru mai mult de o oră de autonomie. Să punem o oră şi jumătate...

— Ce i-ar permite asta, ca periplu ?

— Nu cred să aibă posibilitatea de a ateriza la Abidjan, e mult prea precis pentru rabla lui. De altfel, fără plan de zbor prealabil, ar fi o întreagă tevatură.

— Atunci unde ? Totundrak ?

— Posibil... Just a moment !

Se duce la fonia sa şi sculăreşte clipocitorul şocat de joasă extracţie corolară. Vorbeşte în termeni economi.

— O.K., mersi (pronunţă *meursi*).

— Negativ, pentru Totundrak. O să încerc totuşi Abidjanul.

Dar acest al doilea apel e la fel de infructuos ca şi primul.

— Atunci, ce, *Major* ?

— Atunci, dacă nu s-a rătăcit, a aterizat probabil pe o plajă pustie.

Îmi pocnesc degetele, ceea ce este întotdeauna indicat atunci cînd ţii să marchezi că eşti cuprins de o idee bună, pe care n-ai schimba-o pentru un pachet de Ariel, sau că tocmai ai luat o decizie istorică.

— Îmi trebuie pe loc un avion, *Major*, sau un elicopter, sau chiar un hidroavion, nu sînt exclusivist.

Bravul britănel îşi scarpină favoritul drept, acolo unde-i creşte o aluniţă enormă, stil verucă de ceremonie cu păr.

— Îmi cereţi luna de pe cer !

— Doar mijlocul prin care să ajung acolo.

— Nu putem decît să chemăm un avion-taxi de la Abidjan...

— Prea mult timp : am zis pe loc.

Îl posăceşte, pe omul ăsta, încăpăţînarea mea cîrtitoare.

— Aş încerca să-mi arunc nişte pene pe braţe şi să vă duc în spinare, dar cel mai greu ar fi cu decolarea.

— Ştiam că britanicii aveau umor, ripostez eu. Pentru Dumnezeu, adineauri mi-aţi spus că eraţi pe punctul de a da alarma, în legătură cu Arhiparale şi că ar veni un elicopter. De unde ar apare, fierul ăsta de călcat ?

— De la Totundrak. Dar aparţine Jandarmeriei şi puteţi începe să vă daţi cu capul de pereţi ca aceşti bravi jandari zburători să se pună la dispoziţia dumneavoastră.

— Cine altcineva posedă un avion la Gauranga ?

— Părintele Leitpoleit, un călugăr canadian care a fondat un spital de junglă.

— Bun, atunci trebuie contactat.

— Ghinion, face englezul care s-a familiarizat cu subtilităţile frumosului nostru dialect hexagonal, Părintele Leitpoleit se află în prezent la Roma, unde s-a dus să cerşească pentru negroteii lui scrofuloşi.

— Şi cine pilotează păsăruica în lipsa lui ?

— Nimeni.

— Ba da, declar : eu !

Rosgiful mă măsoară cu o urmă de amuzament.

— *No question*, camarade. Zburătoarea asta este în grija mea şi nimeni altcineva decît Părintele nu are dreptul să se atingă de ea.

Bérurier, care termina discret butelca pur-malţ-treizeci-de-lumînări, consideră oportun să intervină.

— O presupunere, *Major*, că te poprim în closetele tale, ai fi acoperit, nu ?

— Ar fi o diferenţă, recunoaşte excelentul om, cu privirea strălucitoare ca doi stafilococi aurii. Dar closetele închizîndu-se dinăuntru, aţi putea să-mpingeţi o mobilă în faţa uşii.

— Ai încredere, cunoaştem viaţa, îl asigură Majestatea Sa ; dacă crezi chiar că un ghiont în barbă ar părea mai veridic, îţi stau la dispoză, Voinicule ; nu-i nimic care să dea mai bine decît o frumoasă umflătură albastră, în afară de un general în tron nuntă.

— Inutil, ar fi nişte acte de violenţă care ar agrava cazul, declară englezul, dar vă mulţumesc că v-aţi gîndit.

— Întotdeauna ne gîndim la amicii aflaţi la ananghie, declară Magnanimul.

Cinci minute mai tîrziu, luăm aer.

Aer liber.

Itinerariul e simplu : este suficient să urmăreşti coasta (a fricii).

Zburătoarea Părintelui Leitpoleit, un *Dominusvo-Biscum* X 69 monomotor, este un adevărat ceas cu cuarţ, doar că face un pic mai puţin zgomot. Adopt o altitudine rezervată de aproximativ o sută patru labe virgulă cinci (căci nu uita, cititor foarte debil, că în aeronautică se socoteşte în picioare anglo-saxoane. Şi-mi închid toate parantezele, căci le deschisesem. Poftim, mai uitasem una, iat-o.)

Am trecut peste Totundrak fără să zărim nimic. Béru, care scrutează cu binoclul, îmi cere uneori să operez o tură deasupra savanei pentru a observa un elefant care trombonește, căci sînt rezervaţii în zonă. Animalul, înfricoşat de motorul zburătoarei, fuge cu lungi paşi ţepeni, cu nasul în faţă, foile de varză depărtate în chip de aripi de lebădă care se scutură. Iute, revin la coastă, uneori stîncoasă, alteori plată şi nisipoasă. Cînd ajungem pe vreun teren bine mobilat, pierd din altitudine pentru a privi mai îndeaproape. Dar nu zăresc decît marea albastră, nisipul alb, pămîntul ocru şi arbori de toropeală care, văzuţi de sus, par a fi decupaţi din tablă. Dar avioane, de nici un fel ! Nimic şi iar nimic ! Ucigaşul ne-a dus. Va trebui să ne întoarcem. Ştergem tot şi reîncepem.

Turbez. E tare tipul. Gata de orice şi înfăptuindu-l. Nu pierde timpul, decide într-o clipită... Iată-ne deja în raza Abidjanului.

Scîrbit, încep un viraj larg deasupra undelor pentru a face cale-ntoarsă. Unde s-a vîrît, fufa de avionaş ? Încerc să mă pun în locul lui Stromberg. L-a determinat pe Arhiparale să-l ia la bordul său. Odată în zbor, sub ameninţarea unei arme, l-a constrîns pe pilot să se supună deciziilor sale.

Care erau acestea, cum ar spune Contesa de Paris şi a periferiei sale ? Să-l ducă de-a-mboulea într-aiurea, sau chiar într-un loc anume ? Cum a încheiat această noapte agitată ? Vreau să spun, ce-a învîrtit după accidentul simulat ? Mi-l închipui, năvălind val-vîrtej în pădure, observîndu-l pe frăţînele servitorului, pe cale să bicicleze

între trunchiuri, strigîndu-l, mătrăşindu-l, aşezîndu-l la volan, apoi lansînd taxiul în copac şi dîndu-i foc. Apoi, a înhăţat bicicleta victimei sale... Ca să se ducă unde ? La cineva ? În orice caz, trebuia să ştie că în toate dimineţile, Samuel Arhiparale îşi începe ziua cu o mică tură deasupra copacilor, din moment ce a apărut la ţanc pentru a se îmbarca împreună cu el...

— Încotro o iei ? întreabă Bérurier care are tendinţa de a aţipi cu crenvurştii (că nu ştii nimic) încrucişaţi pe ceea ce în termeni medicali eşti nevoit să numeşti abdomenul său.

— La întîmplare, răspund eu.

— Atunci dă-i zor să ajungi, rîşniţa asta îmi dă bîzîituri în urechi.

— E tensiunea, precizez eu.

Grasul îşi strînge pleoapele delicate tivite cu şuncă slabă. Proemineză din ocheane, Alexandre-Benoît, pare-mi-se că glanda lui tiroliană, cum spune el, e puţin pe jantă. Îl cred adormit pe Grăsan şi totuşi vorbeşte, ca dintr-o altă dimensiune (cu un gabarit ca al lui, ai din ce să faci două).

— Şi dacă n-ar fi Coasta locul în care ar fi aterizat el ?

Aştept urmarea oracolului. Şi vine, din zbor.

— Pinuche spune că l-a zărit în timpul rostogolirii deasupra hăţişului ; dacă avionul survola pădurea, se-ntorcea cu coada la mare, nu ?

Plescăie din botul său universal, atît de redutabil şi sfîrtecător şi măcinător, toate cele, care mă face să mă gîndesc cînd haleşte, la vreun furnal în acţiune.

Adaugă înainte să tragă un pui de somn serios.

— După-n funcţie de ce cred, s-au fost dus către interior...

Dominusvo-Biscum-ul reverendului Părinte Leitpoileit zumzăie ca un bondar mare în azurul fără pată. Bag mîna în compartimentul pentru hărţi, dibuiesc o hîrţoagă a Coastei de Fildeş. După Gauranga, ca oraş din interior de vreo oarecare importanţă, nu văd decît Setnoah sau Daloa, mai la nord, care să posede un teren de aviaţie.

Îmi ginesc indicatorul de zeamă. Ar trebui să fim buni de croazieră.

Direcția deci Setnoah.

***

Trag un cot în sacul de mațe al Estimabilului.

— Încetează să te agiți, Grasule, faci zburătoarea să sughițe.

Mister Umflătura despicotește, cască, rîgîie, bășește, ca să creeze un curent de aer salutar într-un organism surmenat de bețivăneli și ghiftuieli și declară :

— Visam...

Izbucnește într-un frumos rîs african :

— Era plin de gagici : albe, galbene, negrese, complet goale, rezemate în coate de-a lungul unei balustrade. O groază : poate o sută. Tu ș'cu mine, plecam fiecare de la un capăt al rîndului și coțăiam suratele una cîte una, timp de trei dus-întors plecare oprită. Stil Ionică Iepurașul, pînă la atîtea cînd ne întîlneam. Și cîștiga ăla care își îndesa cel mai mult și mai mult, *very* pasionant !

Cască.

— Permiți ca să fac să culiseze geamul, omule, mă aburesc în bocancul ăsta.

Fixează captarea de aer dorită și, astfel făcînd, scoate o exclamație, căreia un nenorocit de semn de punctuație nu i-ar ajunge să-i exprime intensitatea.

— Să fiu al naibii ! Ginește-te în dreapta ta, Șmechere și încearcă să vezi ce văz eu. Acolo, aproape de palmierii ăia.

Mă ridic de pe scaun pentru a putea privi pe fereastra lui. Și sufletul mi se inundă de bucurie radioasă.

E colea, micul Piper al dlui Arhiparale. Alb și albastru, sclipind în ciuda umbrei aproximative a palmierilor-curmali. Și mă prind că-i mai degrabă acolo decît în altă parte, asta pentru două motive : solul este gol și mobil

în acest loc. Un drum important, din moment ce e asfaltat, trece la mai puțin de un kilometru de acolo.

De îndată, mult iubitul tău Santantonio își începe coborîrea.

***

Atunci cînd motorul nostru a amuțit, urechilor noastre le trebuie un timp de vindecare. Și apoi tăcerea ambiantă ne curăță nervii auditivi și creierul ni se calmează. Sar de pe scaun, punînd pe fugă un soi de reptilă cu labe care dispare într-o gaură.

Aici, căldura este insuportabilă. Înlăuntrul ținuturilor, sîntem plonjați într-un cuptor de var. Ți se taie respirația și ai impresia dezagreabilă că oxigenul se aprinde în plămîni. Béru se holbează puțin mai mult. Își deschide larg concasorul de fripturi, încearcă să găsească ceva de respirat pe șest și gîngăvește :

— Drace, ce aiureală ! Îl văd mare ca Palatul Versailles.

— Miraje, deja ! rînjesc eu. Așteaptă, o să ne obișnuim... Fără mișcări dezordonate, calmo, înaintăm ușurel, ușurel.

Astfel mergem la avionul jupînului Arhiparale.

Acesta din urmă e acolo, secerat în scaunul său de două gloanțe care constituie semnătura ucigașului. Menținut de centura lui de siguranță, e aplecat pieziș către scaunul pasagerului. Era un bărbat corpolent, cu păr grizonat încrețit mărunt. Ambele mîini desfăcute îi atîrnă de-a lungul corpului. Iau loc lîngă mort și, folosind comenzile duble, fac contactul. Rîșnița bate instantaneu, regulat și viguros.

— Ce naiba faci ? urlă Grosimea Sa, așezată pe pămîntul nisipos, ca un mare balot pe un doc.

Neglijîndu-i întrebarea, efectuez diferite verificări, după care tai contactul și părăsesc aparatul.

— A rămas încă destul carburant, căci, față de Gauranga, nu s-au dus prea departe. Mai mult, totul funcționează.

— Da' de ce te-nteresează, vrei să-l cumperi ?

— Umflătură ! Mă asigur că nu s-au așezat aici constrînși și forțați, ci deliberat. Deci în zona asta are Stromberg treabă.

Prins în flagrant delict de neghiobie, Majestatea Sa se îmbufnează, ceea ce e agreabil pentru timpanele mele.

— În prezent, nu ne mai rămîne decît să aterizăm la Setnoah, declar eu. Nu sîntem decît cam la douăzeci de kilometri distanță. Totul mă face să presupun că acolo îi e locul de destinație, altfel Stromberg ar fi pus să fie scuipat în altă parte. Frige, barosane, frige !

— Vrei chiar să spui carbonizează, horcăie Umflătura, cu cei cîțiva centimetri de oxigen pe care tocmai i-a dibuit la bursa neagră.

CAPITOLUL ZEVZECE (I)

E cald, sete și foame.

E toropeală.

E căcănărie.

Formalitățile au fost scurte cu băiatul negru care se ocupă de aerodrom. Știe zburătoarea părintelui Leitpoleit, care este de-al casei. Împinge chiar amabilitatea pînă la a pune să fim conduși în oraș, la bordul unui Pijoc hodorogit, de către un mare știrb care grețește păstrîndu-și zîmbetul.

Rulăm între două jerbe de praf alb, punînd pe fugă cîteva orătănii slăbănoage, care hălăduiesc pe șosea în căutarea chiar-mă-ntreb-a-ce ; fără să găsească, de altfel.

Case minuscule, cîrpăcite cum-o-da-Domnul, pe pragul cărora sînt chincite ființe toropite de viața toridă de aici. Vegetație zgîrcită, deci umbră rară... Nu se aud decît insectele și copiii de vîrsta fragedă. E ceasul (ora ar fi trebuit să scriu dacă aș fi fost mai puțin tîmpit, dar nu te schimbi, degeaba încerci, recazi) siestei, care, ca la noi Școala generală, este aici laică și obligatorie.

Centrul ținutului, o să-ți spun, este la fel ca cel din Gauranga, dar arșița e aici mai intensă ; știrbul ne gingivește un ultim zîmbet drept mulțumire pentru hîrtia pe care i-am votat-o în unanimitate plus votul meu, apoi pleacă într-un nor de praf (și pulbere).

Totul e inert, pustiu, atroce și încins. În fierbere, înțeleg ? Prăvăliile sînt închise și te-ai crede intrat

[1] *Dedicat zevzecilor*

într-un oraș golit de vreo molimă oarecare de mari proporții.

Grăsanul își depune pocnitoarea majusculă pe o îngrămădeală de țevi groase destinate unei viitoare canalizări, în care va curge nu știu ce, dar în orice caz nu apă.

Prietenul meu oftează.

— Vrei să am ca să-ți spun un lucru, Tonio ? Mi-e așa de într-atît de sete, c-aș rade pînă și apă chioară dac-aș putea.

Această mărturisire consimțită, pentru prima dată de cînd ne cunoaștem, îmi mișcă nervul înduioșeniei.

— O să ne ocupăm de gîtlejurile noastre, Grasule. Nu sîntem în plină Sahară, ci într-un oraș de optzeci de mii de locuitori !

Oftează.

— Mă-ntreb unde se locuiesc locuitorii : nu se vede nimeni.

— Ai vorbit prea repede, îl asigurai eu (pe viață), căci zăresc pe cineva.

Îmi privește desemnarea și, la fel ca mine, e apucat de panDali. Acel cineva anunțat, contrar a ceea ce ai fi îndreptățit să crezi, fără să plătești cel mai mic impozit pe credulitate, nu este un negru robust, ci un alb bătrîn. La cealaltă extremitate a esplanadei deșertice, în picioare la umbra unui copac echivoc, la fel de înfrunzit ca un os de scrumbie afumată, acest om cărunt pictează. De necrezut ! Șevaletul îi este instalat, materialul său de mîzgălit stocat pe o masă pliantă. Indiferent la căldura cumplită a acestui miez al zilei aproape ecuatorial pentru vîrsta sa, pictează. În alb mînjit înveșmîntat, artistul. Pantaloni de pînză, haină trasă direct pe piele și larg deschisă pe un piept garnisit cu păr alb ; acoperit cu o pălărie de pai cu boruri largi ; ochelari ovali, cu ramă de oțel, cocoțați pe vîrful nasului său-clonț ; bărbos de neras, dacă pot să spun așa (și nu tu o să mă împiedici !), se consacră lucrului său, un vîrf de limbă ivindu-se dintre perii săi.

Apariția noastră nu-l tulbură. E pierdut în adîncul tabloului său, ca în adîncul unui vis cu dulci meandre.

Privesc capodopera.

Uimirea-mi întrece orice nălucă (sau închipuire, dacă-ți plac clișeele). Căci nu pictează piața șiroind de soare, ci un peisaj al malurilor Senei, stil Chaton sau Bougival, plin de apă și de corolarul său verdeața, cu case acoperite de țiglă, flori, șlepuri, arbori pe care vîntul îi face să sclipească... Nu sînt un îndîrjit al mîzgălelii figurative, cred eu că ți-am spus-o deseori mai de vreme îndelungată, dar sînt silit să recunosc calitatea acestei pînze.

— Iertare că vă deranjez, spun eu, pictura dumneavoastră este de calitate, domnule. Sînteți francez, pariez. Căci acest peisaj, este într-un mod incontestabil.

Moșneagul (nu departe de optzeci de lumînări la viitorii ananași) se smulge din lucrul său, încet, ca un instrument dintr-o cobzăreală regulată.

Ne ia la cunoștință și ne răsplătește cu o înclinare a capului.

— Desigur, desigur, francez, răspunde el.

Din laba ținînd pensula, degajează două degete pe care ni le-ntinde pentru o mini-strîngere de mînă.

— Gauguin-Deochi, se prezintă el. Deochi este numele meu adevărat. Gauguin pseudonimul.

Arătînd șevaletul, nu pot să nu ridic mîna :

— Cum se face că suportați o temperatură de cincizeci de grade pentru a picta un peisaj ce n-are nimic de-a face cu ce e în jurul dumneavoastră ?

Face cu ochiul.

— Pentru că sînt maestrul școlii antinomice, scumpe domn. Plec de la principiul că inspirația este stimulată de o nevoie intensă de ceea ce vă lipsește. Atunci cînd locuiam la Maison--Laffitte, resimțeam o chemare atît de acută a continentului african, încît îl pictam din grădina mea de trandafiri. De cît de fermecător l-am redat, am sfîrșit prin a mă stabili aici. Și în prezent, sînt măcinat de nostalgia bătrînului și regretatului Seine-et-Oise. Aici, în mijlocul acestui cuptor, îmi revine cu cea mai mare acuitate.

— Pasionant. Dar aici, cui vă vindeți pînzele ?

Bătrînul se zbîrlește.

— Aflați că eu nu vînd, domnule ! Acumulez. La fel ca Van Gogh, n-am vîndut decît o singură pînză în viața mea, dar împrejurările au făcut să mă hotărăsc să nu mai

repet nicicînd o asemenea infamie, familia lăsîndu-mi cu ce să trăiesc şi să mor, lipsindu-mă de altele.

O mînie retrospectivă îl face să tremure. La vîrsta lui, un nimic te dă gata, oricum e bine că nu se bîţîie deloc în mod normal.

Interesat ca-ntotdeauna de fiinţele pitoreşti care scapă comunităţii muritoare, îl presez să ne destăinuie, acolo, în plină arşiţă, deşi am un ucigaş de prins, împrejurările învăluind faimoasa vînzare. Dar, ştiind că majoritatea din tine este avidă doar de acţiune şi-mi detestă digresiunile apoase, îţi separ partea interesată, în aşa fel încît să sari în sus peste pasajul respectiv, care, fie vorba între noi, este al naibii de scatalogic, o dată în plus, căci, după chipul umanităţii, opera mea este construită pe rahat, ceea ce mă scuteşte de a trebui să mă prezint la academii şi de a frecventa saloanele unde eşti călcat pe nervi şi unde caviarul nici măcar nu este caviar adevărat.

Bun, încep... Sari, amice ! Sari !

. . . . . .

Dl. Gauguin-Deochi ne explică cum că, la începuturile sale de mîzgălitor, era plin de iluzii, niţel cubist, îndrăzneţ, insolent, taman aşa cum trebuie să fii cînd demarezi în această nobilă artă a picturii. Reuşeşte să participe la o expoziţie de lupi tineri într-o galerie pariziană. Printr-un noroc, critica care făcuse praf expoziţia, făcu excepţie pentru el, semnalîndu-i calităţile de una şi alta, param-param, păsărească obişnuită, cea mai confuză cu putinţă, tot în materie picturală, vei remarca. Anumiţi autori dau în gît criticii literari ; ei, păi, bătrîne, ce-ar zice dacă ar avea de-a face cu criticii de pictură ? Criticii literari măcar scriu inteligibil, pe cînd ceilalţi se cred obligaţi să facă versuri albe pentru a vorbi despre un tablou, cioflingarii ; mereu, mereu. Încearcă să citeşti o prefaţă de catalog rezonabil, sau chiar textul unei invitaţii la un vernisaj şi-ţi vei înţelege durerea. Toate astea, le-am spus deja în altă parte, dar o s-o repet, căci există cuie în capul cărora nu trebuie să-ţi fie frică să dai.

Deci, la această expo, Gauguin-Deochi e singurul care nu iese în pagubă, cum se spune în scrierile zevzecilor. De îndată : gelozie acută a amicilor care au fost necruţător doborîţi. Unul dintre ei, cel mai acrit, se dedă unei răzbunări meschine : după ce citeşte articolul, revenind la galerie, îşi vîră degetul în fund şi depune o virgulă brună pe opera noului nostru pretenar. Amicii lui, seduşi de calitatea acestei reacţii, fac la fel şi iată că pînza expusă de Gauguin-Deochi începe să semene cu un perete de closet public.

Gauguin-Deochi îşi face apariţia. Este dărîmat. Fără grai, de prea multă indignare, cu braţele atîrnînd ca toate drăngile din Institut. În acel moment, un vizitator străin, cumpărător eminent în contul unui muzeu din Berlin, cade în extaz (era pederast) în faţa operei căcate. Începe să zbiere că e *„schön* (şi nici nu ştie), că e ultra *„wunderlich"*, *„kolossal"* şi altele, pe scurt, cumpără fără să discute preţul şi aleargă să ducă capodopera în Germania lui de tot rahatul. Ilaritate generală, garagaţă a amicilor, Gauguin-Deochi fuge, trimite paralele vînzării pentru Crăciunul gunoierilor parizieni, jură că nu-l mai prinde nimeni a doua oară şi că, de-acum încolo, va picta figurativ şi pentru sine însuşi.

Zis şi făcut.

Emoţionant, nu-i aşa ?

Hai, vino, o să ne alăturăm celorlalţi nărătăi.

. . . . . .

Grăsanul care, cum ştii, face pe prostul în draci, şterge dintr-un singur cot o livră şi jumătate de sudoare grăsoasă şi întreabă :

— Spuneţi-mi, dom'le Leonardo de Vin Fiert, nu ştiţi unde am putea să luăm o masă valabilă în acest fermecător loc de vacanţă, am mincinoasa ca o piatră ponce şi stomacul care aplaudă cu două mîini.

Gauguin-Deochi îşi şterge mîinile pe o cîrpă tencuită de vopsea.

— Vă voi duce la mine, vom găsi cu ce să vă hrănim.

Bérurier are o mică hăhăială jenată.

— Ascultați, maistre, n-aș vrea să fie maldonă ; pe mine, nu să mă hrănească mă-nteresează, ci să halesc. P'te că un restaurant bun ar fi mai degrabă în ton, nu ?

— Veniți, veniți ! i-o taie moșneagul, compatrioții înfometați sînt lucru sfînt.

Pornește, mergînd cu pași iuți sub soarele de plumb, fără să se sinchisească.

— Vă abandonați pînza și materialele ? mă mir eu.

— Sînt în siguranță, aici sînt respectat ; sînt un soi de bătrîn vrăjitor.

Cîteva sute de metri de parcurs și uimirea-mi înflorește precum corola unei parașute ale cărei corzi au funcționat bine.

Existența este plină de neprevăzut pentru cine se agită. Te dedai la estimări și realitatea îți trage bărbi (e una din barbariile sale).

Astfel, mă aștept să dau peste o șandrama infectă, gen văgăună (bagă una) de artist bătrîn maniac. Nexam frate-meu ! Gauguin-Deochi stă în cea mai frumoasă locuință din Setnoah, în mijlocul unei grădini de vis, exotică desigur, dar față de ce, prostovane ?

Locuință Ile-de-France : acoperiș de ardezie, ziduri albe cu ornamente în jurul deschizăturilor, uși-ferestre, obloane gri. Dacă grădina este exotică raportat la Franța, casa este astfel, raportat la Africa.

— Veniți, veniți ! presează Mahărul, escaladînd treptele de gresie.

Și pătrundem într-o vastă cameră unde toarce un aparat de aer condiționat. E plină de canapele, de mobile din secolul optsprezece, există chiar și un pian cu coadă, negru, cu fotografia lui Beethoven deasupra. Pereții sînt împodobiți cu pînze de maeștri. În fund, un șemineu în care arde un veritabil foc de bușteni, a cărui căldură este neutralizată de un paravan frigorific. The luxe !

Dar asta nu e totul.

O jumătate de duzină de fete staționează în acest living fastuos. Trei albe, trei negre, Albele includ : o blondă, o brunetă, o roșcată. Negrele : o ebonită, o capucino, o mulatră. Damele astea sînt încîntătoare și înveșmîntate sobru cu o centură de aur, de care e agățată o placă purtînd numele lor.

— Haremul meu, prezintă sobru pictorul, instalați-vă.

Apucă un clopoțel de argint cu mîner de prun zaharisit și-l agită, cling, cling, pînă ce sosește un enorm turc cu turban, galonat, obez, eunuc, asta poți să fii sigur, mut ca în filmele care istorisesc o poveste de dragoste din Arabia anterioară petrolului, în epoca în care emirii nu se deplasau în avion particular, ci în covoare zburătoare, pe care apoi sclavii lor mergeau să le vîndă pe terasele cafenelelor.

Gauguin-Deochi se întoarce către noi.

— Vă propun un ficat de gîscă proaspăt de la Barriere Poquelin, stropit cu Chateau d'Yquem ; urmat de o ruladă auvergnată însoțită de un Cahors servit rece. Brînză, tartă cu ananas. Dacă considerați gustarea asta insuficientă, pot să-i spun lui Ali să intercaleze un pilaf de vițel Clamart între ficatul de gîscă și ruladă ?

Bérurier, deși deshidratat excesiv, găsește mijlocul de a lăsa să șiroiască o stalactită la enunțarea ospățului.

— E prea multă fericire, monseniore, îngaimă el, da, da, de acord cu totul și de acord și pentru includerea pilafului de vițel, dacă nu vă deranjează.

Gauguin-Deochi ne zîmbește.

— Mă veți ierta, dar va trebui să mă întorc la tabloul meu. Cînd inspirația e prezentă, e ca și pentru erecție : nu trebuie s-o faci să tînjească. Oh ! apropo de erecție, bine-nțeles că după ce luați masa aveți toată latitudinea de a vă amuza cu aceste domnișoare. Veți fi liniștiți : nici una nu vorbește franceza. Am avut grijă de asta. Nici măcar engleza. Asta facilitează extazul. Cîte fete sublime nu mi-au pustiit înflăcărările cu un cuvînt inoportun ! Dar cel mai rău, oh ! da, cel mai rău, e „după". Nevoia asta de pălăvrăgeală care le apucă, Doamne ! Vor să justifice, să explice, să se asigure de tine. Fugeam, sau le goneam. Dar e dificil să zvîrli pe ușă afară o damicelă goală și mai ales, ciufulită de amor. În fine, acum totul e bine. Acestea fiind zise, îngăduiți-mi să fac pe Ruy Blas dorindu-vă poftă bună, domnilor.

Și minunatul om se grăbește către capodopera abandonată în piață.

Béru îl privește dispărînd, mișcat :

— Vrei să am ca să-ți spun, băiete ? susură el, nu mai găsești așa niște oameni în zilele noastre. Arta de a trăi, e un clenci de altă dat'. În zilele noastre de azi, nu știi nici măcar să mori.

***

Și apoi bun, n-o să-ți povestesc masa, ție, mîncător de rahat cum te știu. Nici pipăielile, drăgălășeniile și ghidușiile pe care le-am împărțit cu dărnicie acestor curtenitoare demoazele, în așteptarea halelii și nici gradul în care ne-a fost înveselit țăcănitul nebunatic, după desert, lui Béru și mie. O încîntare ! Roman, ce mai. Ne luam drept verii primari ai lui Caligula. Cu atît mai mult cu cît bucătarul merită cel puțin două stele, ca generalul de Gaulle ; și fetele sînt, pretinde Béru, de o rară pricepere în arta de a-ți extrapola senzorialul, făcîndu-ți ștromeleangul zob, japițele scumpe. Le place la nebunie să-și lase mozolită garnitura de chiulasă, ținînd cont că e specialitatea taichii Gauguin-De-ochi și că practică limbile, între ele, pentru a-și ocupa timpii morți ; dar unde obținem în fața lor un succes direct și masiv, este bagheta magică. De le-ai vedea îmbulzindu-se la portiță ca să-și încaseze pensia ! E fatal : sula nu-i domeniul pictorului, ținînd cont de cele optzeci de toamne ale sale, neicușorul. Degeaba își îngrijește sănătatea cu terebentină (trebuie întotdeauna să cercetez Dexul pentru a ști cum se scrie), nu mai țopăie din vînăta mustăcioasă, strămoșul, există o limită în toate.

Pe scurt, nu pot să mă lungesc asupra fiestei. Sînt un autor plin de ținută (mai ales cînd mergeam la liceu) și care nu se ocupă (de cucută) de descrieri cu suc de icre. Tot ce pot să-ți spun, este că ședința merita un ocol : mai ales din cauza albei roșcate care se arde-n creț mai rău ca tine și Chazot, pungășoaica, și-ți face o ședință de piuliță canelată, de ți se subțiază bigudiul cu cască. Și asta fără să vorbim despre bruneta care fusese probabil contorsionistă înainte de a se înrola în armata saltelei ; și nici despre

una dintre negricioase, care, dată naibii, muncește cu toate în același timp. Femeia orchestră (de cameră). Ce forță, mamma mia ! Poftim, numai cînd îți povestesc, ginește un plic impresia pe care mi-o face ! Dar să nu insistăm.

Întotdeauna sobru. Totul cu demnitate, Antonio ăsta. Niciodată un cuvînt mai tare decît celălalt.

Însă deci, cînd ne-am umplut stomacul și golit testiculele, îmi revine în minte că sîntem aici, nu prin voința poporului, nu mai mult decît prin forța baionetelor, ci pentru a încerca să punem mîna (în engleză : *the hand)* pe cumplitul Stromberg, omul fără mamă, fără tată, fără patrie-adorată, a cărui conștiință trebuie să semene cu un camion de salubritate accidentat.

Soarele ne mai fiind la zenit, ci puțin mai mult la stînga, deasupra bazarului, decid să-i reînfrunt rigorile. Grasul cîrtește nițel, face plinul de șampanie, ca să-și pregătească o prospețime a tubului digestiv și înghite hapul ! (cum o spune cu dragă inimă scumpul meu doctor). Cîteva pupături în jur, o ultimă pipăire de dosuri, doar din prietenie și la drum, vitează trupă !

Animația a revenit în oraș. O groază de mașini, de lume, țipete, o panaramă (a Doamnei Chatterley, numai dacă nu preferi „Crimă și panaramă", cu bibilica mea toarnă dintr-astea cum se pișă vaca) de culori unde domină albastrurile, frumoasele albastruri intense din Africa.

Talmeșul balmeșă. Aerul zumzăie ca o linie de înaltă tensiune. Totala mea satisfacere organică mă scufundă într-o stare de euforie sacerdotală încîntătoare. Mă simt taman ca Matelotul Popeye după îmbucătura-i de spinach. Vrum ! vrrrum ! Bat regulat, din plin ! Haide ! Haide ! Pîrîiala a mentalului. Energia îmi țîșnește din pori ca, după perierea viguroasă, sîngele din gingii. O să sparg tot, să știi ! Ucigașului n-o să-i meargă cu mine, să știi ! Și nu mă tem de nimeni, să știi !

— N-o lua așa de repede, gîfîie Béru, ai halit jar ! Și mai întîi, un' te duci ?

— Nu știu, dar o să ajung curînd, promit eu. Bun, trebuie să-ți pun o întrebare : cum ai face tu ca să iei din nou urma ucigașului ? Ai vizita hotelurile din locali-

tate ? Ai opri trecătorii arătînd portretul robot ? Zii să văd, mă interesează. Nu ? Eşti secat ca şi la icre ? Atunci o să-ncerc să mă descurc fără tine, amice, ca de obicei.

Mai întîi că nu trebuie să te gîndeşti la hoteluri, cînd tocmai ai debarcat dintr-o zburătoare căreia i-ai lichidat pilotul. Stromberg este din ce în ce mai încolţit (deja încolţeşte !). S-a dus deci într-un loc anume, unde era sigur că găseşte adăpost şi siguranţă. Acest loc, privilegiat pentru el, este obligatoriu un ungher special. Se cuvine în consecinţă să fie determinate locurile speciale din Setnoah.

Fără greţuri şi probleme, mă alătur taichii Gauguin-Deochi, tot în picioare şi concentrat în faţa şevaletului său, pictîndu-şi colţul de Ile-de-France cu abnegaţie, în transă sau aproape, întrerupîndu-se doar ca să contemple piaţa pestriţă, în scopul de a verifica dacă ceea ce vopseşte el corespunde perfect realităţii înconjurătoare.

Maestrul Şcolii antinomiste se extrage din transa lui ca să ne zîmbească. Noi îi mulţumim călduros (nici nu-i greu aici) pentru regeasca-i primire. Apoi complimentîndu-l din nou (nouţ) apropo de re-capodoperă, îi expun mobilul venirii noastre în acest cochet oraş.

Mă ascultă şi figura i se modifică. Se alterează (ceea ce este logic pe o asemenea căldură). Se întunecă. Slăbeşte sub ochii noştri. Suflă din greu ca o focă (Ner, pe nume). Un vînt de ură îi iese din nări cu un zgomot surd (dar îşi va pune un aparat acustic).

Cît despre privirea lui, aruncă flăcări, care nu sînt nici veşnice, nici olimpice.

— Caralii ! face el, cu o voce agonizantă peste poate. Caralii ! Am hrănit nişte caralii ! O, Doamne, de ce m-ai lăsat să rătăcesc pînă într-atît ? Au mîncat din vesela mea ! Va trebui să o fărîm mărunt, să o fac praf şi pulbere ! Au băut vinul meu venit din Franţa ! Au regulat femelele haremului meu ! Cum să repar pe aceste demoazele, asemenea mînjire ? Să le îmbăiez în alcool de nouăzeci ? Să le trec scîrbavnicele păsărici prin aruncătorul de flăcări ? Nu, nu ! Să le înlocuiesc, da. Să le azvîrli într-un ţarc şi să pun să fie duse foarte departe de aici, la marginea deşertului, să se usuce acolo ca nişte gazele moarte ! Caralii ! Şi eu le-am zîmbit, vorbit,

strîns mîna ! Mîna mea care pictează, nenorocire ! Mîna mea care pictează ! Va mai putea vreodată să apuce penelul, de acum înainte şi să-mi interpreteze geniul ? Ce e de făcut ? Va fi oare posibil să-i redau într-o zi demnitatea de mînă ? Lourdes ? S-o înmoi în apă miraculantă ? Poate ! Da, de ce nu : Lourdes ! Să facă şi milostenie, de asemenea şi săracii să o sărute. Izbăvirea mîinii mele prin recunoştinţa semenului. Şi stau aici, cele două purulenţe, să-mi contemple tabloul, făcîndu-l nul şi neavenit. Ah ! scîrnăviilor !

Începe să-ţi sfîşie pînza cu cuţitul servind la amestecul culorilor.

— Fugiţi ! Fugiţi ! ne strigă el. Fugiţi înainte să vă fac la fel, ororilor !

Începem să ne dăm înapoi, pentru a încerca cu orice risc să-l cruţăm de infarct. Injuriile lui adună populaţia. Fojgăie de amabili negri hilari, care ne privesc, stricîndu-se de rîs. Un alb mînjeşte cu grizarea lui hepatică gloatitudinea asta de abanos. Mă adresez lui : e un gras înalt, cu o caschetă de pînză albastră, barbă în curs, o privire debordînd de scotch şi o burtă clocitoare de ciroză.

— Spuneţi e, sisi bătrînul, sau ce ?

Ridică din umeri :

— Taica Gauguin ? Nu, nu în mod special, dar are crizele lui uneori, cînd nu poate să înghită o moacă. E un fost ocnaş. A tras mai mulţi ani la Cayenne *, pînă-n ziua în care avocatul lui a descoperit un element nou, care a permis revizuirea procesului, apoi reabilitarea sa...

Încuviinţez. Totul se explică. Asta şi restul. Oamenii au întotdeauna motivaţii care le justifică comportamentul.

— Există un hotel bun, prin zonă ?

— Este „Sfinxul", la capătul pieţii.

Ne fixează fără îngăduinţă, grasul, ca şi cum ar împărtăşi din instinct aversiunea bătrînului pictor faţă de persoanele noastre.

Mă încearcă tentaţia de a-l lua la întrebări pentru a afla cîte ceva despre ţinuturi şi despre faimoasele locuri

* Cayenne = capitala fostei Guyane Franceze, servind pînă în 1945 drept loc de muncă silnică (n. tr.)

„speciale", pe care le miros ; dar se arată brusc atît de ermetic, şi atît de aproape de ostilitate făţişă, încît renunţ. Trebuie să mai fie şi alte persoane în Setnoah în stare să mă lămurească, nu ?

***

Atunci, vino-ncoace să ne povestim : ne roim în pasul plugarului pînă la hotelul „Sfinx" ; ideea mea este să reţinem aici două hogeacuri, ca să ne asigurăm un sediu, apoi să plecăm la vînătoare.

Şi chiar cînd ajungem la cochetul stabiliment, un Pejoi 504, în stare bună, se opreşte în faţa hotelului. E pilotat de un alb mai mult decît alb, din moment ce este blond şi roz. Lucru de loc solit în ţara asta, omul este în costum de oraş prost croit, în tonuri universale. În plus, găgăuţă poartă o pălărie de fetru cenuşiu cu panglică neagră. Dar aici doar îmi începe surpriza (în engleză *my surprise*), căci abia se opreşte maşina şi un cuplu iese din hotel.

Un cuplu de albi.

Ea este Arabella Stone, gagica din trenul de Londra care fusese săltată de Soviete în Victoria Station. El este un rus, sau în orice caz de stirpe slavă (Domnului), nu-i nevoie să fii notar, nici măcar mare cărturar, ca să te prinzi de asta dintr-o ochire. Fizionomia lui este deja un început de paşaport. Ochii, falca, tunsoarea, totul la acest fiştecine este revelator.

Cuplul se caţără în 504, care demarează fără să mai zăbovească.

Namila murmură :

— Ai văz't ce-am văz't şi eu, Omule ?

— Aşa mi se pare, îl liniştesc eu.

Rămînem ca doi admirabili găgăuţi, uitîndu-ne la fumăraia albăstrie a eşapamentului. Maşina virează la dreapta (în raport cu strîmtoarea Bering, dar să spunem la stînga, dacă ne referim la capul Horn) şi dispare.

Ei, atunci, cît despre o uimire uimitoare... Etc, etc (Îţi adaugi propriile exclamaţii, căci ştiu că fiecare îşi are obiceiurile lui.)

— Cam ce vrea să spună asta ? mă întreabă Bérurier. Îmi scutur tărtăcuţa, ca ultima ţărancă.

— Că sîntem pe drumul cel bun, Grasule. Zona asta e în centrul unui mişmaş gros de tot.

***

„Sfinxul", spre deosebire de „Grand Hotel-Palace" din Gauranga, este un stabiliment agreabil, construit în pătrat, cu o vastă terasă în mijlocul său. Fără etaje. Stil motel. Fiecare cameră dă spre terasă, unde gîlgîie un bazin şi unde cresc într-o veselie plante care la Paris valorează un preţ nebun la Lachaume, în timp ce aici le ai pe-a moaca, dar bine-nţelegător, trebuie plătit drumul.

Hotelul e ţinut, susţinut, întreţinut, de o damă grasă care seamănă cu fosta regină Iuliana a Ţărilor de (zboară) Jos, cea care a pasat ţoacla de ceremonie fetiţei sale mari. Durdulie, îmbietoare, ochiul iertător, surîsul de carte poştală, este întovărăşită de un fidel paharnic, în acest caz un omuleţ gen haplea cu nas poros, care nu toarnă în pahare, ci le bea.

Această încîntătoare persoană ne primeşte cu o infinită curtoazie. Îi îndrugăm un basm de toată frumuseţea pentru a explica lipsa noastră de bagaje, cum că am fost siliţi să aterizăm aici, atunci cînd ne duceam la Cakaokald, bicoz o avarie intervenită la avionul nostru, răspunzătoare de a-i fi provocat o durită intercostală dublă şi că ne va trebe (cum spune Bérurier) să aşteptăm piesa de schimb comandată la marele bazar din Abidijan ; toate bune.

Ea înghite povestea, ne decernează hogeacurile 7 şi 8, ne escortează pînă acolo, ridicînd în slăvi pe drum farmecele hotelului său. Eu, tu mă ştii ? o branşez scurt pe clienţii momentului. Nu, n-are mare dever : cîţiva exportatori veniţi din capitală şi apoi doi ruşi şi o franţuzoaică veniţi de dimineaţă : diplomaţi la post care-şi iau puţin avînt. Cuplul ocupă camera 9 care are două paturi şi

prietenul lor, camera 10. Pentru a verifica totul, mă informez dacă ea n-ar fi găzduit din întîmplare, dacă tot se ocupa de așa ceva, pe bravul ucigaș, făcîndu-i o descriere impec' a omului, căci portretul robot ne dă prea tare de gol și e preferabil să ne abținem. Dar nu, n-a văzut pe nimeni, spune ea.

Cele două hogeacuri sînt alăturate, dar nu comunicante. Sobre și cu gust. Nu mari, funcționale, curățele. Unul în tonuri pai, celălalt în albastru beleală.

O complimentez pe balabustă. Ea se face roz.

— Aduceți-ne deci o sticlă de șampanie, să ciocnim, propun eu.

Ea se fîțîie, ochiul imediat aprins, cu o revărsare de Zuyderzee. Pe damele de vîrstă mijlocie, crede-mă, o ocheadă de catifea le înmoaie.

Iat-o că apare, după ce și-a trecut într-o viteză un pieptăne prin păr și și-a dat pe buze cu puțin roșu vomă. Pieptu-i batav se înalță precum țeava dublă a unei mitraliere antiaeriene.

Îi ofer unicul scaun, mulțumindu-mă cu patul. La insistențele mele, Grăsanul merge să percheziționeze la 10 și la 9, în timp ce eu o să coțăi puțin patroana.

Ar fi mai bine dacă rolurile ar fi inversate, dar eu sînt cel care are lipici excitator și deci alegerea o face cucoana.

Adăpînd-o în același timp cu o șampanie servită la aceeași temperatură cu apa din cada ta de baie, o vrăjesc cu ochiul și cu inflexiunea. Și de cîtă vreme locuiește ea în Coasta de Ivoriu ? Douăzeci de ani deja ! În urma cărui fapt ? Era într-un bordel francez din Abidjan ! Sugea armata colonială ! Scumpa vitează ! Apoi, ciorapul de mătase umplîndu-i ciorapul de lînă, a venit aici cu Jêrome pentru a instala un hotel ? Ce idee minunată ! Jêrome este un tembel ? Da, asta se presimte. Nu mai regulează ? Nu-i greu de admis. Alcoolic ? Bine-nțeles : Africa, pentru europeni, nu-i așa ?... Ea s-a atașat de țara asta fascinantă ? Cît de bine o înțeleg !

Îmi plasez cîrligul secret.

Are ea cunoștințe în Setnoah ? Nu multe. Un pastor olandez și nevasta lui, cîțiva funcționari francezi, un birtaș italian, un dughenist chinez, doi exportatori armeni,

un bancher evreu... Dar oamenii n-o interesează. Ea, e cu atmosfera.

Aici, viața e fermecătoare pînă la urmă. Marta se duce uneori să vîneze maimuțe în pădure. Sau să culeagă nuci de cocos în grădina ei de la țară.

Își fîțîie fundul mare înmatriculat NL, cumătra. Voioasă din plin de interesul pe care i-l arăt. Atîta timp cît îmi devine emoționantă, neerlandezoaica mea, nu mai cred în coit tîmp, băieți. Fiecare are dreptul la fior, în orice loc, la orice vîrstă.

Now, asta nu-i totul ; trebuie mers înainte. Și de atîta mers mereu, sfîrșești prin a trece dincolo, o simt. Te găsești la cealaltă extremitate, acolo unde nici un parapet nu-ți mai poate stopa elanul spre prăpastie. Da, da, simt bine. Văd bine. Știu bine. Prins tot, înțeles tot, admis tot. Cînd te gîndești, n-aveai decît să nu, ce mai ! Dar a fost ! Ce naiba ! Și cînd ai fost total conștient, amice, ajungi să te întrebi dacă merită într-adevăr să termini. Totul este terminat cînd începe. Nimic nu există decît un moment de iluză. Și Pămîntul este pe cale s-o sfîrșească, știi bine. Deci, pentru ceea ce ține de nemurire mai vorbim noi. Această lene pe de-a moaca, ca să spunem așa, de-a învăța să taci mai bine ; iată, acum mi-o închid ermetic. Îți istorisesc o poveste. Ce să faci altceva ?

Îți pretindeam deci că trebuie mers înainte, mai ales cînd tragi din greu în acțiunea polițistă a fundului meu. Dacă lași să scadă avîntul, îți aruncă polițista în mutră, cititorii, te trimit să-ți înveți dura meserie de încurcălume care descurcă.

Atunci, ca să spun că o condiționez cu totul, îi subscriu o mînă discretă în partea de sud. Gușterul bizar : ghicește numele animăluțului care urcă și urcă.

Batavează din fofoloancă, coana Marta. Revine la străvechile ei emoții ieftine de dinaintea colonialei, cînd un superb pește de Pigalle o babardea semeț.

În fond, ce e, ca loc, Setnoah ? Există oameni speciali aici, în afară de băștinași și de cei care vin să-și cîștige bivolul ? Un bătrîn pictor putred de bogat, fost ocnaș reabilitat, ușor cam dus cu pluta ? Și, în afară de ciumetele ăsta ? *Nobody* ? Nu există vreo casă colnială izolată ? Vreun palat rezidențial ? Nu ? Să-i luăm pe

clienții ei, atunci : rușii, de exemplu, cum au apărut ? Cu avionul ? S-au dus să închirieze o mașină ca să viziteze regiunea ? Ce e de văzut, în fond ? Aici, e un capăt de deșert, dar pădurea este aproape. Se poate vîna în ea ? Da, dar trebuie luat un permis ; ea eliberează din astea, mistress Van d'Exputoare. Nu, nu, rușii nu i-au cerut așa ceva.

În definitiv, n-am aflat nimic cert. Patroana crede că am să-i fac bucuria vieții și suflă scurt. Sudoare prealabilă îi șiroiește pe laturile nasului și privirea i se tulbură. Sincer vorbind, nu mi le simt în stare s-o onorez (nu : n-am să adaug de Balzac, nu conta pe asta !). Spune și tu, tocmai am efectuat o prestație mișto cu gagicile taichii Gauguin-Deochi. Cu o balabustă ca Marta, e posibil doar în zilele de post, după un Ramazan sever ; sau cînd ai dat pe gît ceva care te îmboldește la euforii.

Din fericire, sînt scos dintr-o situață stînjenitoare de către Bérurier, care intră fără să se anunțe, cu mecla radioasă, gura ca un caltaboș pe cale să fiarbă ușurel pe marginea aragazului.

— Dezolat că vă deranjez, amorezilor, dar trebuie că am să-ți vorbesc. Omule.

Vraja băbătiei se rupe : clac ! Îmi retrag mîna din teritoriile ei în pîrloagă, o ajut să se pună pe picioare. Ea pleacă, clătinîndu-se. Cu o ocheadă îi promit viitorul. În acest timp de mondenitate, Béru dă pe gît sticloanța de rubiniu.

— Ai dibuit ceva valabil ? îl interoghez eu, cînd rămînem solo.

— Destule și tu ? ripostează el ; voios nevoie mare ca un canar căruia i-a fost deschisă colivia.

Rîgîitul complementar pe care mi-l eliberează după toate regulile, ar da de crezut că atacă leii.

Alungă vaporii rezultați cu o mînă agitată grațios.

— Ciudat utilați, frățiorii.

— Adică ?

— O trusă de fotograf a naibii de îngrijită. Îți debutez cu caseta de metal care folsește la trambalarea ei. Are fund dublu, adică trebe ca să-i scoți garnitura d'catifea roșie, care i se scrîntește, ca să găsești, pe dedesubt, un drăguț post de emistrie. O pișpireală admirabilă, Omule.

Adevărata veritab' bijuterie. La-ntîmplare, am șparlit piesa principală, care e finisorul de frecvență, pe care am onoarea de a ți-l prezenta alăturat.

Își extrage din buzunar o piesuță cromată, cilindrică.

— Dac-ar vrea acu' să emitră, salut.

— Bravo ! Apoi ?

— Ahpoi, puștiule, am descoperit că trepiedul telescopat care servește la făcut poza este în realitate o armă, cînd e îmbinată diferit. Chestiune de îmbucare. Soclu' conține gloanțe groase ca sîmburii de curmale, din care iote unul pentru informarea ta personală, utilă pentru orice vîntualitate.

Culeg soiul de proiectil și-l las să mi se rostogolească în căușul mîinii.

— Tre' să fie un glonț tare parti-curar, hmmm ?

— Efectiv. Doar vîrful este din oțel băgăcios, pentru a permite penetrația, restul probabil conține o substanță nocivă, chiar explozivă, ce știu eu.

— Oricum, mai au mult pînă să le folsească, rînjește nevinovat monstrul abisurilor. Maginează-ți că am înfundat discret în țeavă bareta de reglaj a bretelelor mele, care tocmai cedase.

Îi dau Namilei o dezmierdare pentru cîine fără purici.

— Iată o treabă bună, prietene.

— Ce plan pui la cale, Mare Șef ? întrebă Radiosul care dă din coadă de plăcere.

— Așteptăm și vedem, răspund eu. O să încerc să închiriez o mașină de undeva, în timp ce tu o să dai o gaură discretă în peretele camerei tale, nu între hogeacul tău și-al meu, ci între al tău și cel ocupat de cuplu. Ar fi interesant de ascultat ce-și spun.

— Și dacă vorbesc rusește ?

— Atunci o să învăț rusește.

CAPITOLUL UNȘPERȚAR (I)

Se-ntorc foarte repede, cei trei. Puţin după ce Grasul mi-a dat socoteală de misiunea lui. Chiar cînd dădeam să ies să caut o maşină, iată-i că apar, tăcuţi, bocănind din paşi pe dalele terasei. Îmi reprim mişcarea şi mă vîr la loc în cameră.

Ei se prezintă la 9. Îi fac atunci semn amicului meu să ne ducem la 8. Cu clăpăugele lipite de peretele despărţitor, căutăm să urechim ce se spune, dar percepem canci. Nişte zgomote, da. Şi nişte muzică, căci există un radio în fiecare cameră. I-au dat drumul cînd au venit.

Rămînem un sfert bun de ceas aşa, încercînd să percepem altceva, dar e în zadar. Mamutul moţăie, ca de fiecare dată cînd stă nemişcat. Să înceteze mişcarea şi devine de plumb, Alexandre-Benoît.

Îl privesc clătinîndu-se şi iată că o uşă se trînteşte, smulgîndu-l din comă. Alerg să întredeschid poarta lui (cum spunea sărmanul Mariano). Mă benoclez la cei doi Popovi care pleacă. Femeia a rămas. Trambalează materialul la care a făcut aluzie Béru. Vînt bun, prieteni !

Nu ezit prea mult asupra conduitei de urmat. Cînd s-a îndepărtat sforăitul de motor, mă prezint la 10, îmi îndrept minunatul arătător drept, care ştie să apese admirabil pe trăgacele armelor şi clitorisuri şi cioc ciocănesc la uşă cu toate că e prevăzută cu inscripţia *„Do not distrub“*.

Nu răspunde *nobody*.

[1] *Dedicat micuţelor speranţe pe care le-am cunoscut.*

Insist mai tare.

Tot nimic.

Rîndul tău, Sesam !

Cric crac, cricul mă crănțăne. Eu open.

Arabella Stone este lungită pe pat, complet îmbrăcată, cu brațele întinse de-a lungul corpului, capul menținut aproape în unghi drept de două perne suprapuse. Respiră bizar, producînd un zgomot de horcăială. O găsesc nefiresc de palidă. Buzele ei sînt de un alb care te bagă-n sperieți. Îi ridic o pleoapă, ochiul îi rămîne inexpresiv, dilatat. Suflecîndu-i mînecile bluzei, sfîrșesc prin a descoperi urma unei înțepături într-o venă din antebraț.

Îmi pare că cei doi frați Karamazov ai mei i-au administrat un bîzdîc cu dichis ca s-o neutralizeze.

Cunoști spiritul de decizie al Excelenței Sale Santantonio cînd începe să mănînce jar ? În mai puțin timp decît îi trebuie unui simulant pentru a nu face nimic, urzesc un plan de acțiune.

Dar trebuie să-mi mișc fundul, căci ignor dacă cei doi gavroche sovietici au plecat pentru zece minute sau pentru zece ani.

***

Ali rămîne babă (imposoibil s-o las să treacă pe asta), descoperindu-mă în prag *of the* poartă, venerabilul său stăpîn avertizîndu-l că ne interzice accesul în locuință.

Îl revendic pe maestrul Școlii antinomiste, dar eunucul își belește ochii (asta-i tot ce-și poate permite) cu un aer redutabil și apoi își aplică lata-i mînă înmănușată pe pieptul meu, pentru a exercita faimoasa împingere de jos în sus care sîcîie atît de mult corpurile scufundate într-un lichid deplasat.

Genul ăsta de maniere mă enervează la culme (de deal). Și din acest motiv Ali încasează un dupac de magnitudinea opt care mi-ți-l dă cu cracii în sus după toate regulile ; foarte frumos exemplu de adormire spontană, cu ochi dați

peste cap, gura deschisă și o nostimă pată albăstrie în bărbie, care evocă în linii mari harta Elveției.

Trec peste ciocîrlan. Cu atît mai mult cu cît Gauguin-Deochi își face apariția, cu torsul gol, în short bleu palid. Are pieptul îmblănit de peri albi, așa cum scria nu cu multă vreme în urmă dl. Robbe-Grillet în buletinul parohial al arondismentului său. La el, uimirea o ia înaintea furiei.

Atunci, mandea, ambreiez sec, trecînd direct într-a doua, apoi accelerînd ca să sar peste a treia.

— Aici Franța ! mugesc eu. Un francez îi vorbește unui francez. Interesul superiormente superior al scumpei mame Patrii trebuie să reducă la tăcere părtinirile și alte prejudecăți ! Un funcționar al Națiunii se pune sub oblăduirea celui mai eminent dintre artiștii ei. Ce geniu al penelului l-ar respinge ? Chestiunea ar echivala atunci cu un refuz de asistență Franței în pericol. Nu-ndrăznesc s-o cred ! Sînt două secole de istorie care, prin arătătorul meu, vin să sune la ușa dumneavoastră, domnule. Uitați-mi funcția care vă face silă, pentru a realiza că în fapt, sînt Vercingetorix, Charlemagne, Henric al Patrulea, Richelieu, Ludovic Paisprezece, Danton, Napoleon Primar, Gambetta și de Gaulle, cei care stau acum în fața dumneavoastră, cu alarma la bretea, arma la ochi și aproape la stînga și inima fierbinte. Aici dl. Două-mii-de-ani ! Aici Franța ! Și este unul dintre cele mai pure giuvaiere ale artei franceze, cel căruia mă adresez.

Gauguin-Deochi e derutat, orice fel de furie refulată. Se înfoaie din brezaie și pietroaie, bătrîna ghionoaie. Tricolorul i se suie-n frunte. Ai zice că-i Bătrînul, cînd cel care sună este PREȘEDINTELE în persoană.

Privirea i se voalează ca atunci cînd se filmează o actriță decrepită printr-un tifon pentru a-i repara din al anilor ireparabil ultraj la pudoare.

Un ecou al vorbelor mele ricoșează pe gura lui în formă de anus de măgar constipat.

— Pentru Franța, pentru Franța, Franța...

Și devine foarte ca lumea, maestrul Școlii antinomiste. Corectîndu-și poziția, degetul mic pe verjeturile picioarelor

sale, bărbia perpendiculară pe Colomb-Bechar (astăzi doar *Bechar* deoarece nu mai exista columbe în Algeria), privire în transă, strigă după o tăcere :

— Sînt gata !

Cîştigat.

Îl salut milităreşte.

— Mulţumesc, pictore ! Franţa vă adresează recunoştinţa ei.

Marile momente de extremă tensiune sînt întotdeauna urmate de o destindere prea fericită, cum e de pîrţuri iahnia cea mai bine înmuiată.

— Aşezaţi-vă, caraliule ! îmi comandă Gauguin-Deochi.

Aşez delicat un fund deja despicat într-un fotoliu broască ce caută să se facă la fel de mare ca oul.

— Motivul cererii dumneavoastră ?

— O fată de găzduit pentru cîtva timp ; tocmai am smuls-o din ghearele a doi agenţi ruşi.

Se-ncruntă.

— Dar cum, sînteţi de la contraspionaj ?

— Mi se-ntîmplă. Sînt comisar special, foarte special. Maestre.

Se linişteşte cu totul.

— Ah ! bun, de ce nu spuneţi aşa. Contraspionaj, dar e bună asta, e foarte bună ! În întregime la dispoziţia dumneavoastră, dragul meu. Cînd mi-o veţi aduce pe nefericită ?

— Aşteaptă în faţa porţii într-un Land Rover împrumutat de la directoarea „Sfinxului".

— Scumpa de Marta ! O amică excelentă. Jartea bună, deşi olandeză ; în general oamenii ăştia sînt roz şi asexuaţi, ca dovadă tîrfele din Amsterdam care fac gloria oraşului, sînt recrutate în Franţa şi în Germania. Vi s-a întîmplat să preacurviţi cu o olandeză, bunul meu prieten ?

— Uneori.

— Şi preferaţi brînza lor, nu ? Deşi... Ei bine, o să vă comunic una delicioasă : maica Marta este excepţia care confirmă regula. Aşa consumată cum este, e o mîndră meseriaşă, vajnică la treabă. Dacă se prezintă ocazia, cereţi-i

să vă practice dominoul batav, unic ! Cereţi-i din partea mea, n-o să vă refuze.

— Mulţumesc pentru pont. Maestre. Astfel deci, consimţiţi să adăpostiţi această persoană ?

— N-o faceţi să aştepte.

— Trebuie să vă previn că a fost doftoricită de răpitorii săi şi că starea ei necesită o vigilenţă susţinută.

— Ticăloşii ! O să ne ocupăm de ea. Repede.

***

Patru minute mai tîrziu, Arabella Stone este instalată într-o cochetă cameră cu aer condiţionat. E în continuare doborîtă de un somn ca asfaltul.

— Straşnică bucăţică, admiră Bérurier, după ce am dezbrăcat-o şi învelit-o. Dacă ar cîntări cu cincizeci de kilograme mai mult şi dacă ar fi avut cîţiva negi pe meclă, mi-ar amtinti de Bertha mea la începuturile noastre. Doar că Bertha e brunetă şi că are fruntea îngustă şi nasul lat.

— Du-te să dai înapoi maşina, Grasule.

— Şi ahpoi ?

— Aşteaptă întoarcerea Popovilor în hogeacul tău, observă-le comportamentul.

— Şi ahpoi ?

— Apoi o să acţionezi în funcţie de situaţă.

— Şi tu ?

— Aştept trezirea puştancei ; am nişte chestii pe care o s-o fac să le spună.

— N-ai ales partea cea mai rea ! mîrîie înflăcăratul. „Pres'pun că ruskii o să facă gît cînd o să-şi dea seama că surata nu mai e acolo ?"

— O să vedem.

Colonelul Bérurier plesneşte armăsarul şi se retrage, descheindu-şi prohabul pentru o scărpinare intensă a blănii intime. Îl aud bombănind cum că n-ar fi suprins dacă zona ar fi infestată de păduchi laţi.

* * *

Viața la castel.

Cel al Fricoasei din Pădurea Adormită.

Respirația Arabellei este imperceptibilă. Dar regulată, totuși. Mă instalez pe un fotoliu, îmi cuibăresc bulanele și-mi încrucișez mîinile pe abdomen. După scurt timp, Ali își face apariția, încărcat cu un platou garnisit din abundență, unde figurează scotch, suc de portocale, un recipient termic pentru gheață și gustări. Încurajator lucru, sclavul nu pare să-mi poarte pică pentru croșeul meu la falcă. A redevenit servitorul mut și zelos de dinaintea ieșirii violente. Se retrage în tăcere. De altfel, totul aici este tăcut. Nu te-ai crede în inima frumoasei Africi, ci într-o casă liniștită din Ile-de-France. Beau un pahar de apă la gheață și mă las deviat pe unda mătăsoasă a oboselii mele.

Grea zi, intensă, încîlcită. Încerc să o recapitulez, dar renunț, căci mă ia somnul, suav. Un abandon somptuos. Realitatea mă lasă ușurel rece.

Somnolența este o stare providențială care-ți permite să gîndești în punctulețe, dar cu o mare detașare și o perfectă luciditate. Cugeți făcînd abstracție de persoana ta : un vis ! Pierdut în dulceața acestei abureli, contemplez lucrurile de sus, cu seninătate... reluînd totul de la început și parcurgînd ansamblul cu pași uriași de gîndire, dac-ai vrea să-mi îngădui o imagine atît de tîmpă.

Stromberg omorînd trei persoane pentru a recupera o mică chestie care nu prezintă interes decît pentru el, pretinde el.

O șterge la London cu trenul, pentru a lua de acolo avionul. La gară, rușii îl așteaptă, îl rănesc. Le scapă. Cîteva ceasuri mai tîrziu Arabella Stone debarcă la rîndu-i în gară, interesîndu-se dacă Stromberg a luat într-adevăr trenul. Sînt înțeleși ? Probabil, din moment ce ea are de-a face la rîndul său cu Popovii, proaspăt sosită la Victoria Station...

A doua perioadă : Coasta de Fildeș. Ucigașul, deși simțindu-se fugărit, nu ezită să ia măsuri extreme pentru a se ușchi la Gauranga pe lîngă un fals Bokassa. Intervenția

mea bulibășește totul și el o întinde, încercînd să lase să se creadă că s-ar fi prăjit în tărăboanța lui. Deturnează o zburătoare de turism pentru a face să fie dus la Setnoah. Fidel principiului său de suprimare a martorilor, îl curăță pe pilot. Ajuns la Setnoah dispare. În timp ce-l caut, o văd răsărind pe Arabella, escortată de doi agenți sovietici. Ce vin să mișculeze încoace ? Și de ce aranjează să fie însoțiți de prizoniera lor, în ciuda riscurilor pe care le implică asta ? Au deci chiar așa o nevoie de ea ?

Bombardamentul ăsta de întrebări sfîrșește prin a mă doborî. De data asta, încep să soilesc serios, păstrîndu-mi totuși în același timp, o poziție de semi-veghe care-mi lasă subconul în alertă pentru cazul în care s-ar trezi demoazela. Știu că măruntul zgomot produs de pleoapele ei ridicate îmi va face efectul unei lovituri de tun.

***

Ce anume mă smulge, o să rîzi, este scîrțîitul unei tălpi de pantof.

Înainte de a ieși într-adevăr la suprafață, îmi fredonez : „Galoșii mei iau apă !"

Și pe asta îmi îndepărtez perdelele duble. La prima viziune, cred sincer că visez, conform stereotipului tot atît de ban pe cît de anal, respectiv banal. Într-o viteză, îmi spun : „O să treacă. Sînt treaz, deci o să treacă".

Dar nu trece.

În fața mea ,trei persoane : doi negri malaci și un alb care ajunge să-mi devină familiar, din moment ce e vorba de Jan Stromberg, ucigașul de elită.

Măiculiță, ce moacă scîrboasă ! O mutră atît de-mpuțită, echivalează cu sinceritatea. Mă ațintește cu cei trei ochi negri ai lui : privirea-i și orificiul pușcociului său. Chestie stranie și deranjantă, felinarele îi sînt cenușii ca oțelul, dar privirea pe care o distilează e mai neagră ca tușul cu care sînt făcute stampele japoneze.

Deja, la Gauranga, mi-au dat fiori pe şira spinării, sub braţe, în jeriferia rectală şi între degetele de la picioare, ocheanele astea urîte, atunci cînd omul mă aţintea în postul de pază, cu intenţia de a mă pune la modul trecut.

Se apropie de pat, păstrîndu-şi arma îndreptată spre persoana mea de neînlocuit. Chiar cînd o priveşte pe Arabella şi îl palpează capul, continuă să mă ţintească.

Asigurîndu-se că fata trăieşte încă, face un semn negrilor. Cei doi malaci se duc la pat, degajează cearceaful de deasupra şi-l apucă pe cel de dedesubt de cele patru colţuri, pentru a confecţiona un soi de hamac în care îmi evacuează locatara.

„San-Antonio, îmi spun, aici ţi se întrerupe strălucita-ţi carieră".

Cum ar putea fi altfel ?

Sînt tolănit într-un fotoliu, fără armă, toropit, buimăcit, depăşit. Şi celălalt, implacabilul, e în picioare, la doi metri de mine, cu arma fixată asupra pieptului meu. Ştiu deja că atunci cînd va apăsa de două ori pe trăgaciul armei, gloanţele îmi vor face ţăndări inima. Căci pentru omul ăsta marginal, inima e numai asta : o ţintă ! O simplă ţintă pe care o atinge din orice lovitură.

— Spuneţi-mi, Stromberg, murmur eu, v-ar deranja ca, înainte de a mă ciurui, să-mi explicaţi la ce serveşte obiectul misterios pe care v-aţi dus să-l recuperaţi de la saltimbancii feselor ? Dacă-mi spuneţi, o să vă zic în schimb cum de i-am mirosit existenţa.

Dar tot atît de bine te poţi adresa unei borne kilometrice, unui ţăran galez, unui suspensor, pozei color a lui Ludovic X Arţăgosul, unui bulgăre de seu, ba chiar unei funcţionare petete : Stromberg nu reacţionează. Nici un cuvînt, nici un rictus, nici un freamăt. Singurul lucru care mişcă-n el este arătătorul mîinii drepte. De-abia : cu aproximativ trei sau patru milimetri. De data asta, sînt aproape sigur, nu trage decît o dată. Şi bubuitura este surdă. Mă cufund, în mai puţin timp decît îmi trebuie ca să ţi-o scriu, într-o totală inconştienţă, după ce depăşesc un tunel negru şi glacial.

***

Se borăşte în paradis ?

Nu te ataca. Este o simplă întrebare pe care o pun cui poate să răspundă la ea, aşa, în trecere.

Crezi că dacă i-aş scrie lui Ioan Paul al II-lea ca să-l întreb, m-ar informa ?

Cel mai simplu, în fond, ar fi să cumpăr o masă de spiritism, ca să-i întreb pe amicii de Dincolo.

Dincolo de ce, apropo ? Expresia m-a perplexat întotdeauna. Ei spun „lumea cealaltă". Nu există altă lume ; nu există decît una, cu Pămîntul, astrele, viaţa, moartea, cunoscutul, necunoscutul. Asta este : lumea ! Lumea înseamnă TOTUL. Înseamnă tu, eu, Dumnezeu, un cocoş sălbatic, o sardină în ulei, o tufă de urzici, planeta Marte, a cincea galaxie la stînga cînd ieşi din gară.

Dar bun, asta nu-mi răspunde la întrebare : se borăşte în paradis ?

Probabil că nu, ce zici ?

În acest caz, asta ar indica că nu sînt mort, deoarece iată-mă venindu-mi în fire pe podea, răzuindu-mi stomacul, măţăraia, toate cele, rîcîind fundul sertarelor, frecîndu-mi măruntaiele cu şmirghel. De cum se calmează un spasm, altul se naşte, se dezvoltă şi iată că strig. Sisoie, Petru, Paraschiva, toată familia Cutare, cum îşi cheamă un pui de leu bătrîna, vrum, vruff ; bleah, rebleah şi ultima partidă.

„Nezeule, ce curăţenie de primăvară" ! Iată-mă gol ca un fluier care şi-a pierdut bila. Reuşesc să mă ridic. Un miros greţos pluteşte-n aer. Trăzneşte a ou împuţit şi încă mai rău.

„Un gaz, îmi spun eu. Stromberg a tras cu un gaz anesteziant de cea mai bună calitate, care te face să-ţi pierzi cunoştinţa în două secunde. De ce nu m-a curăţat ? Doar a încercat s-o facă la Gauranga ! Ţine cont că nu i-o iau în nume de rău că s-a răzgîndit".

Mă tîrăsc, pliat în două, în patru, în douăsprezece, pînă-n coridor. Ali este și el pe cale să-și verse mațele.

La fel ca pictorul și șeptelul său, în salon. Toată lumea dă pe-afară. Rrraum ! Pleosc ! Cu intonațiile proprii, maniera sa. Stilul este omul !

Propun în jur niște apă gazoasă, dar ei o țin prea mult în vărsături arzătoare, unii și alții, ca să-și permită să înghită indiferent ce.

Personal, încerc o dușcă de scotch din sticlă. Ea pleacă scurt înapoi în croazieră, Ffffleoșc !

În plus, o durere de căpățînă îmi sporește răul. Ne trebuie timp ca să recuperăm, nițel. Una dintre balaoacheșe, mai tenace, își recapătă prima viteza de croazieră. Îmi explică prin gesturi și mimici că au intrat trei gorobeți ; un alb, doi negri, știu, știu. Un foc de revolver în direcția grupului și : un an fericit, bunico ! Toată lumea coboară !

Sînt turbat, vag admirativ.

Cum naiba a știut diabolicul de Stroberg că pusesem mîna pe Arabella Stone ? Și că o adusesem aici ? În definitiv, smulgîndu-o rușilor, i-am scos castanele din foc.

Gauguin-Deochi se reface cu greutate. La vîrsta lui, tîrăști inevitabil mizerii respiratorii, gen astm. Sfătuiesc, tot prin gesturi și mimici, domnișoarele, să cheme un doctor și mă reped în seara ce se lasă, în direcția hotelului „Sfinx", sperînd să dezleg acolo o parte a vălului, cum am citit recent într-o foarte frumoasă carte din Colecția *„Mă ud după cum bate vîntul"*. Efectiv împrejurările mă induc (în eroare mai întîi, dar și) să-mi schimb mîna politică. De ce, din moment ce iată-mă tras în piept clasa întîi, să nu fac o alianță cu rușii ? Jucăm cu cărțile pe față, ei și cu mine. Ei îmi spun ce-nvîrt, eu fac la fel și fie ca cel mai bun (care e San-Antonio, bineînțeles) să cîștige.

Bine gîndit pentru un cerebel, nu ?

Piața e foșgăitoare de negustori în aer liber ce se luminează cu lămpi de acetilenă care put din răsputeri. Mulțimea se fredonează de la unul la altul, oprindu-se să

privească, să pipăie, să tocmească. Se vînd de toate : porcării din imitație de fildeș *made în Paris*, țesături africane *made in Hong Kong*, nuci de cocos, șopîrle împăiate, bijuterii de aramă cizelată, mirodenii parfumate, toate cele... Îmblînzitori de șerpi le cîntă cobrelor *Pompoleza Ivoriană*. Muzicanți îți răzuiesc timpanele cu micile lor fluierașe. E frumos ca La Belle Epoque, colorat în pofida asfințitului. Pitoresc de-ți reborăști pe cipici și admirabil de candoare.

Viața care trece, care colcăie, care dospește ca aluatul de pîine neagră. Mă încurajează nițel. Mă simt dintr-o dată într-o stare de fraternizare. Mai puțin singur, mai puțin expus, mai puțin dezamăgit.

Și traversez splendoarea asta frînîndu-mi mersul prea grăbit, pentru că n-ai dreptul să nu savurezi minutele de încîntare. Pentru că, în definitiv, atunci cînd continui să-ți pui un picior în fața celuilalt, cu pași mai mari sau mai mici, sfîrșești prin a ajunge, inevitabil, acolo unde mergi.

Și iată-mă la hotelul scumpei Marta. Șturlubaticul ei gagiu e țăndări precum carterul unei mașini rămasă fără ulei. Prăbușit în camera marcată „Birou", în fața unei butelci goale, bolmojește ceva privindu-și mîinile de foarte îndeaproape, ca să se asigure că sînt într-adevăr ale lui.

Mă duc glonț la hogeacul Grasului. Aici se desfășoară un tapaj pre-nocturn. Care a atras mai mulți clienți îngrijorați.

Acești domni și doamne ascultă, în semicerc în fața ușii. Se fixează reciproc, ceea ce nu-i grav, avînd în vedere că își tîrăsc niște moace răvășite de sîcîieli biliare. Se aude un zgomot de batoză veche. Și apoi puternice răgete în olandeză, un dialect pe care ți-l fac cadou, fîr-ar să fie ! Din fericire nu sînt mai mult de cincisprezece milioane care să vorbească tîmpenia asta. Că ajungi să te întrebi de unde au pescuit așa niște semne vocale ca să-și traducă ideile, găgăuții. De altfel, n-o să mă împiedici să cred că gîndul nu ajunge prea departe, exprimat astfel. Trebuie să n-ai nimic de spus, ca să folosești limba asta.

Ți-o situez între cîine și mierla indiană ; dar asta nu mă angajează decît pe mine, nu ? Tu poți să crezi contrariul, fiecare este imbecil cît îi poftește inima.

Aceste puternice strigăte neerlandeze răspund unor mormăieli de urs. Uneori, un capăt de frază în franceză explodează, gen : „Trage mai foarte bine de spatele genunchilor, parșivenie de putoare bătrînă !“ Sau : „Ah ! o să-ți lustruiesc găoaza, scîrbă !“ Și, respectiv : „Oh ! dar asta are fofoloanca vînjoasă, cotoroanța !“

Deducția se impune : Béru a profitat de absența mea pentru a o seduce pe gazda noastră, nemernicul și a o rade în stilul lui, care este întotdeauna dur și devastator. La Grasan, ai remarcat, insulta devine cuvînt de amor. Pentru el, cuvîntul scîrbă este superlativul cuvîntului dragă.

Apuc clanța de alamă și le spun anxioșilor, înainte de a deschide :

— Haide, haide, oameni buni, circulați, nu-i nimic de văzut !

Ce să-ți zic, că mă și cred !

Dimpotrivă, se coagulează, ca să nu rateze priveliștea pe care o miros cînd se va depărta ușa de toc.

Bun, în definitiv, fiecare are dreptul să privească Franța drept în ochi, nu-i așa ?

Deschid.

Da, mă prinsesem : roaba mongolă !

Șoferii perfecți își cunosc mașina după ureche. Mandea e licențiat în Béru, în mare măsură grație trompelor lui Eustache.

Grasul seamănă cu un negustor ambulant al cărui galantar ar fi Marta. Dama își ține bulanele îndoite, genunchii aproape la burtă. Majestatea Sa și-a înnodat mîinile sub ceafa partenerei sale și o plimbă prin cameră, aplicîndu-i la fiecare pas, o teribilă zgîlțîire contondentă. Trebuie să fii solid, ca să-ți oferi un astfel de coit. Este.

Spectacolul este de o asemenea frumusețe, încît uit să închid ușa ceea ce e pomană curată pentru ginitorii con-

centrați în prag. Bérurier, zărindu-mă, nu se ofuschează, fiind dintre acei super-robuști care pot să peroreze cu gura plină.

— Nimic grav, omule ? Vezi, îi fac puțină curte madamei. Încă cît va dus-întorsuri și al tău sînt.

— Te rog, nu da rasol.

Babeta care se desfată, continuă să bataveze clamînd niște „god ; god“, ceea ce dovedește că îl poftește pe Dumnezeu la recunoștința ei sau, dacă cunoaște argoul francez, că anunță starea în care se găsește mirificul penis al Grăsanului.

— Ale, hop, o să decolăm, mamaia, grăbește-te să-ți scoți pîrleala dacă nu vrei să termini drumul pe jos ; care în ce privește partea mea, o să-mi încasez bonul la casă, ești gata pentru decolare, Păpușico ? Concentrează-ți pupăza, măreață-o, îi dau bice. Hai, dă-i : luăm virajul strîns ! Nezeii tăi de boarfă, pune-te în priză directă, îți spun ! Haide, ciao, acum fiecare pentru sine, îi dau drumul ! Vuaiaiaiaiaia !

Se oprește scurt, își scutură țeasta de bou pălit, ca omul care tocmai a avut o amețeală, apoi, cu o îmbrățoșare teribilă, își propulsează partenera ca să se degajeze din ea. Prea puțin galant, odată satisfăcut, îi dă și drumul în același timp și Marta cea neerlandeză se duce dracului pe podea. Țeasta ei întîlnește piciorul patului.

Șocul face „bang !“ Hoteliera, K.O., leșină pe loc, cu un picior care indică direcția Lyonului și cu celălalt cea a Nancyului.

Béru dă din cap.

— Ai văzut ce țuișare și-a tras, gagica ? Aburită complet !

Se întoarce către spectatorii pe care intensitatea împerecherii i-a adus înăuntrul camerei.

— Bun, păi iote, domni-și-doamne, spune Grasul, fără jenă nici cît o para chioară, e omenește, nu ? Chestiile astea, cînd e să te apuce, tre'să răspunzi prezent.

Se apropie de o răpitoare americancă de șaptezeci și cinci de ani, care se pregătea să se ducă la o invitație în oraș, sublimă într-o rochie imaculată, cu un șal de mătase albă pe braț.

— Permiteți, vecinico, să-mi meșteresc o ușoară împrospătare ? întreabă Infamul apucînd un fald de șal ca să-și lustruiască mătărînga. Nu vă temeți : iese la spălat.

Monstruosul jubilează.

— Vezi, Sana, în zona asta, crăpi poate de căldură, dar îți veselești al naibii de bine vînăta nebunatică. Așteaptă, Mamaia iese din pîclă ; stai așa s-o ajut să se pună pe picioare, tre' să fii gentleman pînă-n vîrful carasului. Hai sus ! Scularea, morților ! La fel ca la Verdun. Cum mîie, porumbița mea ? Ți-am învîrtit o ședință de toată frumusețea, nu ? La vîrsta ta, nu mai visai să te regulezi căzăcește, ca o fetișcană de familie bună. Muite că nu trebuie niciodat' să disperi ; întotdeauna să-ți păstrezi cretința în viitor. Puteți să vă întoarceți la acasa voastră, unii și alții, afișăm relache pentru repetiții. Eu și camaradul meu avem alte găozuri de care să ne ocupăm, nu-i așa, Tonio ?

Îi scoate afară, blînd dar ferm, păstrîndu-și din epoca în care era polițai de stradă, arta de a împrăștia manifestațiile studențești cu lovituri de cizmă sau de bastoane albe.

Cînd rămînem singuri, îmi destăinuie :

— Bun, dosul, e foarte frumos, cu toante astea nu trebe să-ți lași baltă toate treburile pentru Fe.Me.I.. Să-ți povestesc cum m-a debutat, eu și patroana. Zgrepțănam peretele ca să mă pot benocla la excelenții noștri camarazi Ciocan și Seceră, cînd a început un tărăboi la oamenii ăștia cumsecade. Ca și cum s-ar fi caftit fără să dorească să facă scandal, nu știu dacă mă fac înțeles ca lumea ?

— Și apoi ?

— Și apoi a fost ca un soi de fel de esplozie : bum ! Și apoi, nimic. Am ieșit rapid ca să mă dumiresc. Marta, care urechise și ea, venea în pas aligator. „Ce se 'tîmplă ?" mă

informează ea. — „Bar-nam", o lămuresc eu ! Ea bate la ușă. „Ce este ?" întreabă o voce.— „S-a spart ceva ?" ea explică. — „Nu, de ce ?" că se povestește de prin lăuntru.

— „Ah, bun, mulțumesc." liniștește olandezuca.

„Și eu, știindu-te cum te știu, fii sigur că, fără să reziste întîmpinarea (1), îmi fredonez mîna pe bucile ei ; ținînd cont că i-a rămas un fund plauzibil de rîvnit. Oh ! mamă, redacția ei ! Numa' că nu m-a făcut să cad în grota mea miraculantă, stilul în care mi-a tremurat. Pofticioasă, zău."

— Și n-ai mai auzit nimic provenind de la vecinii noștri ?

— Nu. Tre'să recunosc deasemenea că Marta îmi miorlăia curvăsăriile ei în pîlnii ; nimic altceva decît olandeză pur sînge, asta scurt-circuitează mucoasele urechii.

— Haidem totuși să-i vizităm pe acești domni, spun eu, chiar aveam niște întrebări să le pun.

În trei fraze admirabil de prescurtate, îl pun la curent pe Cordaciul fermecător cu ultimele evenimente și mergem să batem la ușa vecină.

Nici un răspuns.

— Cine nu spune nimic, consimte, declară Mărinimosul.

Și cîtă dreptate are !

Intru.

Cei doi ruși sînt lungiți unul lîngă altul, îngrijit, ca două sardine în sarcofagul lor cu ulei de măsline. Dar la ei, nu gazul anesteziant e problema. Au avut dreptul la adevărata poțiune magică. Bang ! Și Bang, bang ! Semnat Stromberg.

Postul emițător în pană e despachetat pe masă. Probabil că se încăpățînau să-l utilizeze, cînd a venit ucigașul să le facă o vizită. Constatînd dispariția prizonierei lor, cei doi bărbați au vrut să raporteze forurilor superioare.

---

[1] *Béru vrea, desigur, să uzeze de expresia „fără să întîmpin rezistență".*

Nota de Gaz

Cît despre bubuitura percepută de Majestatea sa, ca rezultă din explozia pistoletului secret, de care s-au folosit cînd i-a surprins Stromberg.

— Degeaba sîntem în ţara maimuţelor şi a copacilor gigantici, devine din ce în ce mai nasol să te agăţi de-o cracă, se lamentează Buhăitul. Amicul tău Stromberg, cînd o să pun mîna pe el, ce-am în bibilică, n-o să i-o spun cu flori.

— Doar că iată : vom pune noi vreodată mîna pe el ? suspin eu. Pînă atunci, o soartă şmecheră, adăugată prostiei mele, a făcut ca noi să-i fi servit supa. Probabil că o să ne îndrăgească pînă la urmă.

CAPITOLUL BOISPREZECE (I)

Chestia care ni se serveşte, în acest restaurant folcloric din Setnoah, e simpatică de contemplat. Un soi de tocană de bivol cu bob, fasole, năut, făinoase în cel mai înalt grad. Totul este încununat de un sos maroniu bine legat, străbătut de zemuri roşii. Numai că atunci cînd vrei s-o halești, e altă mîncare de peşte (cu icre) ! La prima îmbucătură mi se umplu ochii de lacrimi şi îmi ia palatul foc ca şi cum ar fi invadat de trupele lui Pol Pot. Bucătarul nu s-a zgîrcit la ardei iute. Ah ! bestia ! Îl pune cu furca în ghivece. Rămîn cu coridorul căscat, aţîţînd arsura cu oxigenul pe care mi-l întinde.

Alexandre-Benoît, zis Halește-Tot, zis Trage-n Curmezi, zis Măcelarul, zis Tîmpitul-Soare (niciodată tîmpenia nu se culcă în statul său), zis Sula Calului, zis Burdihan, zis Supercarasul, zis Braţ-de-oţel, zis Majestatea Sa, zis Umflatul, zis Bei-pîn-la-fund, zis Caterincă, zis Bucuria, zis Mamutul, zis Sfarmă-Piatră, zis Mergi-Uşor, zis Big Benă, zis Devlă-Mare, etc., Alexandre-Benoît deci, sendopa cu nectarul ăsta ca şi cum ar fi vorba de rahat cu nuci. E liniştit, sîrguincios, bulimînd aşa cum merge un maratonist, ca să ajungă departe şi cineva.

— În fine o mîncare gustoasă, îmi explică Henormul. Eu, cel mai rău e cînd halesc ceva fără gust.

---

[1] *Dedicat anumitor vaci dintre cunoştinţele mele*

Împingîndu-mi farfuria deoparte, mă resemnez să-l admir, mîncînd pîinea-turtă care însoțește specialitatea casei.

O mie și una de idei îmi dau roată pe sub frează. Și cea de-a o mie și una este aceea care mă acaparează cel mai mult.

Începe ca licărirea șovăielnică a unei luminări într-un canal. În orice moment obscuritatea riscă să învingă complet și definitiv. Dar de bine, de rău, licărirea rezistă. Se culcă, se subțiază, apoi o ia din nou, mai înaltă și mai strălucitoare. Din cînd în cînd, flacăra asta începe să se umfle ca cea a unui aparat de sudură deschis prea mult. Și am atunci o duşcă de viziune, dacă-mi permiteți. Un vîjjj de înțelegere, neformulat, care recade cu repeziciune.

— Pari constipat din meninge, remarcă Grasul, deși mă privește foarte puțin. Ca și cum te-ai întreba de culoarea slipului meu.

— O cunosc, ripostez eu, seamănă cu o flamură de corsar.

— Nu merge, viața ?

— Ba chiar mă mir că merge în continuare.

— Espune, sînt amator : po' să mănînc și s-ascult în același timp.

Astfel solicitat, mă arunc, știind perfect că enunțîndu-ți frămîntările cu voce tare le găsești mai ușor un remediu.

— Ești de acord, Jan Stomberg ăsta e mai mult decît un ucigaș plătit, este un măcelar. Ucide așa cum dai, vara cu insecticid într-o cameră. Modul său de a-și lua rămas bun, sînt două gloanțe-n țeastă.

— N-am mai văzut niciodată așa un ciumec, întărește ardeiofagul.

— În acest caz, cum explici că m-a cruțat, adineauri, la Gauguin-Deochi și că i-a cruțat de asemenea pe pictor și șeptelul său ? La Gauranga, a căutat să mă lichideze și iată că aici mă lasă în viață, atunci cînd îl urmăresc și-i complic treburile de la London încoace ?

Bérurier își îndeasă o furcă plină de tocană incandescentă. Chibzuiește, sau se preface admirabil și lasă să cadă această cugetare fără echivoc.

— Să vedem.

Zgomotul masticației lui te face să te gîndești la o mașină de spălat vase în faza ei de clătire. Puțină hrană excedentară îi izvorăște dintre comisuri.

— Îi era ușor să mă secere, reiau eu. Dar s-a abținut. De ce ? Ia zi, de ce ?

Atunci, Pertinentul sugerează :

— Poate c-ar avea nevoie de tine, fără să te prinzi. Crezi că-i bagi bețe-n păcănețe, dar cine-ți zice că nu mergi în sensul istoriei lui ? Spune-ți că el nu-i gagiul care să facă cel mai mic favor ; te-a lăsat în viață dintr-un motiv anume.

— Exact asta îmi spun și-mi răspun de mi se face greață, Fraiere ! Bun, atunci o să-ți formulez brutal întrebarea și o să-mi răspunzi spontan, fără să te gîndești. Instinctul nostru este cel care ne sîcîie, el este cel care trebuie să ne calmeze.

Apuc încheietura care-i servește la înălțarea lăboanței sale groase încărcate cu haleală pînă la incineratorul de varză călită.

— Bérurier, ești atent ?

— Îs !

— Bérurier, privește-mă în adîncul ochilor, așa cum privește Giscard Franța în ajunul alegerilor, s-a făcut ?

— S-a fé.

— Bérurier, fă un gol în tine.

— Niciodată nu-i plin !

— Bérurier, ascultă-mi bine întrebarea : pentru ce motiv necruțătorul ucigaș care este Jan Stromberg m-a cruțat, acasă la pictorul Gauguin-Deochi ?

Hipnotizat, sau aproape, mediumul rîgîie o dogoare ce distruge instantaneu o escadrilă de muște verzi și albastre care navigau pe-acolo.

— Pentru că vă aflați LA bătrînul cioflingar, răspunde el, de cum și-a venit în fire.

— Bérurier, nu te desconcentra, rămîi cu mine !

— Rămîn.

— De ce, faptul că mă aflam la pictor acasă, i-a dat motiv să mă cruțe ?

— Te-a cruțatără pencă dacă te-ar fi ucisără ar fi trebuitără să-l ucidă și pe moș Mizgăleală și chestia asta n-o vroia de fel.

— Dă-mi o informație mai completă !

— Dacă nu vroitără de fel să-l omoare pe Mahăr și s-ar fi găsitără cadavrul tău la el, bătrînul ar fi avut ceva necazuri cu poliția care ar fi anchetat și încurcat socotelile.

— Bérurier, fă un efort !

— Ce naiba fac ; hmmm ?

— De ce trebuia ferit de complicați Gauguin-Deochi ?

— Pentru că bătrînul e băgat mai mult sau mai puțin în ce se învîrte aici. Și cînd vii să mă freci la icre cu locurile escepționale care se pot găsi în zona asta o să-ți răspund că dacă palatul moșului nu e așa ceva, ce dracu'-ți mai trebuie !

— Bérurier, ești cel mai mare medium din toate timpurile !

— Știu, tanc you very maci.

— Poți ieși din transă, ședința s-a terminat.

— Era și timpul, aș fi mîncat rece și nu-i nimic mai idiot decît să halești rece ceea ce trebuie s'mănînci cald !

Ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, Prețioasa Sa Majestate începe din nou să bage în el, cu convingere, ardoare și delicatețe.

În timp ce se îndoapă, văd năvălind perspectivele atît de prodigioase oferite de valabilul meu (val labil).

***

Marta soilește nu departe de recepție, unde o lămpiță confidențioasă veghează. Sforăiturile jocheului ei sînt cele care ne ghidează. Își asumă cu greutate macheala,

Gustav. Într-una din zilele astea, o să renunțe la respirat, din lene. Îi devine prea greu, în timp. Scotchul i se adună în foale. Filtrează din ce în ce mai greu, sărăcuțul. Africa e dură pentru albi. La început, e foarte frumos, dar săptămînile adăugîndu-se zilelor și anii lunilor, vine *spleen*-ul, dușman declarat al ficatului. Și apoi vezi : se produc fisuri, crăpături, deformări.

Trebuie să bați mult darabana ca s-o smulgi, pe cumătra. Cînd te bucuri de un somn care rezistă sforăiturilor chiștocului, nu un cioc-cioc de valet te poate scoate din inconștiențe. În sfîrșit ea încheagă, extrage, scuipă (cui se scoate) și întreabă de ce și cine.

Lucru de care mă achit.

Iat-o, complet netrezită bine, cu pînză de păianjen la ocheane, părul smotocit și cu duhniri care-ți parvin : briză nocturnă atingînd ușor prohabul unui cantonier iugoslav.

— Ce-i, dragilor ?

Dragii ei îi povestesc cum că, în ciuda orei în timp pestive, au mare nevoie de ajutorul său.

— Pentru ce, la ora asta ! Un papiț ? O nouă regulare căzăcească ?

Nu, nu, asta de abia dimineața cînd sculătoarea va reintra în posesia teritoriilor sale.

— Atunci ?

Numai să aducă o sticlă de whisky cu niște gheață la mai puțin de zero grade și-o să-i explicăm bine totul.

Fată bună, ea încuviințează...

Greu se mai ambalează, doamna Batavă.

E de acord să-ți sugă chinezul pînă-ți crește o pană de calcan, dar mișculațiile îmbîrligate o lasă rece. Povestește că s-a sfîrșit cu domnia albului în Africa. Nici gînd să faci valuri. Curcanii de aici nu pierd nici o ocazie să te frece la icre cînd se prezintă deschiderea. Tre' să-i vezi trecînd la iatac, acești *all blacks !* Modul în care ți-o îmbrîncesc.

Hotărăsc atunci să o conving jucînd cartea cea mare.

— Scumpa mea iubită Marta, noi sîntem doi agenți speciali trimiși de guvernul francez pentru a băga mințile-n cap unui ucigaș pe care l-aș califica drept internațional, căci operează pe toate continentele. Dacă vreți să vedeți o mostră din munca lui, urmați-mă.

Și zbang ! o iau la defuncții ei clienți ruși ! Oh ! ce criză ! Nu sub formă de amețeli, a văzut deja de toate, mamaia, ci în modul în care i se suie sîngele în cap. E franco-neerlandeză, mînia ei. Devastatoare. Încît Béru e constrîns să-i aplice o mînă pe bot ca s-o amuțească, să nu-i alerteze pe ceilalți clienți.

Dar ea continuă să se bîțîie, să scoată țipete, mormăieli și gemete, cu tot materialul ei : gît, nas, stomac. Pe Namilă asta îl calcă atît de tare pe bătături, că pînă la urmă își lasă lată războinica cu un dupac în barbă. Proteza madamei pleacă-n croazieră. Ea încetează să mai scheaune, se clatină și ne leșină-n labe.

— Scuzați-mă dacă vă cer iertare, coană Marcriză, îi ciripește Béru cînd ea își pune ochii înapoi în poziție de luciditate, nu că am fi nerăbdători, ci doar că nu ne place să așteptăm. În viață, cum zicea un făuritor de medalii : trebuie să faci față, *du-i un dar stand* ? Ce-i făcut e bun făcut. Acu', tre' să limpezim mocirla asta pînă cînd d'vine clară ca izbourul. Dac-ați intra în jocul nostru, aveți toate șansele plus una d'partea dumneavoastră. Dacă din contră, vă sare mustarul ca unei țăcănite bătrîne, asta riscă să fie sfîrșitul final al hogeacului matale, mă fac io bine înțeles, sau trebuie io să vă pun din nou pumnul pe ii ?

Învinsă de către cucerirea sa, nu ca (de cocos) Napoleon în Rusia, ea scutură din Kant.

Intervin, dulce, mîgîietor, catifelat, șiroind de miere și de ocheade vrăjite. Marta acceptă.

Îmi repetă textul fără să renunțe la accentul ăsta, care-ar fi fermecător dacă n-ar fi olandez, e suficient că are fundul moară de vînt, mamaia !

Îl învață pe de rost, textul circumstanțiat.

În fine, plonjează.

În timp ce ea formează numărul pictorului, Béru, din lingușire senzorială, îi mîngîie rotunjimile cu capul sculei, ca un camarad, foarte pretenărește și asta o îmbărbătează pe brava patroană. Certitudinea bucuriilor fizice o ajută să treacă peste această situație delicată.

— Nu răspunde, îmi face ea, plină de speranță, de la al treilea țîrîit.

— Insistați. E ora cînd toată lumea soilește, inclusiv criminalii.

Răbdarea ei sfîrșește prin a da roade, cum spun pomicultorii.

A răspuns.

— Alo ! Ce ? Cine îndrăznește să mă sîcîie la... la... Cît e ceasul de fapt ? fumegă bătrînul pictor.

— Miezul nopții fără zece, răspunde iubita noastră, aici Marta Van Dabila.

Percep, în receptorul anex, că Gauguin-Deochi se îmbunează.

— Ei bine, scumpa mea doamnă, ce vi s-a întîmplat ?

— Nenorociri, bietul meu domn, lăcrimește grăsana, cu toată sinceritatea integrală.

— Vă compătimesc, dar ce să fac eu ? întrebă Rembrandtul de toate categoriile, în chip de om a cărui milă a fost laminată de existență, pînă la punctul în care singura ființă susceptibilă de a-i mai inspira încă ceva compasiune, este el însuși.

— Trebuie să vă povestesc, asta vă privește.

Aici, își destupă pîlniile, mîzgălitorul.

— Cum așa ?

— Imaginați-vă că cinci clienți au tras astăzi la mine : doi ruși, o englezoaică și doi francezi. Englezoaica a dispărut, cei doi ruși și unul dintre francezi au fost asasinați în camerele lor. Al doilea francez e grav rănit. Un anume San-Antonio. Îmi spune să nu chem poliția înainte de mîine dimineață și-mi cere să telefonez urgent la Paris ca să-i previn șefii că a descoperit totul. Trebuie să le spun că dumneavoastră sînteți șeful sediului ivorian al

chestiunii. Să nu dezvălui asta decît celor din Paris. Cred că delirează, nu-i așa, domnule Gauguin-Deochi ?

— Evident, răspunde bătrînul fără să pară impresionat.

— Am vrut să vă cer sfatul înainte de a face indiferent ce, reia Marta.

— Asta vine dintr-un sentiment lăudabil, draga mea, dar nu văd de fel sfatul pe care aș putea să vi-l dau în fața delirului unui muribund.

— Atunci, după dumneavoastră, trebuie să chem sticleții ?

— Există posibilitatea de a face altfel ?

Ceva se ofilește la orizontul speranțelor mele, cum a scris atît de bine Marguerite de Rocă Duras în rețeta ei de ciorbă pescărească.

„Dumnezeule, îmi spun în sinea mea, dar din tot sufletul, ne-am stors deci creierii Excelența și cu mine, pe baze eronate ? Și moșul ubuesc ar fi inocența întruchipată ?

Un gust de fiere, parfumat cu rahat, îmi asediază gustativele. Decepție !

— Bun, ei bine, scuzați că v-am trezit, domnule Maestru, spune Marta. Dar înțelegeți-mă : cu tot ce mi se-ntîmplă...

Regele penelului adaugă :

— Cu toată sinceritatea, n-aș vrea să mă aflu în locul dumitale, dragă, polițiștii de aici o să facă o vraiște zdravănă în treburile dumitale. E genul de lovitură care să vă oblige să închideți hotelul.

Babeta, *sincerely*, începe să miorlăie sănătos, e zidul plîngerii într-un singur om, Marta. Să-ți spetești fundul ca să cîștigi trei franci într-un loc unde ficații pleznesc ca bulele de săpun, pentru ca un ucigaș țicnit să vină să-ți prăjească tot la liziera bătrîneții, căcat ! În cazul ăsta, își regretă pajiștile natale, maica ! Morile de vînt ! laleaua neagră și canalele peste care trec delicioase poduri de păpuși.

Nu și-a bătut ea joc de temperamentul ei pompînd ștuțuri de subofițeri repede storși și încă doar duminicile, ca să vadă prăbușindu-i-se rodul curvăsăriei, 'tu-i ceara măsii !

Deși olandeză, n-o mai poți stăvili pe matroana „Sfinxului". Marea Nordului se supune, nu și mînia Marthei Van Chestie, ba bine că nu, *never !*

Ștabul nu crîcnește, acolo, la capătul celălalt ; doar că i se percepe suflul puțintel anevoios de gagiu pe cale să dea ușurel în primire. Batava mai bagă de la ea de zece florini : gagiul său pe jumătate curățat de ciroză și care o să-și dea duhul într-una din zilele astea în timpul unei crize de etilism acut, ca care trambalează deja începuturile îngrijorătoare ale nu-știe-ce nu foarte luteran, în urma unei meno deosebit de sălbatice. Fără a mai vorbi de scumpa ei mamă pe care o are în continuare, acolo, într-un sat înflorit, o foarte bătrînică de nouăzeci și ceva, cocîrjată în unghi drept, albită complet, căreia îi trimite lovele ca să-și rotunjească pensia famelică. Ai ? Ce-o să se întîmple cu mămica, dacă hotelul se dă peste cap ? Fără a socoti să sticleții pot perfect de bine s-o întemnițeze pentru complicitate la complicitate sau o scorneală de genul ăsta, nu că s-ar jena pentru atîta lucru, reaua credință nu costă scump.

Cînd se oprește, lipsită de oxigen, Gauguin-Deochi face „ttt ! ttt ! ttt !" cu limba frecată de palatul său hodorogit și apoi întreabă :

— Cine este la curent cu măcelul ăsta, biata mea doamnă ?

Îi adresez Marthei un semn vehement.

— Nimeni în afară de mine ; și acum dumneavoastră !

— Și prietenul dumitale ?

— El ! E beat mort, și cînd nu e beat mort, e îndobitocit.

O pauză.

Speranțele mele renasc precum cîmpiile primăvara.

Ceva îmi spune că.

Şi cînd ceva îmi spune că, este că !

— Poate ar fi convenabil de găsit altă soluţie, suspină Gauguin-Deochi.

— Cum aşa ? Ce altă soluţie ?

— Dacă morţii dumitale ar fi murit în altă parte, n-aţi avea toate aceste neplăceri.

— Dar... unde ?

— Hăţişul e plin de potopoto, nu ? (1)

— Dar nu pot să-i car pe oamenii ăştia pînă acolo !

— Aş putea să vi-l trimit pe Ali.

Mamaia începe să întrevadă ceva luminos, plin de raze de glorie ; ceva exaltant ca mîntuirea, durabil ca salvarea eternă.

— Aţi face asta, domnule maestru ?

— Între europeni exilaţi, ne datorăm ajutor şi sprijin...

Şoptesc ceva la urechea grasei.

— Dar, spuneţi, şi rănitul ? obiectează ea docilă.

O nouă pauză.

— Nu pretindeţi dumneavoastră că este într-o stare foarte proastă ? murmură pictorul.

— Da, foarte !

— Atunci aş putea să-l iau la mine pînă la... deznodămîntul fatal.

— Oh ! Domnule Gauguin-Deochi, nu îndăznesc să cred ! Sînteţi... Sînteţi...

— Nu vă mişcaţi de acasă, o să vă trimit întăriri, i-o taie bătrînul.

Închide.

Neerlandezoaica mă priveşte cum priveşte o tîrfă carasul pe care n-a putut să-l reanimeze.

— Bătrînul e vîrît într-o poveste dubioasă, ai ?

— Dovada. Nu le propui cunoştinţelor tale să le debarasezi de cadavrele care le-ncurcă podeaua.

Deodată, mutra ei cumsecade de damă îmbătrînită şi îmburghezită se înăspreşte. Îşi suflecă fusta şi dezveleşte o genuţă de pînză fixată la nivelul coapsei sale stîngi.

[1] Smîrcuri infestate de crocodili

O contemplăm curioşi. Marta îşi desface băierile pungii, îşi scurge mălaiul prin deschizătură şi scoate un revolver cu ţeavă scurtă, dar de calibru mare, cu bot de *bull dog*.

— Acum, flăcăii mei, o să staţi liniştiţi aşteptînd sosirea întăririlor, da ? De acord, bătrînul este fără îndoială un bandit, ceea ce nu mă miră decît pe jumătate, avînd în vedere că e vorba de un fost ocnaş, dar el e singurul meu colac de salvare. Prefer să mă las în grija lui, decît într-a voastră, aşa stau lucrurile şi nu altfel. Alegerea mea este făcută. Regret, pentru că vă găseam simpatici, francezi cu adevărat şi viteji ai sulei. Mai ales nu vă clintiţi, altfel o să am regretul de a trage în voi, bieţii mei copii. N-aţi fi primii în care aş goli conţinutul unui încărcător. Şi exact din cauză că am avut o tinereţe zbuciumată, ţin să-mi asigur o bătrîneţe fericită.

Pentru ea, e foarte bine zis. Femeie cu experienţă ! Nu-i sfioasă nici din fire, nici din fofoloancă. Iat-o că devine alta, neerlandeza mea. Un personaj stil M'ma Baker, care domnea peste o parte din drojdia societăţii americane în vremurile bune ale marelui Al. Alungaţi obişnuinţa, revine în trap înhămat. Începuturile ei dubioase îi iau smalţul de damă „instalată". Primejdia care o desnobilează, Păpuşica. Gata să scuipe nişte gloanţe la prima clipire, aproape de plăcere. Bun, fiind plonjată-n mocirlă, încetează cu lamentatul pentru a face faţă, cu patul pistolului în pumn.

Îl priveşte pe Bérurier în mod ciudat.

Murmură :

— Ştiţi la ce mă gîndesc, băieţi ? I-am anunţat Bătrînului că unul din cei doi franţuji era mierlit şi că celălalt nu era nici el mai breaz. Dacă vă găseşte la verticală, o să creadă că l-am dus cu preşul. Ori, după ce spuneţi voi, e cineva, omul ăsta ! Degeaba o să-i susţin că era din constrîngere, n-o să accepte niciodată să-i înşir baliverne. Trebuie deci să aliniez realitatea la ceea ce m-aţi făcut voi să pretind. Logic, nu ? Corect ? Voi aţi vrut-o. Mie personal, povestea asta îmi displace. Eu nu m-am dus să caut pe nimeni. Eram aici, cuminte, îngri-

jindu-mi varicele, administrîndu-mi localul. Şi iată că debarcaţi toţi la mine ca să filmaţi un western mediocru. Trebuia să rămîneţi în faţa Dubonnetului vostru, prieteni. Tot împingîndu-i pe ceilalţi în mocirlă, se întîmplă să te rostogoleşti şi tu.

Şi iată că-şi apucă puşcociul cu două mîini, ca în standurile de tir, să tragă în Namilă. De abia am timpul să acţionez comutatorul ca să suprim luminile. Avusesem grijă să mă dau înapoi pînă la perete. Tunătorul ei scoate fulgere de foc în obscuritate. Am auzit Namila plonjînd. Îmi spun că n-a încasat-o. Ne simţim bine aşa, noi trei, în *schwartz* ; de nu ne vedem nici un pic.

— Ajunge cu rodeoul ! strigai eu. Aruncă-ţi arma, Marta, altfel te pălesc.

Un scurt timp mort, apoi zgomotul caracteristic al unei arme căzînd pe podea. Dau drumul la *luce* *. *Mammy* Grăsana s-a prăbuşit din nou, cu orice veleitate la zero. Boceşte de nu se mai poate şi ai zice că-i o fetiţă grasă disperată.

Béru îşi masează temporalul, căci a lovit o mobilă plonjînd în întuneric.

Fumegă.

— Gagicile, 'geaba faci, 'geaba zici, toate numai zgripţorenie şi scîrnăvoşenie ! Le îndeşi stil gladiator, că-şi uită şi numele de botez şi iele trag în tine cîteva ore mai tîrziu. Dacă te-ai gîndi de mai aproape, ţi-ai păstra snaga pentru banca dezmăţului.

N-am timpul să-mi leg vorba de a lui. Uşa e împinsă la mama dracului, atît de puternic încît pulverizează un cadru reprezentînd un elefant pe cale să caute un slip suficient de vast ca să-i găzduiască trompa. Stromberg este aici. Superbissimo. Îmbrăcat în alb : costum de pînză, cămaşă de in, cipici de pînză întăriţi cu piele. Doar faimosul său revolver e negru. Şi acesta merge drept la Bătrînă pentru a-i vaporiza două prune în nări.

Marta îşi întrerupe aici cariera-i laborioasă.

Eu care tocmai îi culesesem arma, trag în mîna ucigaşului. Iminenţa primejdiei îmi conferă un fel de duh mult mai eficient decît cel al Bastiliei, acolo sus, găozarul

* Luce (ital) = lumină (n. tr.)

– ăla. Ai văzut vreodată o mînă explodînd ? Da, spun bine : explodînd : vrufff ! Aduceţi stereotipele : fruct copt, coajă de nucă, claviculă de ofiţer în retragere, toate bune, la alegere. O văd dizlocîndu-se sub impact, ca într-un ralenti foarte descompus. Cartilaje, fîşii de carne, ţîşniri de sînge plecînd în mai multe direcţii. Pistoletul lui Jan Stromberg e pe jos. Nebun de durere, n-are nici un gest pentru a-l ridica. Pur şi simplu se aruncă îndărăt şi cu atît mai rău pentru frumosul său costum imaculat. Lîngă el se ţine. Ali, majordomul taichii Gauguin-Deochi, înarmat cu o mitralieră pe care are pretenţia să o îndrepte asupra noastră. Glonţul pe care i-l telefonez îi năruie funestul proiect. Cade în genunchi şi lasă baltă pocnitoarea, pentru a-şi comprima pieptul, în interiorul căruia se petrec lucruri nocive. Această chestiune fiind rezolvată, mă lansez în urmărirea lui Stromberg. A fost prost inspirat să se înţolească în chip de Prima comuniantă, căci silueta lui albă e uşor de reperat. Bine-nţeles, focurile de armă i-au alertat pe ceilalţi locatari care apar în ţinută noptatică. Îşi spun că nu e un hogeac banal, hotelul „Sfinx" ; atracţiile-i sînt numeroase şi variate.

Béru încearcă să stăvilească şuvoiul lor vuitor :

— Haide, haide, la coteţ, domni-şi-doamne, circulaţi, nu-i nimic de văzut !

Nimic de văzut ? Ce spui, Franţ !

CAPITOLUL GREISPREZECE (1)

Sînt dur şi os.

Ce tot bat cîmpii ! Vreau să spun : sînt furios.

Furie rece, în ciuda temperaturii. Implacabilă. Presupune că o fiară sălbatică ar veni (vidi vici) să devoreze sub ochii tăi o întreagă grădiniţă de plozi ; ai, presupunĕ ?

N-ai avea decît un gînd în minte : s-o distrugi. Ei bine, e ceea ce se întîmplă în prezent cu Stromberg. Toată persoana mea, trup şi suflet, se coalizează în vederea distrugerii lui. Îmi spun că ar fi trebuit să-l dobor fără somaţie, la prima mea întîlnire cu el. Un număr de vieţi omeneşti ar fi fost astfel cruţate. Numărul lor, las în grija ta să-l calculezi, eu am treabă cu alte paragrafe în acest sfîrşit de lucrare epică.

Atunci fug în noaptea în care se îngînă, cum se spune apoi în lucrările pentru doamne, cîntece şi dansuri. Străzile, cu toată ora tîrzie, sînt încă pline de lume. În ciuda labei sale terminale, ucigaşul rămîne sprinten. E adevărat că nu merge în mîini. Tipul ăsta, crede-mă sau fă paşi (dar ai să faci oricum), s-a supus unui antrenament straşnic. Arta de a fugi, a tocit-o la fel de tare ca şi cea de a ucide. Are un stil al lui de a o tunde, profitînd de tot ce se prezintă : oameni, străduţe, maşini, cu o iuţeală diabolică.

Încetează de a mai fi aici. Forţez pasul, explorez, îl zăresc din nou şi mă reped iar, dar urmărirea mea se

[1] *Dedicat drăguţilor lui Henric al III-lea care se lăsau greu*

realizează în porniri și opriri care întrerup ritmul și mă fac să pierd cîte puțin teren de fiecare dată, căci el acționează fără să înscrie nici cel mai mic timp mort. Atunci turbarea îmi sporește și mai mult. Mă revăd pe plaja din Copacabana, în Brazilia, cînd curentul mă tîra în larg. Degeaba înotam în disperare, în loc să avansez dădeam înapoi. În acest moment, am un sentiment de neputință identic. Nu, nu vreau să-l scap. Nu vreau să-i pierd urma.

Un grup de negri veseli trece rîzînd în tărăboiul motoretelor lor. Fără să mai știu de mine, înșfac unul din zbor, îl propulsez la dracu-n praznic, acolo unde locuiește faimoasa talpă a iadului, îi ridic pîrțîitoarea care mîrîie la sol învîrtindu-se ca nebuna.

Hop ! În șea ! Înainte ! Înainte ! De data asta simt exaltare, căci îmi prind din urmă vînatul.

Da, da, sosesc. Iată-mă.

Cel de-al șaselea simț al său îl informează. Se întoarce, mă vede năvălind. Atunci, nu insistă și se năpustește în interiorul unei căsuțe joase, în care se psalmodiază bătînd din palme. Îl urmez.

Închipuie-ți o mare cameră afumată, luminată cu zgîrcenie de un străvechi bec constelat de insecte moarte. Aproximativ zece negri sînt aici, așezați pe sol, pe rogojini : bărbați, femei, copii. Se opresc din fredonat și din bătut din palme, în afară de cîțiva mici de tot, care nu pricep schimbarea de atmosferă. Și puștii ăștia negri continuînd ritualul crează o angoasă teribilă.

Stromberg s-a plasat în spatele primei persoane întîlnite în cale : o tînără fată de abanos (stereotip), frumoasă ca noaptea (restereotip).

Și eu personal mă aținîn fața lui la doi metri. Schițează un gest scurt. Tocmai suficient pentru a-mi permite să văd că ține un poanson de ceasornicar în mîna sa teafără.

Tensiunea este generală, extremă, toate astea, restul și mai mult încă !

El e cel care sparge tăcerea. El, grozăvia-ntruchipată. E, abjectul.

— Aruncă revolverul și dispari, altfel masacrez.

— Să te atingi numai de fata asta și te omor ! ripostez eu.

Are un rînjet. Tot la adăpostul adolescentei ; schițează o mișcare energică. Răsună un urlet. Ticălosul ăsta, cu o detentă rapidă, a înfipt poansonul în ochiul unui om bătrîn cu părul alb. Îl scoate imediat.

— Aruncă revolverul, altfel continui.

Bătrînul horcăie, prăvălit pe spate. Agonia lui declanșează țipete la fel de ascuțite ca vîrful poansonului, la fel de amuțite ca ipocritul de Marcu cînd i-ar arăta o damă creștul drăguț.

Stromberg este o fiară hăituită. Neputînd să-și folosească mîna dreaptă, a înhățat gulerul tinerei fete cu dinții, pentru a o obliga să se deplaseze. Iată-l lîngă un pușțan.

— Aruncă revolverul sau omor puștiul ! Repede !

Tu ce-ai face ?

Același lucru ?

Ei bine, și eu la fel.

Las revolverul să cadă.

— Ce speri ? îi fac eu cu o gravitate ce mă onorează de jos în sus. Știi bine că nu mai poți merge mult așa în viață, masacrîndu-ți semenii cum ai cosi lucernă.

— Împinge arma spre mine cu vîrful piciorului și cară-te ; ai noroc că n-o țin în mînă !

Noroc ! Îi pricep manevra. Ca să ridice arma, va trebui să se separe de ea pentru o clipă și se teme că o să profit de asta. Atunci vrea să mă îndepărteze pentru siguranță, căci e un adevărat profesionist, ți-o repet.

— Haide, repede ! izbucnește Stromberg.

Ce se desfășoară atunci scapă înțelegerii mele. Reflexele nu sînt povestibile, din moment ce sînt reflexe. Analizabile, ulterior, în cel mai rău caz.

Aşteaptă, ce s-a întîmplat acum ? Lasă să-ţi descompun chestiunea, omule. Revolverul zace pe podea, bine mersi. La un metru virgulă ceva de ucigaş. Fac un pas înainte ca să şutez uşurel în patul armei. Făcînd asta mă găsesc la optzeci şi trei de centimetri de tînăra care-i serveşte drept paravan şi căreia i-a dat drumul, ca să-mi poată vorbi, din moment ce o ţinea cu dinţii. Îmi avansez piciorul drept în direcţia armei. Stromberg nu mă scapă din ochi. Un ochi de şoim sau de linx autentic, ascuţit, cum se spune în literatura de doi bani. Poansonul său însîngerat se află la verticala capului creţ al copilului. Asistenţii, fascinaţi, morţi de groază s-au întrerupt din schelălăit pentru a-şi ţine respiraţia. Şi eu, eu sînt cuprins de o forţă necunoscută. Totul se petrece fără voia mea. Cine a zis fără soia, în clasă ? Ce anemic !

Împing revolverul. Stromberg nu se poate stăpîni să nu-i urmărească traiectoria. Înainte ca aceasta să se încheie, realizez o triplă acţiune, pe care o să încercăm să vedem limpede-năuntru, cum se exprimă Grasul. Bulanul meu trăgător continuă să se înalţe şi sfîrşeşte în burta perfect rotundă a puştiului, expediindu-l pe spate, mîna mea stîngă a înşfăcat faţa de gît, pentru a o propulsa deoparte : zis şi făcut. Cît despre capul meu de Rodin, a plecat drept în botul lui Jan Stromberg. Gol ! Pocneşte. Tipul se îndoaie. Dur ca naiba, încearcă să mă străpungă cu blestematul ăla de poanson şi reuşeşte să mi-l vîre sub braţ, hăcuindu-mă la nivelul subţiorii. Antrenaţi de elanul meu, cădem peste bătrînul mort. Neicuşorul este năucit, dar cît despre refacere, pardon ! Sînt un copil nevinovat prin comparaţie. Îmi plasează un sfredel cu triluri, plus o belinară şchioapă şi mă termină cu o vîrtoasă la mir.

Corpul mi se insensibilizează. Îmi simt furnici de peste tot. Încercare ratată ! Totul s-a sfîrşit. Onoarea terfelită ! *Bye bye*, mamă.

Dar ştii ceva ? Cineva îmi strecoară pe furiş o chestie metalică în mîna dreaptă. Voi şti într-o secundă că unul

dintre negrii bătrîni este cel care a ridicat revolverul şi mi l-a vîrît în labă.

În acest moment, Stromberg, care era călare pe mine şi care n-a văzut şmecheria, se ridică, înălţînd poansonul deasupra feţei mele. Hei, hei, stai aşa ! Un fizic de teatru ca al meu ! Nu, că delirează, dobitocul ambulant. Duc repede arma spre coasta lui şi apăs pe trăgaci (şi nu pe cocoş, cum scriu de cele mai multe ori inculţii ăia. Trăgaciul este cel care acţionează cocoşul.)

Pralina îi străfulgeră un plămîn, vrrran ! Tresare, deschide larg botul şi ochii. Neîncrezător, ia te uită ! Profit ca să-mi ridic braţul şi să plasez orificiul ţevii la nivelul ochilor lui ieşiţi din orbite.

— Te-am prevenit că nu putea să mai meargă mult aşa, murmur eu.

Şi arătătorul meu apasă bucăţica de oţel. Patul armei devine fierbinte. Nu ştiu cîte pastile ies din puşcoci. Destule totuşi ca să-i facă mecla terci. Se prăvăleşte, nu ca un stejar pe care îl. Ci ca un rîs încolţit la marginea unei păduri, ştii ? Uitînd de bunicul defunctat, amicii negri îmi înalţă osanale nepieritoare, scărpinîndu-şi gaura lăutei.

***

No Béru !

În schimb, popor şi curcani cu maşinile lor acoperite de faruri giroscopice. Ce zarvă, talmeş balmeş, harababură, mascaradă ! Rămîn la distanţă. Nu : nici urmă de Grăsan, doar dacă n-o fi fost deja săltat ? S-ar zice că toată aglomerarea e colea, în păr şi plete. Straie indigene, în majoritate : boubous colorate, dintre care unele brodate. Desculţi sau în papuci. Mulţimea, ca toate mulţimile, miroase a menajerie. Ajunge să fie în grup, ca oamenii să-şi demonstreze apartenenţa la regnul animal. Se trăncăneşte zdravăn.

Mă țin în umbra călduță a pieții, sub palmierii cosmici cu confluență episodică. Sfîrșitul lui Jan Stromberg, sîngerosul ! Larma, rumoarea, zarva asta de populație în efervescență îmi pare a sărbători evenimentul. Un individ de mare nocivitate nu mai este.

Dar unde o fi Bérurier ?

El lipsește sălbaticei mele voioșii. „Ia să vedem, puștiule, ce-ai fi făcut tu în locul lui ? Tocmai scăpase dintr-un nou masacru de-al lui Stromberg, eu îl fugăream pe acesta din urmă, în timp ce el stăvilea cît putea năvălirea clienților hotelului Sfinx. Și pe urmă ?

Pe urmă, probabil că s-a gîndit să-mi dea, știi ce ? Da : o mînă de ajutor. S-a aruncat pe, știi ce ? Da : urmele mele. Nu m-a găsit. Atunci și-a spus că trebuia să bată știi tu ce, cît e știi tu cum și a șters-o probabil la taica Gauguin-Deochi, ilustrul pictor de dulcegării figurative, ca să afle puțin mai mult despre toate astea și restul.

Concluzie : traversează iar piața, viteazul Santal Ton și aleargă în ajutor dacă nevoia s-ar ivi, ca să poarte falnic culorile Franței.

Să-ți iei întotdeauna adversarul prin surprindere, în măsura posibilului. În consecință, nu sun la ușă, ci o deschid cu ajutorul eternului meu Sesam.

Totul se odihnea în Boz și în Jerimadet...

Coșmelia e tăcută. Nu sesizezi decît ronțăitul unui orologiu de preț, undeva. Se poate spune, cel puțin, că pictorului nu prea îi pasă de misiunea ucigașului și a majordomului său la „Sfinx".

Parfumul gagicilor plutește în aer de jur împrejur. Ezit în penumbră. Clerul parohiei Luna clarifică intrarea, din ușa-fereastră a salonului. N-a sosit oare momentul să-mi scot cipicii ? Îi abandonez lîngă intrare, cu vîrful întors spre ușă, gata să fie trași, tîrîturile, în caz de plecare precipitată.

În șosete de ceremonie, ajung la scara conducînd *to the first floor* *, cu arma în mînă, deși e golită, căci

* To the first floor (engl) = la etajul întîi (n. tr.)

am atras în neștire în scăfîrlia lui Stromberg ; dar în sfîrșit, un revolver gol intimidează mai mult decît un borcan de dulceață plin, te descurci cum știi și admiți înainte să mă supăr. Gata ? Mulțumesc.

Prima labă e pe prima treaptă, căci fiecăruia ce i se cuvine, cînd mi se pare că percep un zgomot straniu venit de aiurea și nicidecum de la etaj. Răzgîndindu-mă, părăsesc scara pentru a mă îndrepta spre dependințe, acolo unde se află cămara, bucătăria, spălătoria și alte culise ale rolurilor secundare. Ciulesc urechile. Doar tăcerea îmi răspunde, cum ar scrie romancierul de care-ți vorbeam cu o sută de pagini mai înainte.

Atunci mândel, surprinzător în reacțiile sale thermidoriene, în loc să răstoarne totul cu fundul în sus, trage de sub masă un taburet de melamină veritabilă și depune pe el șaizeci și ceva de kilograme de individ în stare de funcționare. Aștept... Ce ? Totul ! Ascult... Ce ? Nimic ! Teribil de pasionant, totuși. Tăcerea, clar-obscurul lui Werther... Miresme șofranate. Trece o bucată bună de timp. Și o senzație, confuză la început, își face loc în mine. Ceva imperceptibil, pe care antenele mele l-au perceput totuși. O să-ți spun ce este. Știi, la Paris, stai acolo, așezat la soare într-un parc, visînd. Cîteva vrăbii melodiază în platani și apoi un freamăt profund se produce sub cracii tăi. Te dezmeticești din vis întrebîndu-te ce e. Și-ți spui : ah, da : metroul. Aici, în bucătărie, e același lucru.

Încerc această noțiune de viață subterană. Și mă trîntesc iute pe burtă pe podea, avînd în vedere că nu există încă metro la Setnoah și că țin neapărat să pricep natura acestui freamăt. Mi-ar trebui un stetoscop. Aud totuși un zumzet.

Fără îndoială : există oameni sub șapa de ciment.

Trec pe coridor ca să mai ascult. Îndepărtatul freamăt de viață continuă. Și eu la fel, pentru a delimita teritoriul secret, a duce mai departe această stranie ascultare a solului, așa cum Gulliver ar asculta un uriaș. Opera-

țiunea mă conduce în minunata grădină tropicală. Dalele aleilor, cînd îți lipești urechea de ele, lasă să treacă strania respirație subterană. Ajung la o construcție octogonală, cu pereți de sticlă, un soi de grădină de vară, conținînd un frumos eșantion din flora Bazinului Parizian.

Pătrund înăuntru. Niște aparate zumzăie, pentru a crea condițiile climaterice necesare dezvoltării plantelor.

„Iată, gîndii eu, inima ce irigă micul univers subteran. Cel puțin, calea lui de acces. Caută, Azor, caută !"

Nu-mi trebuie mult să găsesc. În centrul grădinii-seră de vară, există o jardinieră pătrată cu latura de un metru douăzeci și trei. Îi cercetez baza. Constat că este așezată pe niște rotile angajate în făgașuri de ciment. Mă încordez ca să împing recipientul de fibrociment convins și aproape că mă întind pe jos, căci rezistența este mult mai mică decît apăsarea mea.

Intrarea este aici. O scară de fier, conținînd cam zece trepte, mă conduce la un compartiment de beton, în care se prinde o ușă. Nu e închisă.

***

Ce nu vedeți pe tarabă, cereți înăuntru.

Ca să-ți dezvălui tot, e încă și mai frumos la subsol decît la portar.

Covoarele sînt atît de pufoase, încît e inutil să te deplasezi în șosete ca să-ți amortizezi zgomotul pașilor. Capodopere de fildeș împodobesc vitrinele coridorului principal, ca și obiecte din aur cizelat.

Un zgomot de conversație mă induce spre o cameră de pe partea dreaptă. Ușa cu doi combatanți este deschisă (cu mine, asta face trei). Ascult înainte de a-mi înscrie persoana în cadru. Tare greu, să-mi înfrînez firea bătăioasă. Dar mai prudent.

Iată scena radiofonică în integralitatea ei :

VOCE DE BĂRBAT : Am impresia că (el sau ei) întîrzie cam mult ! Am chef să aflu ce se întîmplă.

VOCE DE FEMEIE : Nu vă neliniștiți pentru Jan, nu i se poate întîmpla nimic prea neplăcut.

V de B : Ce încredere !

V de F : Da, dar ce bărbat !

V de B : Îndrăgostită ?

V de F : Subjugată, ar fi mai corect spus.

V de B : Are noroc !

V de F : Și eu am.

V de B : Complimentele mele. (O pauză.) Vă gîndiți să plecați la noapte ?

V de F : Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

V de B : Și locatarul meu ?

V de F : O să aranjăm să-l luăm cu noi. Afacerea este acum prea fierbinte ca să putem prelungi situația asta.

(O pauză destul de lungă. Comisarul San Antonio se pregătește să intervină, dar vocea de bărbat reia :)

V de B : Păstrați neutralizatorul ?

V de F : Și-ncă cum ! Ne-a costat suficiente belele. Știți că rușii au fost cît pe-aci să mă expedieze la Moscova ! Închipuiți-vă numai care mi-ar fi fost soarta. (Rîs de femeie.) Cel mai amuzant este că au adus un altul la Londra ca să mă facă să spun unde se afla primul.

V de B : (curioasă) : Ce simți ?

V de F : Nimic, tocmai. De-abia îmi mai aduc aminte.

V de B : Nici o durere ?

V de F : Nici cea mai mică. Poate o mîncărime la ochi, ca atunci cînd pici de somn. De altfel, ați văzut aparatul funcționînd pe amicul nostru, nu ?

V de B : Stromberg n-a vrut să asist la ședință. (*O pauză.*) N-are încredere în nimeni, s-ar zice.

V de F *(Ton amuzat, dezvăluind admirație îndrăgostită)* : E prudent pînă la nebunie, ceea ce nu-l împiedică să fie temerar pînă dincolo de posibil.

(Încă un lung timp de tăcere. Zgomot de lichid băut.)

V de B : Ascultați, degeaba ziceți, absența lui începe să mi se pară alarmantă. Caraliul ăla francez poate nu era într-o stare atît de jalnică pe cît susținea Marta grasa.

V de F : Oricum, nu e în stare să-i facă probleme prea mari lui Jan ; acestea fiind spuse, telefonaţi la hotel dacă credeţi de cuviinţă.

V de B : Mă feresc de telefon, prefer să mă duc să văd la faţa locului.

(Zgomot de paşi.)

***

Cînd gușterul iese din cameră, eu sînt pregătit să-l întîmpin, cu ţeava puşcociului bine proptită în palmă, patul prezentat precum capul sec contondent de ciocan.

De cum apare, îl lovesc în mijlocul frunţii, fără să-mi ofer răgazul de a-l saluta în prea labă. (1) Încasează leşinătoarea cu stupefacţia unei bovine şi se face fleaşcă ca o pupăză pe şest în Paris (sau parizer).

De-abia cînd e chircit pe podea îl examinez. E vorba de un tip în jur de pa'zeci de ani, subţire, chel înainte de vreme, cu o coroană de păr blond, plus douăzeci de fire îngrijit întinse pe acoperişul pagodei. Privirea lui tulbure este cea a unei scrumbii lovite de fum tocmai cînd iese din saramură.

— Ce s-a întîmplat, Marcellin ? întreabă vocea de femeie, care am omis să-ţi semnalez că e impregnată de accent britanic, dar ce te doare pe tine, Dumnezeule !

Îmi înhaţ victima de gulerul hainei şi o tîrăsc în cameră, păstrîndu-mi în acelaşi timp, revolverul în mînă.

Curios salon, cu tavanul foarte jos, mobilat doar cu canapele, un bar mobil şi un pickup. Arabella Stone, în halat, ca un cartof învelit în folie de aluminiu, e tolănită pe nişte perne, frumoasă şi leneşă. S-a refăcut complet. Tresare zărindu-mă şi-i trebuie un timpan să priceapă situaţia. Bărbatul neînsufleţit, căruia îi lipseşte pînă şi suflul ca să-i captiveze sufletul şi bogăţia sufletească, o impresionează. Arma mea, de asemenea. Şi mai ales, mecla-mi îndîrjită : aerul crunt de găbjitor.

[1] *Expresie pe care o foloseşte Béru în loc de prealabil.*

Ea îşi revine niţeluş pentru a murmura :

— Şi Jan Stromberg ?

Nu-i dragoste, asta ?

Ludovic XVI interesîndu-se de călău !

Mă vede pe picioare, pe mine, cel pe care gagiul ei a plecat să-l cureţe, aşa că mă întreabă ce face, îngrijorată ca o soţie de marinar, care nu-şi vede omul debarcînd de pe draga fluviului.

— Fuse ! îi spun eu.

Scurt discurs funebru, dar cît de elocvent !

Ea-şi fixează privirea neîncrezătoare asupra lui mandea :

— L-aţi ?

— Făcut mort, da, *miss*. Şi, cum se pregătea să-mi facă figura, nu încerc nici cea mai mică remuşcare.

Oh ! ce mare îmi este greşeala, de a-i azvîrli adevărul în faţă ! În asemenea cazuri, o femeie îndrăgostită e capabilă de orice.

O să ai pe loc prima dovadă.

Buimăcită, ea îşi părăseşte canapeaua clătinîndu-se, ca într-un act final de Shakespeare. O privesc păşind în direcţia mea, uşor jenat, mărturisesc. Vrea să-mi sară-n beregată, cu toate ghearele *out* ? Pare prea abătută ca să mai poată nutri intenţii belicoase. Nu : îngenunchează lîngă omul K.O. şi, cu un gest infinit de lent, îşi strecoară mîna sub pulpana hainei lui. Ce ? Doamne sfinte, acum pricep ce manevrează : arma gagiului. Mă arunc peste ea. Prea tîrziu : a cules deja arma. Îmi trec braţul pe sub bărbia ei.

O detunătură îmi răspunde. Simt o zgîlţîitură zdravănă prin toată fiinţa mea admirabilă. Am încasat-o ? Nicidecum : căci ea s-a curăţat pe sine. În sărmana ei inimă pustiită. Ca s-o oprească. Inima asta care nu-i aparţinea decît lui Jan Stromberg *the killer*. Bang ! Drept la ţintă ! Frumos exemplu de HI-FI, prieteni. Iubita unui gangster, desigur, dar înălţătoare prin ataşamentul fanatic şi... Nu, e suficient atît, dacă mă lăbărţez prea mult o să fie prea lung şi Editorsul o să facă mutre.

Ori, deci, iată-mă în compania a două persoane fără cunoștință, dintre care una cu titlu definitiv. Fără a mai pierde timpul, îl leg pe chelul cu păr scurt, cu ce se găsește la îndemînă, ca de fiecare dată în polițistele mele de doi bani, că degeaba ai să cauți printre cele douăsprezece mii pe care le voi fi scris, nu-i nici una care să nu conțină un tip legat cu : șnururi de draperii, cabluri electrice, bretele, curele, lanțuri de bicicletă, legături comerciale, legături afective, fire de tutun, corzi de pian, curele de transmisie, hățuri și bande de tîmpiți. Dar fiecare cu metoda lui și fără atîtea discursuri, cum striga Descartes înainte de-a fi fost șuntat.

Avînd mîinile libere și pieptul tresăltînd, încep să-l caut pe faimosul prizonier evocat recent de Arabella și de numitul Marcellin. Locuința subterană nu e atît de vastă încît să fiu obligat să caut mult. În afară de salonul pe care tocmai l-am părăsit, conține două alte încăperi amenajate în chip de camere. În prima nu e nimeni. Dar a doua este ocupată de un personaj de vază, sau cel puțin care temporar a fost. Majestatea Sa, în persoană ! Nu a mea : Béru Întîiul, cealaltă : Bok Ultimul. Prăvălit pe un pat adînc precum cavoul lui Leon Napo, ea este fără cunoștință, sticle goale o înconjoară și acoperă podeaua. În somn, fostul mare-domn își cheamă verii din Franța care, avînd în vedere distanța, nu-l aud.

Și cum Naiba să-l audă, pe marele Bok (cănit), cu tărăboiul făcut în perete ?

Lovituri de o violență mai mult decît nemaîpomenită : nemaiauzită, fac încăperea să vibreze. Cu siguranță că s-au apucat de zidul despărțitor. Rapid, recuperez arma de care s-a folosit Arabella pentru a-și pune capăt grațioaselor ei zile. Ține cont că aș putea să mă roiesc : dar nu, nu e pistilul caisei, cum zice Mamutul.

Înarmat, atent, ascult. Loviturile devin și mai violente. Totul vibrează, totul se scutură. Tărăboiul se înteţește. Și apoi, în fine, troooosc ! doi metri pătrați buni de perete se dezhizează într-o jumătate de metru cub de moloz. În praful de bombardament ce se ridică, apare un bărbat. Un mare, un adevărat ! Bérurier în toată splendoarea lui, cu un tîrnăcop în mînă, semănînd cu un personaj din Germinal, cu fruntea asudată, faciesul pudrat ca un rahat

(asta-i a doua oară în acest book de rahat că aluzionez la cel turcesc, rahat pe numele mic, dar mi se rupe de eventualele tale comentarii).

— Paradeala naibii, am ajuns la fix, cu și prin forță, frîgîie etruscul, desprăfuindu-și boarfele cu gesturi bruște. Moșul a dispărut, dar gagicile mi-au zis că, după părerea lor, era un subteran în grădină, căci auzeau zgomote.

— Cum ar fi putut să-ți spună, nici una nu vorbește franceză ?

— Prin gesturi, omule ! Prin gesturi. Nu numai cu flori poți să vorbești, mai rămîne și instrumentul și degetele, plus expresiile. Ca prinzîndu-mă, să-mi iau un tîrnăcop și dă-i bătaie !

Tresare :

— Dar tu cum ai ajuns pîn' l-aici ?

Bălăngăn ce știi tu și declar :

— Oh ! eu, Grasule, sînt mai puțin curajos decît tine, cînd mă duc în vizită, intru pe ușă !

CAPITOL SUPLIMENTAR (1)

Biroul Bătrînului.

Dimineaţă delicat însorită. Chelia lui are nuanţe majestuoase. Ai zice că-i un Sisley, atît de dese-i sînt picăţelele.

Sîntem strînşi cu toţii : Béru, Pinaud, Lady McCoy, Samantha, fără a uita propria-mi persoană.

Ştabul n-are ochi decît pentru frumuşica britanicuţă. O soarbe din ochi, îi vine s-o mănînce, se foieşte, se agită, face mici solouri de mandolină cu vîrful limbii, toate cele, toate bune... Curvar bătrîn, cu slipul permanent în chef.

Pipăie aparatul negru pe care l-am depus triumfal pe birou. Supralicitează :

— Bravo tuturor, frumoasă victorie ! Deci, care-i geneza tuturor acestor lucruri, purcelule ?

Purcelul fiind chiar eu, fiul unic şi pentru asta preferat al Mumei Felicia, mă dau mare, gen Purcell.

— Ei bine, geneza, domnule director, era ex-împăratul. Bravul bărbat, înainte de abdicarea lui cu şuturi dosnice, a pitit o cantitate incredibilă de diamante într-un seif elveţian, ceea ce toată lumea bănuia, mai mult sau mai puţin. Valorează miliarde de franci vechi.

„Nişte tipi mai ingenioşi decît alţii au decis să pună mîna pe fabuloasa pradă. Dar un seif elveţian nu se des-

---

[1] *Pe care ţi-l dedic, căci dacă n-ar exista, ai considera povestirea incompletă*

chide ca o pușculiță japoneză. În cazul de față, Majestatea Sa Scotch I-ul n-a eliberat nici o procură, așa că ea singură poate avea acces. Deci, ca să poată fi găbjite pietricelele, prima condiție este ca imperatorul aici de față (așezat în spate), să fie prezent în camera blindată a Băncii Elveției. Banda a decis ca, în primul rînd, să-l poprească, dar cu o maximă discreție, fără să se facă valuri. Un văr de-al lui care îi seamănă, așa cum o blenoragie seamănă cu altă blenoragie, fusese sondat pentru a intra în combinație și a accepta să ia locul lui Bok în reședința din Gauranga.

Bătrînul ascultă distrat, făcînd „Așa, așa" între sfîrșiturile mele de paragraf, pentru a da de înțeles că mă ascultă, dar de fapt, urmărește cu cea mai mare atenție rotunjimea pulpelor Samanthei. O sculangeală nemăsurată apare în pupilele sale polare. Béru moțăie, cu o mînă vîrîtă sub fusta Lady-ei McCoy, în sfîrșit refăcută după zbînțuielile ei. Cît despre Pinaud, el își masează anxios pîntecul. Ghiorțăieli amenințătoare, al căror ecou se amplifică, anunță că a digerat prost ficatul de gîscă servit de Air Africa și că alte deschiloțări express sînt în pregătire.

Șeful pipăie înfierbîntat aparatul care, în fapt, este la originea acestei uimitoare afaceri și pe care l-am recuperat din apartamentul subteran al maestrului Școlii Antinomiste.

Întrucît Ahile este din ce în ce mai cățărat pe mădularul său, îmi permit să-l interpelez :

— Mă urmăriți, domnule director ?

Își privește ceasul.

— Este ora șaisprezece și șaptesprezece minute, San-Antonio. Cred că ne-am întins destul cu vremurile de demult, ai ?

Mă calcă pe nervi, șpuțerul bătrîn ! Să-ți rupi bulanele pentru un astfel de prefăcut, ce porcărie ! Îi trăim peripeții de primă mînă, în timp ce el își masează rotonda la biroul lui și cînd venim la raport cu o poveste care i-ar

da o diaree verde pînă și lui Ponson du Terrail *, tot ce face el este să se consacre dosului unei gagici !

— Poate că ați prefera să vă povestesc urmarea mai tîrziu, între patru ochi ?

Se îmbufnează :

— Ce idee ! Nici vorbă, sîntem între prieteni, toți protagoniștii la un loc, condițiile nici n-ar putea să fie mai bune.

— Unde am rămas ? întreb eu perfid, ca să-i testez gradul de neatenție.

— Ei bine, ăăăăăă... acolo unde ai rămas. Continuă, bătrîne, nu te întrerupe tot timpul, e agasant, un șef are nevoie să fie informat clar. M-ai obișnuit cu ceva mai bun. Îmi plac frazele tale scurte. Fraza scurtă e cheia de boltă a elocvenței. Astăzi te rătăcești în o mie și una de digresiuni. Nu-i de loc convingător, asta. Regăsește-mi buna și vechea ta concizie obișnuită. De acord ?

Dacă m-aș asculta, aș înhăța călimara lui de cristal și i-aș răsturna-o pe moacă, că prea-mi freacă cele două sau trei.

— S-a fé, răspund eu. Sosia înlocuiește Bok reședința Gauranga. Stop. Bok dus apartament subteran al țăcănitului de pictor. Stop. Sus-zisul pictor : fost oșnaș putred de bogat, face parte din bandă. Stop. Un anume Marcelliin, aparținînd și el găștii, încearcă îmbrobodire ex-împărat. Stop. Dar Bok refractar. Stop.

„Banda apelează atunci la Stromberg, lichea internațională. Stop. Acesta din urmă, amant al Arabellei Stone, care îi servește drept asistentă. Stop. Amanții blestemați, avînd antene în toate cercurile, găsesc soluția. Stop. Rușii posedă printre alte șmecherii, un mic aparat numit neutralizator. Stop. Chiar cel pus pe biroul dumneavoastră. Stop. Sus-zisul anihilează total voința individului și-l subjugă. Stop. Stromberg era hotărît să înfrîngă voința lui Bok, exclusiv în propriul său folos. Stop."

* Ponson du Terrail = scriitor francez, autor al „Aventurilor lui Rocambole" (n. tr.)

Îmi trag sufletul. Bătrînul declară :

— Ei bine iată. Te urmărim, San-Antonio, purcel ce ești. Te urmărim cînd vorbești limpede, ce spun eu urmărim ! Precedăm. Stromberg al tău și dulcineea lui au șutit sovieticilor unul dintre aparate, la Paris, pariez ! Da ! Știam eu ! Știu întotdeauna tot. Dar rușii, constatînd furtul, n-au întîrziat să reacționeze și s-au lansat pe urma hoților. Erau cît pe-aci să-l înhațe pe Stromberg la Victoria Station, l-au scăpat, s-au mulțumit cu donșoara lui pe care au poprit-o. Nu-i așa ? Ha ! Vezi bine că știu tot, micuțule. Să faci fata să vorbească n-a fost decît o formalitate, căci ei dispun de alte aparate, nu ? Păi, zău așa, San-Antonio, păi zău așa ! Ai fi putut înțelege asta și singur ! Uneori, pe cuvîntul meu, îți lipsește judecata ! În timpul ăsta, Stromberg a plecat în Africa, deși sovieticii și tu însuți erați pe urmele lui. Mă asculți, San-Antonio ! Mă ascultă, credeți, domnișoara Samantha ? Nu mi se pare. S-ar zice că se uită ca prostul. Puțină atenție, ce naiba, băiete. Crezi că n-am altă treabă decît să te țin la curent ? Domnișoară Samantha, sper că-mi veți face marea plăcere de a cina cu mine astă seară ? Ce ? Sînteți ocupată ? Ce păcat ! Atunci mîine ? Nu ! Vă întoarceți deja la Londra ! Doamne, mă întristați din cap pînă-n picioare. Ce-i spuneam oare flețului de Antonio ?

„Zău, domnișoară Samantha, nu puteți... Nu ? Nu-mi spuneți că nu sînt genul dumneavoastră ! Oh ! ce mică strîmbătură neplăcută ! Știți că la bărbații în vîrstă variază (dacă pot să folosesc acest cuvînt) lucrurile în funcție de experiența pe care... Bun, în fine... dar nu mi-am spus încă ultimul cuvînt, scumpa mea fermecătoare, așteptați-vă la un atac în toată regula. La un asediu ! La Rochelle ! Unde rămăsesem cu explicațiile, San-Antonio ?“

— Spuneați că Stromberg a plecat în Africa.

— Ah ! așa ! Ah ! dar firește ! Africa... Ceilalți din bandă, suspectîndu-l, nu i-au spus că Bok a fost mutat

în secret. Ce-i interesa era doar aparatul. Ucigașul îi băga mai degrabă în sperieți, vă închipuiți ! Și celălalt amic se străduie să ajungă la Gauranga. Aici îl contactează pe vărul ex-împăratului și descoperă înșelătoria. Cu sau fără aparat, îl face să spună unde este Bok. Apoi...

Face cu gura zgomotul atît de reconfortant pe care Béru îl reușește cu anusul. Mă grăbesc să reiau.

— Apoi. Setnoah. Stop. Stromberg debarcă la Gauguin-Deochi. Noi după el. Stop. Pictorul de gardă în piață, supraveghiind din acest punct nevralgic sosirile neașteptate. Stop. Rușii apar cu întîrziere, anchetînd ca și mine și urmîndu-mi traseul. Stop. Au adus fata ca să-l momească pe Stromberg, pe care vor să-l găsească cu orice preț. Stop.

Și îi povestesc ceea ce știi deja, așa că spune, n-o să ne prindem cracii în găurile covorului, recapitulînd tot pomelnicul, nu ? Îi explic că am procedat cum nu se poate mai bine : i-am predat pe Gauguin și Marcellin poliției. după ce-l dusesem pe Bok înapoi la Gauranga, pentru ca totul să fie bine cînd se termină cu bine. Să fie lăsat puțin în pace, gastronomul ăsta căruia îi plăceau atît de mult oamenii (mai ales cînd erau fragezi).

— Și afurisitele de diamante, San-Antonio ?

— Nepieritoarea Elveție veghează asupra lor.

— Ai fi putut totuși...

— Ce-aș fi putut, domnule director ?

— Nu, nimic. E bine. E normal... Spune-mi, cine este negrul acela imens care vă așteaptă pe o banchetă din anticameră ?

— Dl. Grațios, un amabil mercenar ivorian pe care Lady McCoy l-a angajat ca factotum.

Pinaud se ridică înverzit :

— Domnule director, dacă ați vrea să-mi permiteți să mă retrag, eu... Am comis tîmpenia să mănînc ficat de gîscă în avion și... Oh ! Oh !

Un zgomot cumplit răsună și Pinuche ajunge la ușă mergînd ca un cîrlig de rufe.

— Bun, ei bine, sper că ai înțeles totul, San-Antonio, că explicațiile mele au fost suficient de amănunțite. Ca

să mă convingi, vei fi drăguț să-mi pui toate astea negru pe alb, așa o să-mi pot da seama...

Mă ridic.

— Contați pe mine, domnule director.

Scumpa lady mă imită, tot așa Béru și Samantha. Bătrînul se precipită, fluturînd neutralizatorul.

— Domnișoară, din moment ce nu puteți, sau nu vreți, să-mi acceptați invitațiile, nu veți refuza să rămîneți încă o clipă în biroul meu, aș dori să studiez împreună cu dumneavoastră modul de manevrare al acestei șmecherii. Ba da, ba da, chiar sînteți perfect îndreptățită să vă vedeți satisfăcută o legitimă curiozitate. De acord ? Perfect, perfect ! E o chestiune de cel mult o jumătate de oră. Ușier ! Conduceți-o pe Lady McCoy pînă la caleașca dînsei. Scoateți-mi telefonul din priză. Spuneți să nu fiu deranjat sub nici un motiv : voi proceda la o experiență științifică.

SFÎRȘIT

DE ACELAȘI AUTOR AU APĂRUT :

— Merge, San-Antonio.
— Am încercat se poate.

ÎN CURS DE APARIȚIE

— Splina în suc propriu
— Arhipelagul mitocanilor
— Începe acțiunea
— Adevărul făcut varză

ÎN EDITURA „FORUM“ AU APĂRUT DOUĂ ROMANE DE EXCEPȚIE :

— Cochilia — Gheorghe Schwartz
— Acești scriitori minunați și conștiințele lor zburătoare — Vasile Băran

ÎN CURÎND :

— Ucigașul se amuză — Exbrayat